

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

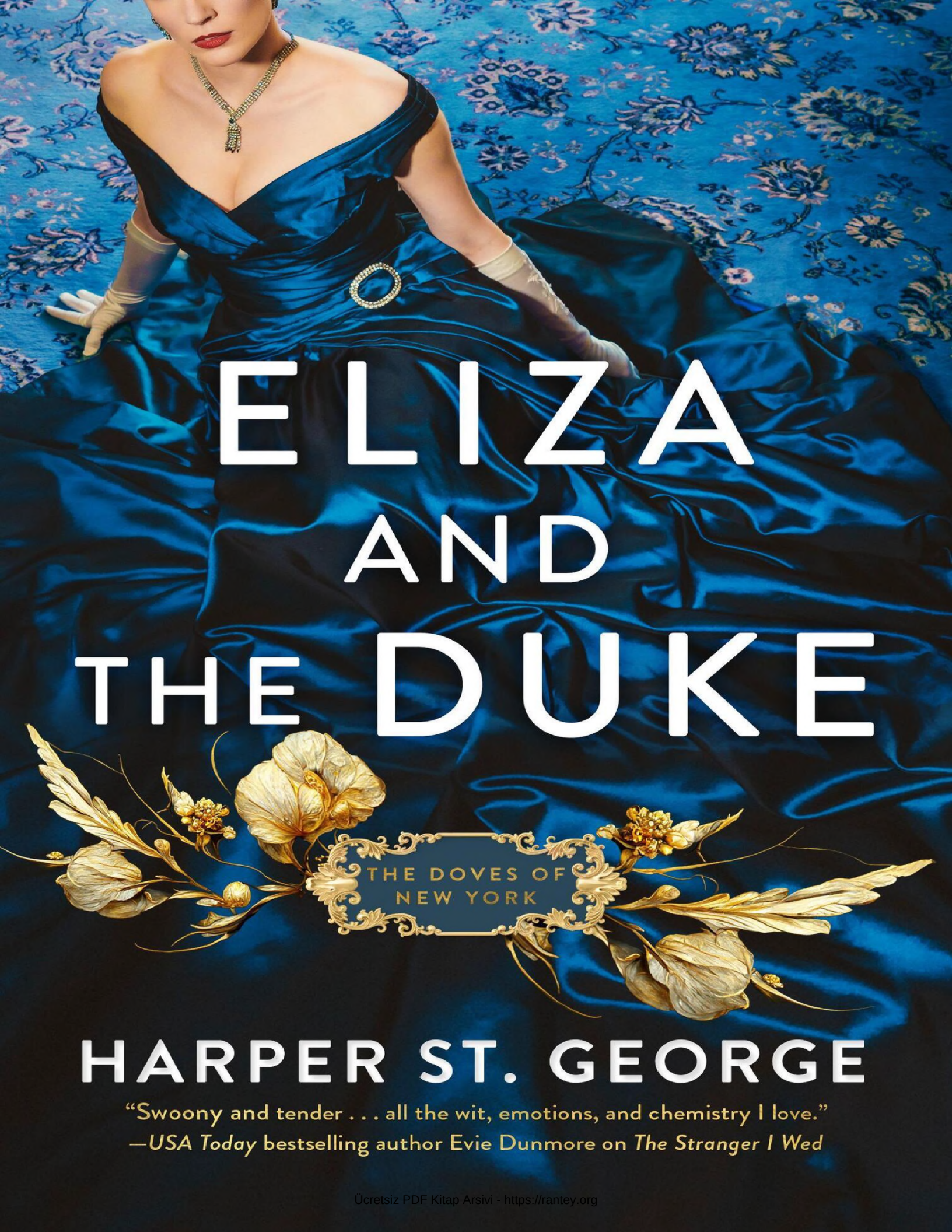
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZA AND THE DUKE

HARPER ST. GEORGE

"Swoony and tender . . . all the wit, emotions, and chemistry I love."

—USA Today bestselling author Evie Dunmore on *The Stranger I Wed*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HARPER ST. İÇİN ÖVGÜ GEORGE

"Yaldızlı Çağ varislerini tanımlayan endüstri ve zenginlikle dolu ışıltılı bir balo salonu romantizmi."

-*Entertainment Weekly, Mirasçı Dük Oluyor* hakkında

"St. George, Lisa Kleypas ve Julia Quinn gibi tarihi romantizm ustalarının klasik öğelerini, daha deneyimli romantizm okurlarına hitap edecek tür hakkında ince göz kırpmalar ve dürtmelerle birleştiriyor."

-*Forbes*

"*Evlendiğim Yabancı*'yı elime aldığım andan itibaren sayfalara yapıştım. Harper St. George'un yazımında sevdiğim tüm zekâ, duygular ve kimyaya sahip olan bu ateşli ve hassas mantık evliliği, aynı zamanda yeni bir his veriyor ve Harper'ın bundan sonra nereye gideceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

-*USA Today* çoksatan yazarı Evie Dunmore

"Göz kamaştırmaya hazır olun! Sürükleyici ve son derece romantik olan *Evlendiğim Yabancı*, Harper St. George'dan bir başka kazanan. Tarihi romantizm hayranları, zengin ve şehvetli hikâye anlatımıyla büyülenecek ve bu muhteşem yeni serinin devamını sabırsızlıkla bekleyecek."

-India Holton, Uluslararası Çok Satanlar listesinde yer alan *The Çay ve İhanetin Gizli Servisi*

"Harper St. George mutlaka okumam gereken tarihi aşk romanı yazarlarından biri."

-*USA Today* çoksatan yazarı Adriana Herrera

"Yaldızlı Çağ New York'u, Harper St. George'un göz kamaştırıcı yeni serisinde Viktorya Dönemi Londra'sıyla buluşuyor. *Evlendiğim Yabancı* güçlü, feminist ve kavurucu derecede seksi. Bu, en bayıltıcı haliyle tarihi bir uygunluk evliliği romantizmi. Elimden bırakamadım."

-*USA Today* çoksatan yazarı Mimi Matthews

"Harper St. George asla ıskalamıyor! Evlendiğim *Yabancı*, tarihi romantizmde sevdiğim her şeyi sunuyor - kızgın bir tutkuya dönüşen bir mantık evliliği; birbirlerini sevmeye ve saygı duymaya başlayan iki karakter; ve bugün hala geçerli olan siyasi ve sosyal konular hakkında düşünceli bir tartışma. Tek kelimeyle, *Evlendiğim Yabancı* sihirli!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Liana De la Rosa

"Seksi, duygusal, romantik bir hikaye... Harper St. George benim için mutlaka satın alınması gereken bir kitap!"

-*USA Today* çok satan yazarı Terri Brisbin, *The Varis Bir Dük Alıyor*

"Harper St. George'un yazdığı *The Stranger I Wed*, en sevdiğim şeylerin hepsini içeren yeni bir seriye lezzetli bir başlangıç - mantık evliliği, skandal aile sırları ve çok yakışıklı aristokratları dize getiren cesur Amerikalı kahramanlar. En iyi tarih yazarlarından birinden harika, hızlı tempolu bir okuma!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Joanna Shupe

"Zekâ, baştan çıkarma ve tutku, bu son derece duygusal romantizmi yaratmak için kusursuz bir şekilde harmanlanıyor. George, karmaşık karakterlerle ilgi çekici bir olay örgüsü örerek mükemmel bir duygusal

kaçış. *Varis Dük Oluyor*'da sevmediğim hiçbir şey yok, özellikle de tarihe büyüleyici bir bakış."

-*USA Today* çoksatan yazarı Anabelle Bryant

"Harper St. George, cızırtılı kimyası, zekice esprileri ve son derece güçlü, feminist kadın kahramanıyla sayfaları alev alev yakıyor!"

-*USA Today* çok satan yazarı Christi Caldwell, *The Leydi Bir Varisi Ayartıyor*

"Eğlenceli, hassas ve kesinlikle seksi olan *Mirasçı Dükü Alır*, şimdiden yılın en iyi kitapları listemin başında yer alıyor. Bu canlandırıcı ve feminist romantizmi kaçırmayın."

-*BookPage* (yıldızlı eleştiri)

"Harper St. George her kitabında daha da iyiye gidiyor ve her birini bitirir bitirmez tekrar okumak isteyeceğiniz türden sayfa çeviren hikâyeler kaleme alıyor."

-Lyssa Kay Adams, Bromance Kitap Kulübü'nün yazarı serisi

"Zengin, zorlayıcı ve güzel yazılmış bir aşk romanı. George bize aşk ve evlilik hakkında son derece modern fikirlere sahip Amerikalı bir mirasçı olan Violet Crenshaw'un hikâyesini sunuyor."

-Elizabeth Everett, *The Love Remedy* kitabının yazarı, *The Şeytan ve Mirasçı*

"Tatlı bir tarihi romantizm."

-PopSugar

"Dönem detaylarıyla zenginleştirilmiş *The Heiress Gets a Duke*, Yıldızlı Çağ'ın dolar prenseslerine bu zekice, seksi ve çok tatmin edici hikâyede hayat veriyor."

-Laurie Benson, Sommersby'nin ödüllü yazarı
Gelinler serisi

"Bu bağımsız ve alaycı varis sonunda düküne kavuşurken iç çekecek, ağlayacak ve sırtacaksınız."

-Virginia Heath, *Never Wager with a Wallflower* kitabının
yazarı,
The Heiress Gets a Duke hakkında

HARPER ST. TARAFINDAN DA GEORGE

Yaldızlı Çağ Varisleri

VARİS BİR DÜK ALIR ŞEYTAN

VE VARİS LEYDİ BİR VARİSİ

BAŞTAN ÇIKARIR

DÜŞES BİR KOCA ALIYOR

New York'un Güvercinleri

EVLENDİĞİM YABANCI

ELIZA
VE
BUNLAR
DUKE

HARPER ST. GEORGE

BERKLEYROMANCE
NEWYORK

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2025 Harper Nieh tarafından
Harper St. George tarafından yazılan *The Stranger I Wed*'den alıntıdır telif
hakkı © 2024 Harper Nieh

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı Rita Frangie Batour
Kapak görseli Leonardo Baldini / Arcangel
Kitap tasarımı George Towne tarafından yapılmış, e-kitap için uyarlanmıştır

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

St. George, Harper, yazar.

Başlık: Eliza ve Dük / Harper St. George.

Açıklama: Birinci baskı. | New York: Berkley Romance, 2025. | Seri: New York'un Güvercinleri; 2

Tanımlayıcılar: LCCN 2024034573 (basılı) | LCCN 2024034574 (e-kitap) | ISBN 9780593441022 (ticari ciltli kitap) | ISBN 9780593441039 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3619.T236 E45 2025 (baskı) | LCC PS3619.T236 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20240809

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2024034573> adresinde mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2024034574> adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593441039

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

ep_prh_7.1a_151958409_c0_r0

İÇİNDEKİLER

İthaf Epigrafi

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Beşinci Bölüm

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onuncu Onbirinci

Oniki Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Bölüm Bölüm

YirmiOnyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu -

Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Yirmi
Bölüm Dördüncü
Bölüm Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi Yirmi
Dokuzuncu Beşinci
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Birinci Altıncı
Yedinci Sekizinci
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Üçüncü Bölüm
Bölüm Otuzuncu Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
İkinci Otuz Dördüncü
Bölüm Beşinci Altıncı
Bölüm Sonsöz

Yazarın Notu

Teşekkür

Evlendiğim Yabancı'dan alıntı

Yazar Hakkında

Laurie Benson'a varislerimi hayata geçirmeme yardım ettiği için.

Sen en iyisisin.

Ruhumu deliyorsun. Yarı ıstırap, yarı umut içindeyim.
Bana çok geç kaldığımı, böylesine değerli duyguların
sonsuz dek yok olduğunu söyleme. Neredeyse kıldığın
zamankinden bile daha çok sana ait bir kalple kendimi sana
tekrar sunuyorum...

JANE AUSTEN'*ın İkna* adlı eserinden

BİR

*Bloomsbury, Londra
1878 İlkbahar Sonu*

A ARAYIŞ İÇİNDE OLAN GENÇ KADIN koca gerekir değil dolaşmaya git ve salonlar . Montague Kulüp. Bu Özellikle de söz konusu genç kadın sadece nazikçe yetiştirilmiş bir Amerikan varisi gibi davranıyorsa. Skandala dair herhangi bir ipucu, yüzyıllardır süregelen var olmayan bir aile soyu.

Eliza Dove bunu biliyordu. İliklerine kadar biliyordu. Sorun şu ki, bazen bir fikir aklına geldiğinde onu dizginlemekte zorlanıyordu. Kötü meleği her zaman iyi meleğinden daha ikna edici görünüyordu.

Kendisini kulübe götürecek gizli kapının duvarla buluştuğu, neredeyse fark edilmeyen kıvrımı ararken böyle buldu. Kapı duvar kağıdıyla kaplanmış ve koridorun bir parçası gibi görünmesi sağlanmıştı. Birkaç dakika önce cüppeli bir adamın geçtiğini görmeseydi bunu hiç fark etmeyecekti. Parmak uçları duvarın üzerinde kayıyor, tırnakları kırmızı ve altın rengi duvar kağıdının üzerinde gezinerek dokudaki kırılmayı arıyordu. Onu tam da bir pervazın kenarında, tam da olması gerektiğini düşündüğü yerde buldu. Açmanın bir yolu olmalıydı.

Aha! Başparmağı duvar kağıdındaki altın desenli bir bölümün içine gizlenmiş yaldızlı bir mandala değdi. Yavaşça çekiştirdi ve kapı ona doğru döndü. Zafer, akşam yemeğinden kalan bir miktar şarapla birlikte damarlarına pompalandı. Kimsenin onu görmediğinden emin olmak ve kadere yetişip müdahale etmesi için bir an vermek için durakladı. Kimse geçmedi ve kendini belli eden suçluluk duygusu o kadar cılızdı ki belki de hiç var olmamıştı.

Hereford Düşesi Camille, Eliza'nın bu sezonki sponsoruydu. Dul kadın, Montague Kulübü'nün sahiplerinden biri olan Bay Jacob Thorne ile nişanlıydı ve kendisi de kulübün bitişiğindeki şık bir evde yaşıyordu. Çift Eliza'yı, kız kardeşi Jenny'yi ve annelerini akşam yemeğine davet etmişti. Eliza gizli girişi görmüştü çünkü herkes Bay Thorne'un salonunda tatlının tadını çıkarırken Eliza tuvaleti kullanmak için izin istemiş ve gruba dönerken keşfe çıkmıştı. Muhtemelen hizmetçinin girişi kullandığını görmesi gerekmiyordu ama şimdi gördüğüne göre, gerçek bir oyun kulübüne bir göz atma fırsatını kaçırmaması mümkün değildi.

Bir göz atmanın ne zararı olabilirdi ki, özellikle de kimse onu görmediyse?

Kapının arkasından kapandığından emin olarak aceleyle kapı aralığından geçti ve kendini bir servis koridorunda buldu. Dar koridor, mekânı loş bir şekilde aydınlatan gaz aplikleri dışında oldukça sade ve süssüzdü. Bay Thorne kulübün hizmetkârlarını kendi evi için kullanıyorsa bu koridorun var olması mantıklı olsa da heyecanı azaldı.

Neyse ki karşı duvarda onu kulübe götüreceğinden emin olduğu kapılar vardı. Şimdi o

Buraya kadar gelmişken bir şey görmeden geri dönemezdi. Bu taraftaki kapıların görünür kolları vardı ve duvarın içine kamufle edilmemişlerdi, çünkü muhtemelen elleri dolu olan hizmetkârlar için görülmeleri ve kolayca erişilebilir olmaları gerekiyordu. Önüne çıkan ilk kapıya kulağını dayayarak gürültü olup olmadığını dinledi. Sesler vardı ama kulübün derinliklerinden gelen bir eğlenceye benziyordu. Kapıyı yavaşça açtı ve içeriye baktığında çok geniş ve abartılı bir salonla karşılaştı.

Başka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Duvarlar beyazdı ve kırmızı duvar kâğıtlarıyla bölünmüş zengin yaldızlı pervazlar vardı. Pervazlar, her bir bölümün altınla işlendiği girintili tavana kadar devam ediyordu. Güzel manzara resimleri her iki duvarda da sıralanmıştı.

Londra'nın en eski centilmenler kulübü olan meşhur White's gibi Montague da iskambil masaları, sigara odaları ve paha biçilmez şarap ve viskilerden oluşan geniş koleksiyonuyla ünlüydü. White's'ın aksine, Montague kadınları da üyeliğe kabul ediyordu. Eliza bir oyun odasına ya da en azından tartışma, münazara ya da sefahatin çeşitli aşamalarında olan kadın ve erkeklerle dolu bir salona girmeyi ummuştı. Bunlardan herhangi biri merakını tatmin edebilirdi.

Ama her şey kaybolmamıştı. Bir yön hiç şüphesiz sokağa bakan bir pencereye çıkarken, diğer yönden neşeli sesler geliyordu. Erkek sesleri heyecanla yükseliyordu, muhtemelen bir oyun masasında. Diğer seslerin akortsuz şarkı söylediği duyuluyordu ama kimse aldırıyor gibiydi. Şarkı söylemeye devam ettiler. Kendisinden yirmi metre kadar uzakta bir parmaklık görebiliyordu. Sadece hızlıca bir göz atacak ve hemen Bay Thorne'un evine geri koşacaktı.

Arkasındaki gizli kapı, girişı gizleyen beyaz ahşap panellerle duvar gibi görünecek şekilde yapılmıştı. Gizli mandalın yerini not etti ve parmaklıklara doğru yola koyuldu. Kendi halinde kaldığı ve genellikle gözden uzak olduğu sürece kimse onu fark etmeyecekti. O sadece gözlem yapmak istiyordu.

Eliza kısa süre sonra kendini bir tür galeride buldu. Galeri, oyun salonlarından biri olan aşağıdaki odayı çevreliyordu. Korkulukların üzerinden hızlı bir bakış aşağıdaki neşeyi gözler önüne serdi. Çoğunlukla erkeklerden, ama birkaç kadından oluşan bir kalabalık, çeşitli oyunlar oynayan masaların etrafında toplanmıştı. En gürültülü seyircilerin olduğu masanın üzerinde tahta bir çark vardı. Çark, kırmızı ve beyaz renklerde boyanmış rakamlarla birçok bölmeye ayrılmış gibi görünüyordu. Şık bir gece kıyafeti giyen bir adam çarkı döndürüyordu. Küçük beyaz bilye tüy gibi yumuşak bir *vızıl tı* çıkararak numaralı bölmelerden oluşan çemberin etrafında dönmeye başladı, sonra *çark* yavaşladı, durdu ve şans topu *çın çın* çınlayarak yirmi iki numaraya düştü. Diğerleri dehşet içinde haykırırken, birkaç adamdan bir tezahürat daha yükseldi.

İki tur daha izledi, sessizce bilyenin nereye düşeceğine dair bahse girdi ama inatçı çark onu her seferinde engelledi. Sonunda, müşterilerden biri başını kaldırdı ve onu izlerken yakaladı. Yanındaki arkadaşına mırıldandı, o da başını kaldırıp ona baktı. Bazen düşüncesiz olabiliyordu ama aptal değildi. İçlerinden biri yukarı çıkmak istercesine ayağa kalktığında, bu onun gitmesi için bir işaretti.

Koşarak gizli kapıya gitti ve aceleyle içeri girdi. Kapağı kapattığında, kendi cüretkârlığına gülmekten titriyordu. Bu belki de en pervasızca

ailesiyle birlikte Londra'ya geldiğinden beri yaptığı bir şeydi.

Yakalanmadan konuta geri dönmeye kararlı olan Eliza, kendisini akşam yemeği partisine götürecek kapıdan içeri dalmak için döndü ama onun yerine kas yığınınından bir duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle neredeyse nefesi kesiliyordu. Adam homurdandı ama hareket etmedi.

"Affedersiniz," dedi ve aralarında boşluk yaratmak için kulübün kapısına doğru geri çekildi. Koridor çok dardı, iki kişinin rahatlıkla yan yana durabileceği kadar geniş değildi.

Adam hiçbir şey söylemedi. Aslında duvara garip bir şekilde yaslanmış, onu destek olarak kullanıyor gibiydi. Tamamen siyah giyinmişti, şapkası alnına düşüktü, çenesi gergindi, çenesi tıraş edilmemişti, kolları acı içindeymiş gibi ortasına sarılmıştı.

"Yaralı mısın?" diye sordu ama adam cevap vermedi.

Adam nereden gelmişti? Onu Bay Thorne'un evine geri götürecek olan kapıya doğru ağır ağır yaslanmıştı ama oradan geldiğini düşünmüyordu. Servis koridorunun nereye çıkabileceği, adamın oraya nasıl geldiği ya da neden yolunu kestiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir hizmetçi gibi giyinmemişti. Ceketini ince dokunmuş yündendi ve botları en yüksek kalitede görünmelerini sağlayan bir parlaklığa sahipti.

"İhtiyacınız var mı-?"

Kadın sözünü bitiremeden, göğsünün derinliklerinden gelen iniltiye benzer bir sesle hareket etti. Adımları onu koridorda ondan uzaklaştırdı, ancak duvara yaslanmaya devam etti. Şapkası arkasından yere düştü ve kadın onu yerden aldı.

"Şapkan!"

Adam yine durakladı ama kadın bunun onu duyduğu için olduğunu düşünmüyordu. Başını duvara yaslamış, sığ nefes alıyordu. Kadın ona ulaşmak için birkaç adım attığında, adam onu hiçbir şekilde tanımadı. Yakındaki bir aplikten gelen ışıık yüzünü aydınlatıyordu. Gençti, muhtemelen yirmili yaşlarındaydı; ondan yaşlı ama Bay Thorne'dan gençti. Kalın siyah saçları alnına dökölüyordu. Soluk teni, geleneksel anlamda yakışıklı olamayacak kadar kaba ama sıradan olamayacak kadar da ilginç bir yüzün üzerinde sımsıkı duruyordu. Gözleri bariz bir acıyla kapalıydı.

"Yaralanmışsınız," dedi kadın.

Gözlerini açtığında parlıyordu ama onu görmüyor gibiydi. Daha önce bir kez gördüğü bir bakışla donuklaşmışlardı. Yıllar önce New York'ta annesi bir erkek arkadaşını ziyarete gelmişti. Akşamı içerek ve havada tatlı bir koku bırakan piposunu tütürerek geçirmişti. Gittiğinde gözleri misket gibi parlıyordu ve yüzüne odaklanmadan onu süzmüşü. Bu adamın gözlerinde de aynı bakış vardı, ama bunun sarhoşluktan mı, acıdan mı, yoksa ikisinin karışımından mı kaynaklandığını Eliza anlayamadı.

Yaralanma adamın orta kısmından kaynaklanıyor gibi görünüyordu, bu yüzden şapkasını bıraktı ve nazikçe ceketini açmaya çalıştı. Adam kollarını gevşeterek onun yardımına izin verdi ve kadın yünü aralayıp yüksek sesle nefesini tuttu. Adam gömleksizdi. Göğsü geniş ve sağlamdı, kasları iyi gelişmişti. Normal şartlar altında tek başına bu bile onu şaşırtmaya yetebilirdi ama nefesini tutmasına neden olan şey kan izleriydi. Göğsünde ve karnında kan izleri vardı. Derisinde çentikler vardı ama tüm kanın kaynağının bunlar olup olmadığını anlayamadı. Kanın bir kısmı kurumuş ve siyah lekeler haline gelmişti ama omuzlarının yakınında kıpkırmızı lekeler vardı.

Kaburgalarında gece ilerledikçe çürüklere dönüşmesi muhtemel benekler vardı.

"Bir doktora ihtiyacın var," diye fısıldadı. Kulüpte tıbbi sorunlarla ilgilenmesi için çağrılacak biri olmalıydı. Eğer yoksa, o zaman bir doktor gönderilebilirdi.

Adam onun sözlerini onaylarcasına sadece homurdandı ve ileri atıldı. Koridorda ilerlemeye devam ederken çoğunlukla dik durmak için tüm konsantrasyonunu harcamış gibi görünüyordu. Kadın ona yardım etmek için bir kolunu adama doladı.

"Hayır." Bu söylediği ilk kelimeydi ve kadının duraklamasına neden olan alçak ve çakıllı bir tonda söylenmişti.

"Sana yardım edebilirim," diye ısrar etti. "Hayır."

Tekrar ayağa kalkarak, giderek artan bir kızgınlıkla ona baktı. "Kimsin sen?"

"Ben kim miyim?" Adam gülmüş olabilirdi. Yutkunmadan önce göğsünden zar zor çıkan kıkırdamayı nasıl yorumlayacağından emin değildi. "Ben Dük'üm leydim."

Dük mü?

Koridorda ilerlemeye devam ederken ona cevap verme fırsatı vermedi, omzunu duvara dayayarak kendini dik tutmaya çalıştı. Bu kez bir kolu arkasına geçti ve sıyrılmış eklemlerini ortaya çıkardı.

Bu gece neyin peşindeydi ve kendine böyle hitap ederek ne demek istiyordu? O bir dük değildi. Aksanının İngiliz olduğu kesin olsa da, kızın aristokraziyle ilişkilendirmeye alıştığı o keskin tondan yoksundu. *Dük* kelimesi pek çoğunun kullandığı gibi *dj* sesiyle söylenmiyordu ve *kim* ve *ben* kelimeleri birbirine karışmıştı.

Bay Thorne'un evine açılan gizli kapının altından içeri ışık sızıyordu. İyi *kalpli* meleği ona o kapıyı *açmasın1*, *açmasın1*, *açmasın1* söyledi. Bu kapı onu güvenliğe ve

Çok nitelikli bir asilzadenin yaz sonunda onunla evlenip mirasına konacağı bir hayat.

Eli mandalın üzerinde tereddüt etti. Kasa neredeyse her zaman sıkıcıydı.

Zayıflığını hisseden kötü meleği Eliza'yı yoldan çıkarma ve onu yabancı adamı takip etmeye zorlama görevini üstlendi. Adam çoktan koridorun yarısına gelmişti ve kendisi için hazırlanmış olan monoton hayattan milyonlarca kilometre uzaktaydı. Onun kim olduğunu ve nereye gittiğini öğrenmesi beş dakikasını alırdı. Gideceği yer o kadar uzak olamazdı. Eğer hızlı davranırsa, kimsenin haberi olmayacak ve sıkıcı hayatı onu bekliyor olacaktı.

Onu takip etti.

İKİ

ELIZA kendini Beyaz Tavşan'ın peşinden tavşan deliğinden aşağı inen Alice gibi hissederek yaralı adamın peşinden koştu. Dar geçit keskin bir dönüş yaptı ve adam en son kapıya doğru yürüdü. Belli ki bunun içine girmek istemişti, ama bunu yapamadan tökezledi ve

Eğer onu yakalamak için acele etmeseydi düşecekti.

Adam acı içinde inlerken, "Seni yakaladım," diye mırıldandı.

Kolu omzuna dolandı, bu kez yardımını kabul etmeye hevesliydi. Parmak eklemleri kırılmış kanlı parmaklar, bir can simidi gibi bedenini kavradı. Açıklayamayacağı lekeler bırakıp bırakmayacaklarını merak etti ama neredeyse tekrar öne düşecekken bu düşünce aklından uçup gitti. Onları dik tutmak için tüm gücünü ve konsantrasyonunu kullanması gerekti. O zaman bile kapıya çarpmayı başardılar.

Sanki odanın içindeki kişi onu bekliyormuş gibi kapı hemen açıldı. Bir adam vahşi bir anlayışsızlık ifadesiyle onlara baktı. Kaşları birbirine yaklaşırken yüzünün kalın, kırmızı derisi buruştu ve gözleri Eliza ile hasta arasında gidip geldi. Eliza bir anlık şaşkınlığı için onu suçlayamazdı. biliyordu ki kendi ifadesini yansıtmalı

ona geri döndü. Kalbi yakalanmış bir kemirgeninki gibi çırpınıyordu. Dost muydu yoksa düşman mı?

Birinin bir şey söylemesi gerekiyordu. "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu kapı aralığındaki yabancıya.

Hakkını teslim etmek gerekirse, onu sahiplenmekte tereddüt etmedi. "Elbette, hanımefendi." Ağır bir şekilde ona yaslanan yatalak hastaya, "Simon, seni lanet dangalak, bin şuraya!" dedi. Güçlü bir el bu hırçın sese eşlik etti ve onu içeri çekerek kadının yükünü hafifletti.

Simon. Adı Simon'dı. Nedense onun adını bilmesi çok önemliydi.

Eliza kapıyı yakalamak için ileri atılmasaydı kapı arkalarından kapanacaktı. Bu gizemin en azından bir kısmını çözmeden gitmesine imkân yoktu. Issız koridora bir bakış atarak, sadece bir dakika kalacağına dair kendine söz verdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Oda bir çeşit dinlenme salonuydu. Oldukça geniş bir alandı, en az Bay Thorne'un yemek odası kadar büyüktü. Duvarlar zengin bir kahverengiydi ve bu renk kıpkırmızı ve altın rengi ipliklerle işlenmiş halılarda yankılanıyordu. Av sahnelerini gösteren yağlı boya tablolar tavana kadar duvarları süslüyordu; bir duvar hariç, o da neredeyse tamamen üzerinde beyaz karalamalar ve tik işaretleri olan kara tahtalarla kaplıydı.

Kapalı çift kapılar tam karşısında duruyordu. Şüphesiz bu kapılar kulübe açılıyordu. Anahtarın çevrilmiş olduğunu fark etti, bu da onları içeri kilitleyecekti. Güzel, kimse içeri girip onu burada bulamazdı. Odanın etrafına birkaç küçük masa ve döşemeli sandalye grubu yerleştirilmişti. Çeşitli içkilerle dolu, özenle oyulmuş maun bir bar bütün bir köşeyi kaplıyordu. Kırmızı bir kanepenin karşısında

ve odanın sakini Simon'ı buraya bıraktı.

Simon acı içinde inledi. Kalbi onun için çarpıyordu. Ona içeride yardım eden adam her kimse, hiç de nazik biri gibi görünmüyordu.

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Simon'ın arkadaşı -en azından Simon için onun düşman değil dost olduğundan emindi- homurdandı ama ona cevap vermedi. Simon'ın paltosunu yırtıp açtı ve hızla oluşan morluklara dilini şaklattı. "Simon, oğlum, ne kadar?"

Simon gözlerini açtı. Maviydiler ve ona denizi hatırlatıyorlardı, derin ve dipsiz. Onu hayrete düşüren bir şekilde sırttı. Altın bir gözlüğü vardı ve gaz ışığında ona göz kırpıyordu. "Yüz sterlin."

Adam haykırdı, geriye sıçradı ve Simon'ın omzuna bir darbe indirdi, ama sonra güldü, o da bunu adamın mutlu olduğu anlamına aldı. Simon darbenin şokuyla tekrar inledi ama gülümsemesi genişledi. Kızın kafası fena halde karışmıştı.

Arkadaşı sanki paltosunda gizli bir cep arıyormuş gibi Simon'ın üstünü başını yoklamaya başladı. "Nerede o?"

"Ben birler ve ikiler. Başka nerede olabilir?" Simon cevap verdi.

Bunu anlamış gibi görünen adam dikkatini Simon'ın botlarına çevirdi. Simon sersemlemiş bir halde tavana bakarken, arkadaşı botunun bağcıklarını hızla ve fazla nazik olmayan bir şekilde çözdü.

"Simon," dedi sonunda ve birkaç adım daha yaklaşarak yatalak adamın kendisine hitap etti. Modaya uygun olandan daha uzun olan siyah saçları pomadından kurtulmuş ve şimdi kanepenin kolunun üzerinden geriye düşerek yüzünü açıkta bırakmıştı. Elmacık kemiğinin üzerinde, gözünün altında bir kesik vardı ve bir diğeri kaşının üzerinde, ve eti şişiyordu,

sabah morarmış bir göz vaat ediyordu. Alt dudağı da yarılmıştı. Belli ki bir kavgaya karışmıştı. "Ne oldu sana böyle?"

Kadının sesiyle irkildi ve gözleri onunkilerle buluşana kadar başını çevirdi. Gözbebekleri büyümüş, irisleri çivit mavisi ve gece yarısından oluşan ince bir girdaba dönüşmüştü ve ona odaklanmakta zorlanıyor gibiydi.

"Leydim," dedi.

Kadın onu düzeltmeye zahmet etmedi. "Bunu sana kim yaptı?" "Annen senin dubber, dostum." Simon'ın arkadaşı uzun süre durakladı.

konusacak, ona bir uyarı bakışı atacak ve sonra Simon'ın botunun bağcıklarını çözmeye geri dönecek kadar. Onu sağ tekinden kurtarmıştı, Şimdi sıra sol tekindeydi.

Eliza bu deyimi daha önce hiç duymamıştı, ama adamın Simon'ı ona bilgi vermemesi konusunda uyardığını biliyordu, ya da belki de onunla hiç konuşmaması için uyarmıştı.

"Adınız nedir efendim?" diye sordu Simon'ın botunun bağcıklarını çözen adama.

Adamın göz ucuyla kendisine baktığını fark etti. Adamın cevap vereceğini sanmıyordu ama sonra "Dunn" dedi.

"Polis çağıralım mı Bay Dunn? Bu adam korkmuş görünüyor."

Bay Dunn çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayır, polis yok." O çekildi kapalıSimon'ın çizme ve tutulan o havada, baş aşağı. Bir tomar banknot düştü ve yere düştü. Yüz pound, tahminine göre . Gözleri genişledi sevinç içinde

Faturaları eline alıp karıştırmadan önce.

Sinirlenerek, "O zaman bir doktor. Tıbbi bakıma ihtiyacı var."

"Hayır, onu tedavi ettireceğiz."

Bay Dunn pek yardımcı olamayacağını kanıtlıyordu.

"Simon, bir doktor çağırmanı ister misin?" Adamın bakışları yine tavana odaklanmıştı, o yüzden çenesine dokunup dikkatini çekmek için uzandı. Çenesindeki kirli sakal, parmaklarının ucuna hiç de rahatsız edici olmayan bir şekilde sürtündü.

"Canınızı sıkmayın leydim. Uyuduktan sonra daha iyi olacağım."

Paltosu, maruz kaldığı korkunç travmayı gözler önüne serecek şekilde açılmıştı. "En azından kaburgalarını bağlaman gerekiyor." Tıbbi bakım hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu ama mantıklı görünüyordu.

Dik oturmak için hareket etti ve bir inilti çıkardı. "O kadar da kötü değil." Dik oturmak muhtemelen sola doğru nasıl eğildiğini anlatmanın en iyi yolu değildi. "Parayı kazandım ve önemli olan da bu."

"Kazandın mı? Para için mi dövüştün?"

"Orada dövüşmek için tek neden var." Artık gülümsemiyordu ama kendisinden çok memnun olan birinin aurasına sahipti.

"Bu..." Vücudundaki dağınıklığı gösterdi. Çürük, muhtemelen kırık kaburgaları. Şişmiş yüzü. Sayılamayacak kadar çok olan kesikler. "Bu para için mi? Yüz pound mu?" Bu miktarın verdiği zarara değeceğini düşünemiyordu. Parayla büyüdüğünden değil. O, annesi ve kız kardeşleri çok az bir fazlalıkla geçinmişlerdi ama bu buna değmezdi.

"İç." Bay Dunn, Simon'ın eline alkol dolu olduğundan emin olduğu bir şişeyi tutuşturdu ve Simon itaatkâr bir şekilde sağlıklı bir porsiyon içti. Bay Dunn ona, "Sizin gitmeniz gerekmiyor mu, hanımefendi?" dedi. İşaret edercesine onun akşam yemeği elbisesine baktı. "Birileri sizi özlüyor olmalı."

O haklıydı. Zaten çok uzun süredir buradaydı, ama şaşırtıcı derecede az şey öğrenmişti ve merakı

yaygınlaşıyordu. "Ama..."

"Siz gidin leydim," dedi Simon. "Ben iyi olacağım."

Biraz daha iyi görünüyordu. Bakışları yeniden ona odaklanmış gibiydi ve tavana bakmıyordu. "Emin misin?" diye sordu çünkü henüz ayrılamıyordu.

Onun cevabı şarkı söylemek oldu. "*0 bir gül goncası kadar tatlı, ve zambak çiçekleri gibi. Ve kim sevmez ki böyle bir güzelliği, yukarıdan düşmüş bir melek gibi.*" Kulağa neşeli bir müzikhol melodisi gibi geliyordu. Sarhoşken bile sesi hiç fena değildi. Şarkı söylemeye ara verip sordu: "Sen benim koruyucu meleğim misin? Adın ne senin?"

Ona söylememeliydi ama kontrolü dışında bir şey söylemesine neden oldu. "Eliza."

Adam ona gülümsedi. Böyle uygunsuz bir zamanda ve durumda yüzündeki neşe ve hayranlık onu kısa sürede kendine getirdi. Onda nefesini kesen bir karizma vardı.

"İşte böyle." Bay Dunn aralarına girdi ve Simon'ın ceketini omzundan çekti. Simon elinden geldiğince ona yardım etti ve birlikte paltoyu onun üzerinden çıkardılar. "Madem kalacaksın, yardım etsen iyi olur." Bay Dunn, kanepenin yanında yerde duran ve onun görmediği bir pamuk parçasına doğru başıyla işaret etti.

Onu almak için yürüdü ve Bay Dunn onu nasıl çalıştıracağı konusunda yönlendirdi. Bay Dunn sıkıca çekerken, Eliza da Simon'ın kaburgalarının etrafından dolanırken, Simon aralarında dengede duruyordu. Simon onlar çalışırken yalpalıyor ve nefesinin altında, "*Eğer sevmekten vazgeçersem,*" diye şarkı söylemeye devam ediyordu. "*Eğer sevmeyi bırakırsam inekler yumurtlasın, sıcaktan donarak öleyim ya da hepimiz kedi ve köpeklere dönüşelim.*"

İşleri bittiğinde Bay Dunn, "Paltoyu tekrar giydirmeliyiz ki odasına gittiğimizde kimse fark etmesin," dedi.

Şişmiş yüzünü kimsenin fark etmemesinin nasıl mümkün olduğunu anlamadı ama bundan bahsetmedi. "İçeride mi?" Çift kapıyı işaret etti. "Kulüpte mi yaşıyor?"

Bay Dunn paltosunu tekrar üzerine geçirip iliklemek için uğraşırken ona cevap vermedi. Eliza bakışlarını tekrar odada dolaştırarak Simon'ın kim olduğuna dair bir ipucu aradı. Kulüpte çalışıyor olmalıydı. Daha önce fark ettiği yazılarla dolu kara tahtaya baktı ama orada Simon adının yazılı olduğunu göremedi. Ancak nişanlısı Mainwaring'in adını gördü. Daha yakından baktı ve onun adının büyük bir çizelgenin parçası olduğunu fark etti.

Mainwaring ve birlikte Kıtaya seyahat ettiği adamların da dahil olduğu dikey bir isim listesi yazılmıştır. Yatayda ise kadın isimlerinin bir listesi vardı: Maria Antoinetta, Lucia, Paolina, Giulia; liste, altlarında erkeklere karşılık gelen çok sayıda tik işaretiyle devam ediyordu. Mainwaring'in adının yanında üç kadının altında tik işaretleri vardı.

"Bu liste de ne?" Adamlara geri döndü. Şimdi kanepenin yanında duruyorlardı ve Bay Dunn kapıya doğru yönelen Simon'a destek oluyordu. Onun sorusu üzerine durakladılar.

"It'ly'deki herifler," dedi Simon.

Bay Dunn, "Kahvehaneler turu," diye detaylandırdı.

"Kahvehaneler mi? Neden bu kayda değer olsun ki?" It

mantıklı gelmiyordu. İtalya'daki kahvehanelere neden kadın isimleri verilmişti?

Midesini bir huzursuzluk kapladı. Bu erkek isimlerinin kadınlarla ilişkilendirilmesinin tek bir nedeni olamaz mıydı?

kadınlarla? Beyaz bir sıcaklık yüzünü alev alev yaktı. Mainwaring yaz sonunda döndüğünde onunla evleneceklerdi.

Simon içini çekti. "Genç delikanlıların yolculukları boyunca kaç fahişe fethedeceklerine dair bahse girelim. Şimdilik ben kazanıyorum." Geniş geniş gülümsedi.

Kazanmak mı? İhanet, öfke ve aşağılanma hâkimiyet için savaşıyordu. Mainwaring'le aralarında kesinlikle bir aşk uyumu yoktu ama Mainwaring'in düğünlerinden önce Avrupa'da çapkınlık yapmasını kabullenmekte zorlanıyordu. Yakışıklıydı. Onunla evlenmek bu anlama mı geliyordu? Birlikte rahat ve sakin bir hayat yaşayacaklarını düşünmüştü. Büyük bir tutku olmayacaktı ama bunu istikrar için kabul edilebilir bir takas olarak görmüştü. Nişanlısı olarak kendisine bir nebze saygı gösterileceğini varsaymıştı.

Belki de tüm bunlar yanlıştı. Erkeklerin bu kadınları ziyaret ettiğini nereden biliyorlardı ki? "Nereden biliyorsunuz? Henüz dönmediler." Ve birkaç ay daha dönmeyeceklerdi.

"İlerlemelerini telgrafla bildiriyorlar. Rakamlar doğru çünkü her zaman evleri kontrol ediyoruz. Neden? Bahse girmek ister misiniz?" Bay Dunn sordu, gözleri pota ekleme ihtimaliyle parlıyordu.

İlerlemelerini telgrafla bildirdiler! "Hayır, senin de istediğine inanamıyorum." Sesi kastettiğinden daha keskin çıkmıştı. Aşağılanmış bir kadının ses tonuydu.

Omuz silkti, kadının bir krizden geçtiğini umursamıyor ya da farkında değildi.

"Gitmeliyim," dedi. Kulübün kapısını açtıklarında birinin onu görmesi riskini göze alamazdı ama yakalanma ihtimali içinde bir umut ışığının canlanmasına neden oldu. Eğer yakalanırsa, o zaman bir daha

Bu evliliğe devam et. Bu onu haklı çıkarır. Başta bu evliliği ayarladığı için herkes haklı çıkacaktı. Bu düşünceye bir suçluluk dalgası eşlik etti. Kız kardeşleri, onun bir oyun cehenneminde yakalanmasının ardından yaşanacak skandalı hak etmiyorlardı.

Bay Dunn başıyla onayladı ve onun koridorun kapısına ulaşmasını bekledi. "Hoşça kalın Bay Dunn. Simon."

Bay Dunn onu görmezden geldi ama Simon arkasına baktı. "Güle güle, Angel."

Kafasının içinde yankılanan bu kelimeyle tavşan deliğini geride bıraktı ve aceleyle hayatına geri döndü. Son derece sıkıcı hayatına.

ÜÇ

SIMON'UN ESKİ HAYATI onu bırakmaya HAZIR DEĞİLDİ. Bunu biliyordu çünkü sık sık peşinden geliyordu. O hayatta, o bir cezalandırıcıydı. Whitechapel'i yöneten James Brody, insanları kendi iradesine boyun eğdirmesi için ona para vermişti. Çoğu zaman bu insanlar masum olmaktan çok uzaktı ama suçlulukları Simon'ın sorgulamasına izin verilen bir şey değildi. Uzun bir süre boyunca bunu sorgulamak aklına bile gelmemişti. Brody onun için bir baba gibiydi, sahip olduğu tek baba. Onu sorgulamak Tanrı'yı sorgulamaya benziyordu. Ama Brody birçok açıdan Tanrı'dan daha üstündü. Tanrı onu ve Mary'yi sokakta ölüme terk etmişti. Brody onları beslemiş ve barındırmıştı.

Vücudu geçen haftaki kavgadan dolayı hâlâ ağrıyordu, Whitechapel'in ara sokaklarında yavaşça ilerledi. Kulübün koridorunda karşılaştığı hayalet kadının anıları zihninin sınırlarını zorluyordu. Onu böyle düşünüyordu... bir hayalet ya da bir melek, çünkü onun hakkında çok az şey hatırlıyordu. Gerçek olmayabilirdi, ama Dunn'a onu sormuş ve adam da varlığını doğrulamıştı. Simon onun kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ve Dunn onun adını verip vermediğini hatırlayamıyordu. Koyu renk saçları ve soluk bir teni vardı ve 'un kolunun altına tam oturuyordu. 'u 'a 'u 'a sabitlemeye çalışmak 'u daha fazla yaptı.

Buhar gibi dağıldı, olması gerektiği gibi. Hayatı, gül gibi kokan ve kollarında cennet gibi hissettiği bir kadın için fazla karmaşıktı.

Solmuş kırmızı bir horozun tahta tabelası ve alt tarafındaki kancadan sarkan bir lambanın bulunduğu bar ileride belirdi. İçinde bir boşluk açıldı ve ele avuca sığmayan kadınla ilgili tüm düşünceleri bir kenara itti. O lanet horoz eskiden onun için evi işaret ederdi. Güvenlik ve kabullenme anlamına geliyordu. Şimdi ise tam tersini ifade ediyordu. İçeri her girdiğinde, küçük bir parçası bir daha çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu.

Fener, yoğun ve nemli geceye zar zor nüfuz edebilen yağlı bir ışık yayıyordu. Buranın havası, Montague Kulübü'nün bulunduğu Bloomsbury'de olmayan bir şekilde iğrençti. Simon şehrin bu bölgesinden birkaç hafta uzak kalana kadar aradaki farkı fark etmemişti. Geri döndüğü anda havanın bacaklarının ve bileklerinin etrafında ağırlaştığını, sanki onu kendisinden biri olarak tanımlayıp geri almaya çalışıyormuş gibi gözeneklerine sızdığını hissetmişti.

Barın içi fenerler ve taş ocaktaki kısık ateşle loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Uzun, dikdörtgen bir bar, barın ana bölümünü oluşturan iki odayı birleştiriyordu. Simon barın arkasında çalışan adamı tanıdı ve başıyla selam verdi. Smith çenesini kaldırdı ve odanın uzak ucundaki kapıyı işaret etti. Brody onu bekliyordu.

Kapının yanında Brody'nin özel adamlarından biri olduğunu tanıdığı bir adam oturuyordu. Onun izni olmadan kimse içeri giremezdi. Başını salladı ve Simon derin bir nefes alarak geçitten içeri adım attı. Kapı dar ve engebeli bir koridora açılıyordu. Sokağın altına ve oradaki binanın bodrumuna inen belirgin bir eğimi vardı.

Brody bu odanın birkaç yüz yıl önce zindan olarak kullanılmış olmasıyla övünmeyi severdi ama burası artık adamın işlerini gözlerden uzakta yürüttüğü bir tür ofisti. Tavan alçaktı ve duvarlar sanki etrafını sarmış gibiydi ama yine de garip bir şekilde eve dönmüş gibi hissettiriyordu. Eğer ev, engereklerin dişlerini etinize geçirmek için beklediği bir zindan olsaydı.

"Cavell." Brody kâğıtlarla dolu bir masada oturuyordu.

Sağ tarafta uzun bir masa vardı. Adamlar genellikle orada oturur, afyon, viski ya da votkayı paylaşırdı... Brody o sırada hangi malı satıyorsa. Bu gece boştu.

Simon'ın bakışları otomatik olarak masanın arkasındaki diğer köşeye gitti. O ve kız kardeşi Mary, çocukken birçok geceyi orada geçirmiş, ortak bir battaniyenin altında, taş zeminde uyumaya çalışmışlardı. Bu anıyı hatırlayınca midesi rahatsız edici bir şekilde çalkalandı.

"Brody," dedi ve dikkatini tekrar adama yöneltti.

Brody üzerine tam oturan ısmarlama bir takım elbise giymişti ve saçları geriye doğru taranmıştı. Simon onunla ilk tanıştığında saç çizgisi biraz gerilemişti. Her zamanki purosunu dişlerinin arasına sıkıştırılmıştı. Başka bir hayatta, başka bir yerde yakışıklı olabilirdi. Düzgün bir insan olabilirdi. Burada böyle incelikler için ne zaman ne de yer vardı. Güzellik çiçek açmaya fırsat bulamadan solmuş ve ölmüştü.

"Seni saatler önce bekliyordum, delikanlı."

"Elimden geldiğince çabuk geldim," diye cevapladı Simon.

Simon borcunu ödemek için her ayın ilk günü Brody'nin saklandığı yere giderdi. Son zamanlarda, belki de b o r c u n u hiçbir zaman ödeyemeyeceği şüphesi içine işlemeye başlamıştı.

"Bu doğru. Artık kanayan bir işçi oldun."

Brody'nin gözlerinde Simon'ın kabul etmeyi reddettiği bir meydan okuma vardı. Simon'ın çekip gitmeyi seçmesi aralarında bir anlaşmazlık noktasıydı. Brody'yle kalmaktansa *mavi kanlılar* için vardiyada çalışmayı tercih etmesi, ilk günlerde neredeyse ölümüne neden oluyordu. O zamandan beri bu konuda bir çıkmaza girmişlerdi, ama en iyi ihtimalle zayıftı ve Simon'ın burada parayla bulunmasının nedeni buydu. Brody, Simon'ın kendisini ve Mary'yi sokaktan aldığı için ona kova dolusu borcu olduğunu düşünüyordu. Eğer Simon onun için savaşıyor borcunu ödemeyecekse, o zaman ödemesini nakit olarak alacaktı.

Simon ceketinin içindeki gizli cebe uzanarak bir tomar banknot çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. "Yüz sterlinden biraz fazla." Dövüşten kazandığı tüm para ve maaşından ekleyebildiği ekstra para. Sadece kulübün yöneticisi olarak Montague'un yüksek standartlarına uygun giyinmek için gerekli olan parayı alıkoymuştu. Küçük bir kısmı Mary'nin kızının bakımına, kalanı da Brody'ye gitti. Ruloya doğru başıyla işaret etti ve Brody'nin ipi çözüp buruşuk banknotları saymasını bekledi.

"Güzel." Brody kişisel borçlarını kaydetmek için kullandığı defteri çıkardı ve kurşun kalemle gerekli notları aldı. Simon'ın sayfasındaki ödeme satırları ona bakıyordu. Brody'nin açgözlü bir domuz yavrusu gibi yalayıp yuttuğu paralar.

Notları her gördüğünde sinirleniyordu. Saçma sapan bir borç için binlerce sterlin ödemişti bile. Ancak Simon'ın bu borcu ödemekten başka çaresi yoktu çünkü Brody Daisy'yi açgözlülüğünün rehinesi olarak tutuyordu. Daisy, Simon'ın yeğeni, yanlış anneden doğmaktan başka bir şey yapmamıştı. Mary öldüğünde Simon çoktan kendisini Whitechapel'dan koparmıştı. Brody

Simon'ı geri çekmeye çalışmak için kızı kendi avantajına kullanmak için hiç zaman kaybetmedi.

"Borcumdan ne kadar kaldı?"

Brody kaşlarını kaldırdı. "Biraz." Defteri kapattı ve sandalyesine geri oturdu. Soruya cevap vermeye hiç niyeti yoktu.

Lanet piç kendi iyiliği için fazla kibirliydi. Bunu yıllarca sürdürebilirdi ve Daisy isterse Simon'ın bu konuda yapabileceği çok az şey vardı.

"O zaman sana iyi geceler dilerim," dedi, Brody için yalvaran kurbanı oynamak istemiyordu. Bunun hiçbir zaman sonuç vermediğini deneyimlerinden biliyordu.

"Bekle. Son kavgadan sonra yeterince iyileşmiş görünüyorsun. Bir başkasına yazılmaya ne dersin?" Brody'nin gözleri masanın karşısından parlıyordu. Kan kokusuyla canlanan bir yırtıcıydı.

Aslına bakarsanız, Simon son dövüşten sonra henüz iyileşmemişti. Sadece bir hafta önceydi. Kaburgaları sarılmış ve morarmıştı. Yüzünde hâlâ kavganın izleri vardı. İyileşmek için en az iki haftaya daha ihtiyacı vardı ama Brody'ye zayıflık göstermenin hata olacağını biliyordu.

"Thorne uzakta ve kulüpten ben sorumluyum. Şu an uygun bir zaman değil."

"Paris'te olduğunu duydum. Dışarı çıkmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor. Patronun bundan haberdar olmayacak ve sen de en azından yüz sterlin daha zengin olacaksın... yani yüz sterlin artı kumar borcunu ödemeye ve küçük kızı özgürlüğüne kavuşturmaya daha yakın olacak."

Acı göğsüne doğru fırladı. Brody onun zayıf noktası olduğunu biliyordu. Brody'nin oyunlarının bir parçası olmamalıydı ama adamın onun üzerindeki tek hakimiyeti kızdı ve ikisi de bunu biliyordu. Onu Brody'nin pençelerinden ne kadar çabuk kurtarırsa o kadar iyiydi.

"İki katını istiyorum."

"İki katı benim payım olur." Hiç memnun görünmüyordu.

"Senin payının yarısından fazlasını hak ediyorum." Ne de olsa bu anlaşmada işi Simon yapmıştı.

Çok ileri gitmiş olabileceğini hisseden Brody barış için elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Daha fazlasını mı istiyorsun? Daha büyük bir şey üzerinde çalışıyorum."

"Daha büyük mü? Ne kadar büyük?"

"Kazancın borcunu fazlasıyla karşılayacak kadar büyük."

Simon'ın kalbi boğazının dibinde güm güm atıyordu. "Ve Daisy'yi almama izin verecek misin?"

Brody başını salladı. "Her şey plana uygun giderse." "Ne zaman? Plan ne?"

"Doğru zaman geldiğinde size haber vereceğim. Henüz her şey netleşmedi ama yakında netleşecek."

"Ama ihtiyacım olacak-"

"Henüz değil Cavell." Çok zorlandığında sık sık yaptığı gibi sesi sertleşmişti. "Daha fazla konuşmaya hazır olduğumda haber göndereceğim." Tekrar masasına oturdu ve Simon'ın işine son verildi.

Simon koridorda geri dönerken elleri iki yanında yumruk olmuştu. Mary, Daisy doğduktan kısa bir süre sonra, vücudunu kasıp kavuran amansız bir ateş yüzünden ölmüştü. Daisy'nin babası kötü biriydi, bu yüzden sadece Simon vardı. Tüm hayatını onu bu çukurdan ve Brody'den uzaklaştırmaya adanmıştı.

Tatsız görevi tamamlandıktan sonra Whitechapel sokaklarından geçerek Montague Club'daki süitine doğru yol aldı. Brody için dövüşmek üzere yaptığı anlaşmayı sadece Dunn biliyordu. Kulübün sahipleri Brody hakkında pek bir şey düşünmediğinden ve aslında ile onunla üzerinde olumsuz bir şekilde karıştığından

Simon yıllar boyunca yeraltı patronuyla devam eden ilişkisini paylaşmamanın en iyisi olduğunu düşünmüştü. Yaralarını, kulübün birkaç üyesine verdiği özel dövüş derslerinden kaynaklandığını iddia ederek açıklayabiliyordu. Çürük kaburgalar ve morarmış gözler gibi daha ağır yaraların ise Whitechapel'de adamların üzerine atlamasından kaynaklandığını söylüyordu ki bu genellikle yalan değildi çünkü zaman zaman böyle şeyler oluyordu.

Yürürken, düşünceleri hayalet kadına geri döndü. Daha önce hiç kendine ait bir kadını olmamıştı. Çok sayıda kız olmuştu. Gençliğinde Brody'ye yaklaşma umuduyla onu baştan çıkarmışlardı. Şimdi de bir kavgacıyla yatmanın heyecanı için onunla yatıyorlardı. Hiçbiri onun olmamıştı. Hâlâ onun yanında olduğunu hissedebiliyor ve ona baktığında gözlerindeki endişeyi -renklerini hatırlayamasa bile görebiliyordu. Eğer yanında bir kadın olacaksa, bu onun gibi biri olmalıydı. Gül kokan, yumuşak ve nazik biri. Eve dönüş yolu boyunca onun düşünceleri ona eşlik etti.

Döndüğünde doğrudan odasına gidecekti ama kulübün uşaklarından biri onu karşıladı ve Lord Leigh ile Devonworth'un kendisini özel bir salonda beklediklerini bildirdi. Leigh Kontu, o sırada Paris'te bulunan üvey kardeşi Jacob Thorne ile birlikte kulübün sahibiydi. Thorne'un gayrimeşru olduğu bir babayı paylaşıyorlardı. Devonworth Kontu kardeşlerin arkadaşıydı. Son zamanlarda Londra'yı istila eden pek çok Amerikalı varisten biri olan karısı Brody'nin adamlarından biri tarafından tehdit edildiğinde Simon'dan yardım istemişti. Bu sorunu çözdüklerini düşünüyordu ama ikisini de buraya getiren şeyin bu olup olmadığını merak ediyordu.

"Lordlarım," diye selamladı Simon onları odaya girerken, sesini onların havalı aksanlarının belli belirsiz bir taklidi haline getirerek. Kulüpte o kadar uzun süredir çalışıyordu ki bu değişim artık ona doğal geliyordu.

Adamlar pencerenin yanındaki oxblood deri sandalyelere oturmuşlardı, ancak Devonworth'un rahat olmadığı hemen anlaşılıyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş, kaşları çatık bir şekilde öne doğru oturuyordu.

"Cavell." Leigh onu selamlarken gülümsedi. Otuz yaşlarındaydı, siyah saçlı ve gri gözlüydü. Bastonunu eline aldı

-bugünün seçkisinde avuç içi tutamağı olarak gümüş bir kurt başı vardı- ve ayağa kalktı. Moda bir aksesuar olarak baston taşıyan pek çok beyefendinin aksine Leigh bastonunu eski bir sakatlığı nedeniyle yürümesine yardımcı olması için kullanıyordu. Hafifçe topallayarak Simon'a doğru bir adım attı ve "Devonworth bana karısını serserilerden kurtarmak konusunda oldukça kahraman olduğunuzu söyledi," dedi.

Brody'nin adamı, Devonworth'un yeni gelinini parkta tehdit ederek kendisine yapılan bir hakarete misilleme yapmıştı. Simon araya girmişti. "Önemli bir şey değildi," dedi Simon.

"Cora'nın hayatını kurtardın." Devonworth ayağa kalktı. Leigh'den birkaç yaş küçüktü ve sarışındı. Ciddiyete olan düşkünlüğüyle tanınırdı ve şimdi gözleri son derece ciddiydi. "Teşekkür ederim Cavell. Sana borcumu asla ödeyemeyeceğim." Tamamen tükenmiş bir adam gibi görünüyordu.

"Ben sadece yapılması gerekeni yaptım." Devonworth o piçle yüzleşmişti. Simon sadece arkadan bir tabancayla gelmişti. Adam bundan sonra tamamen çökmüştü.

"Yine de," diye ekledi Leigh, "övgüye değer bir cesaretti."

Devonworth başıyla onayladı. "Buna hakkım olmadığını biliyorum ama başka bir iyilik istemeye geldim."

"Ne tür bir iyilik?" Simon sordu.

Devonworth burnundan bir nefes aldı ve sanki söyleyeceği şey büyük bir yük olacakmış gibi bekledi. "Ayrıntılara girmeden, siyasi bir rakibim hakkında oldukça hassas bazı bilgilere ulaştım. Bu bilgilere sahip olduğumu biliyor ve tehditler savuruyor. Son zamanlarda Cora'nın başına gelenler göz önüne alındığında... Onun ve ailesinin korunduğundan emin olmak istiyorum."

"Karını korumamı mı istiyorsun?"

"Tam olarak değil. Yakın gelecekte işlerimin çoğunu evden yürütmeyi planladım ve oradayken adamlarımı denetleyebilirim. Kız kardeşlerine ve annesine göz kulak olmanı istiyorum. Dowager Hereford Düşesi onların sosyeteye girişlerine nezaketle sponsor oldu ve Mayfair'deki rezidansında kalıyorlar, bu yüzden onlara istediğim gibi göz kulak olamıyorum. Cora ve benimle kalmalarını teklif ettim ama onlar kendi alanlarını tercih ediyorlar. Onların korunmasını üstlenir misiniz?"

Bir grup şımarık Amerikalıya dadılık yapmak Simon'ın yapmak isteyeceği son şeydi, özellikle de Brody ona ufukta bir dövüş sözü vermişken. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama kulüpteki görevlerimden dolayı buna zamanım olacağından emin değilim."

"Bu yüzden önce benimle konuştu," dedi Leigh. "Sensiz işlerimiz yarım kalacak ama bir süre daha idare edebiliriz."

"Yardıma daha ne kadar ihtiyaç duymayı bekliyorsun?" Simon Devonworth'a sordu.

"En fazla iki hafta. Cora aşırı tedbirli davrandığımı düşünüyor ve ben de tehdidin boş olduğundan şüpheleniyorum ama onlara bir şey olursa kendimle yaşayamam."

"Peki ya benim eğitimim?" Simon Leigh'e sordu. Brody için dövüşmenin yanı sıra Simon burada, kulüpte çıplak muşta dövüşlerine de katılıyordu. Diğer kulüplerden gelen adamlarla, nadiren kanlı bir mafsaldan fazlasıyla sonuçlanan, son derece centilmence bir şiddet gösterisinde dövüşürdü. İşin iyi tarafı, çok iyi para kazanmasıydı.

Devonworth, "Güvendiğiniz birkaç adam tutarsanız, günde bir ya da iki saatliğine kulübün tesislerini kullanabilirsiniz," dedi.

"Tamam o zaman. Sanırım buna hayır diyemem." Fazladan para sadece yardımcı olacaktı.

"Mükemmel." Devonworth'un kaşları ilk kez gevşedi. "Güzel. Yarın ilk iş olarak başlamanı istiyorum."

DÖRT

"**I** DEVONWORTH'UN BİZE BİR KORUYUCU VERDİĞİNE İNANAMIYORUM."

Eliza o sabah onuncu kez Camille'in evinin kabul odasından geçip sokağa bakan pencereden dışarı baktı. Kayınbiraderinin arabasının her an görünmesini bekliyordu. Kayınbiraderi, önümüzdeki birkaç hafta boyunca güvenliklerinden sorumlu olacak adamı getireceğini haber vermişti. Tek sorumluluğu onlara göz kulak olmak olan bir adamın Montague Kulübü'ne gizlice geri dönme planını kesinlikle engelleyecek olması dışında bu iyi olabilirdi.

"Hmm," diye mırıldandı kız kardeşi Jenny, iki pencere arasında yer alan yazı masasında oturduğu yerden kayıtsızca. Düz yüzeyin neredeyse tamamı porselen melek ve melek minyatürleriyle kaplıydı ve Jenny'ye mektubunu yazacak çok az alan bırakıyordu. Doğrusu, Camille'in burada nasıl yaşadığını bilmiyordu. Evin her yeri boğucuydu.

Jenny başını kâğıttan kaldırmadan ekledi: "Bizi koruması için birini görevlendirmek biraz aşırı bir tepki gibi görünüyor."

"Biraz mı? Yabancı bir adam günün ve gecenin her saatinde evimize girebilecek. Devonworth bunu ima bile etti.

diğer erkekler dışarıdan izliyor olacak. Yabancılar pencerelemize bakma, istedikleri zaman yatak odalarımıza girme izni verilecek. Her gece uyumadan önce kapılarımızı kilitlemek zorunda kalacağız."

Jenny yazmaya ara verdi ve bakışlarını Eliza'ya dikti. "Devonworth aşırı tepki ~~gösteriyor~~, ama *bu* bir histriyonik."

"Öyle değil!" Eliza karşılık verdi, her ne kadar gizliden gizliye Katılıyorum. Muhtemelen. Geçen hafta doğru düzgün düşünememişti. Simon adındaki kavgacıya rastladığından beri kulübe geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Sorun şu ki, Bay Thorne yeni bir kulüp açmak üzere Paris'e gitmişti ve Camille de onunla birlikte gitmişti. Kulüple tek bağı onlardı. Ortaya çıkıp itibarını zedelemekten içeri girmeyi talep edemezdi, bu da evlilik planlarının sonu anlamına gelirdi. Özellikle Lord Mainwaring'le evlenmek istemiyordu ama Bay Hathaway'den kalan mirası almak istiyordu ve ikisi bir paket anlaşıyordu.

Bay Hathaway, kendisinin ve kız kardeşlerinin ancak kendisinin uygun gördüğü erkeklerle evlendikleri takdirde parayı alabileceklerini açıkça belirtmişti. Devonworth gibi bir unvanı ve uzun, saygın bir soyu olan erkeklerle. Lord Mainwaring buna sahipti ve kız için teklifte bulunmuş, Bay Hathaway de kabul etmişti. Geleceği kararlaştırılmıştı ama şimdi her şeyi sorguluyordu.

"Bay Hathaway'den nefret ediyorum." Eliza bir çocuk gibi ayağını yere vurdu.

Belki de bu sert bir duruştu. Adam onların babasıydı, küçük ailelerinin dışında pek kimse bunu bilmiyordu. Tüm dünya için o onların vaftiz babasıydı, merhum Jeremiah Dove'un, aile reislerinin ölümünden sonra Dove'lara yardım etmek için devreye giren nazik bir arkadaşıydı. Anneleri Fanny'nin Bay Hathaway'in metresi olduğunu kimse bilmiyordu.

Bay Hathaway'in annesi geçen yıl öldüğünde, kız kardeşlere suçluluk duygusuyla yüklü bir miras bırakmıştı ama bu mirasın bir bedeli vardı. Miras her birine ancak uygun bir erkekle evlendiklerinde verilecekti. Bay Hathaway onları New York'tan ve *gerçek* ailesinden olabildiğince uzakta istediğ i için, uygun erkek demek, Avrupa'daki hırslarını ilerletmek için kullanabileceğ i unvanlı bir koca anlamına geliyordu.

"Eliza, sorun ne?" Jenny içini çekti ve kalemini küçük standına geri koydu. Sonra sandalyesini geriye itti ve güzel yüzünde kararlı bir ifadeyle ayağ a kalktı. "Bütün hafta dikkatin dağ ınık ve tuhaf davrandın. Bay Hathaway'in bununla ne ilgisi var?"

Eliza'nın ihtiyacı olan tek uyarı buydu. Montague Kulübü'nde olanlar hakkında biriyle konuşması gerekiyordu. "Sana söyleyeceklerimi kimseye tekrarlamayacağı na dair hayatın üzerine yemin etmelisin."

Jenny ona gülümsedi. "Hayatımın başka bir sır için daha çengele takılmasını istiyor muyum? Bir bakalım..."

Yukarıya ve sağ a baktı, hepsini kafasında listeliyor gibiydi.

"Bu, o dans salonuna gitmek için gizlice kaçtığ ın geceyle aynı düzeyde mi yoksa Olek'le aranızdaki sır gibi mi?" Eliza

kız kardeğ ini sarsmamak için kendini zor tutuyordu. Bu ciddi idi ve Jenny buna Eliza'nın evdeki patavatsızlıklarından biriymiş gibi davranıyordu. Kabul, o sırlar da o zamanlar çok ciddi hissettirmiş ti ama bu farklıydı. Bu *ş imdi* oldu.

"Diyelim ki bu bir kombinasyonu iki . kazık Olek'inki kadar yüksek değ il." Simon denen bu adama Olek'e olduğ u kadar aş ık olduğ unu düşünmüyordu ama önermek üzere olduğ u şey bir dans salonunun penceresinden bakmaktan çok daha tehlikeliydi. "Ama bir yere gizlice girmeyi iç eriyor." Kadın

Bu itiraf üzerine sesini alçalttı ve gereksiz yere etrafına bakındı; ne de olsa yalnızdılar. Fanny hâlâ üst katta uyuyordu ve Camille'in hizmetçileri Amerikalılar hakkında ne düşüneceklerini bilmiyorlardı, bu yüzden çağrılmadıkları sürece genellikle onları görmezden geliyorlardı, tıpkı Camille'e davrandıkları gibi.

"Pekâlâ, dayanamayacağımı biliyorsun. Kimseye söylemeyeceğime yemin ederim ama iyi bir şey olsa iyi olur." Yakındaki bir kanepeye yerleştiklerinde Jenny'nin gülümsemesi komplocu bir hal aldı.

"Bay Thorne'la yemek yediğimiz gece hakkında."

Eliza duvarın içinde kaybolduktan sonra olan her şeyi anlattı. Neredeyse her şeyi. Simon'ın kendisine Dük demesiyle ilgili kısmı atlamıştı. Bu kısmı kendine saklamak önemli görünüyordu, sanki onun için bir sır saklıymış gibi. Ona Mainwaring'in adının yazılı olduğu o lanet olası tahtadan bahsetti ama bunu söylemek biraz canını sıkmıştı.

"Ugh!" Jenny alay etti. "Bu şimdiye kadar duyduğum en iğrenç şey. Bu ne cüret. Ne küçük bir ahmak." Jenny ona hakaretler yağdırmaya devam etti ve Eliza o anda hikâyenin yanlış kısmına odaklandığını fark etti.

"Evet, evet, o bunların hepsi," dedi Eliza, işleri hızlandırmayı umarak.

Jenny hakaretin ortasında durdu ve kaşlarını çatı. "Ama?"

"Takip ettiğim adam..." Onu nasıl tarif edebilirdi? Onu görmek içinde bir şeylerin canlanmasına neden olmuştu. İngiltere'de geçirdiği son ayları bir hanımefendi olarak geleceğine boyun eğerek geçirmiş ve daha önce kendisiyle ilgili sevdiği her şeyi görmezden gelmişti. Meraklıydı ve yeni şeyler öğrenmekten hoşlanıyordu. O gece geldiği gizli dövüş hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Gizli bir dövüş katılmak istiyordu. Buraya geldiklerinden beri

Ancak Londra'da, yumuşak huylu bir duvar çiçeği kişiliğine bürünmek zorunda kalmıştı.

Jenny'nin dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve "*Şimdi anlıyorum*" dercesine başını salladı. "Bu adam ilgini çekti, değil mi?"

"Biraz." Onu birkaç gün önce Cora'nın evinde tekrar görmüş olabileceğini düşündüğünü itiraf etmekten kaçındı. Bir adam Devonworth'a çalışma odasında eşlik ediyordu ve Simon'a şüpheli bir şekilde benziyordu. Simon'dan farklı olarak, bu adam ince giyinmişti ve saçları farklı şekillendirilmişti. Eliza onu sadece bir an görmüştü ama o olduğundan neredeyse emindi. O zamandan beri Montague Kulübü'ne geri dönme isteği neredeyse ateş gibi yanıyordu.

Jenny, "Şunu bir toparlayayım o zaman," dedi. "O kulübe gizlice girmeyi umuyorsun ve Devonworth'un kiralık adamları bunu yapmanı neredeyse kesinlikle engelleyeceği için üzgünsün, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"İstenmeyen haberi vermekten nefret ediyorum ama Devonworth planında kararlı ve zaten oraya geri dönmemelisin. Saygın bir evlilik yapma şansını mahvedeceksin." Jenny durakladı ve gözleri büyüdü. "Tabii Lord Mainwaring'le evlenmek istemediğine karar vermediysen?"

"İki yüz elli bin dolar, Jenny. Zaten çok az tanıdığım kocam bir maceraya atılacak diye hakkım olan mirastan vazgeçemem." İstiyordu. Tanrım, ne kadar istiyordu ama bu aptalca olurdu.

Jenny, şarkı söylemesine izin vermeyen bir soyluyla evlenmektense mirasını kaybetmeyi tercih edeceğine çoktan karar vermişti. Son birkaç yılını Paris'te, Fanny'nin dul bir arkadaşıyla yaşayarak şarkı söyleme sanatını öğrenerek geçirmişti.

opera. Doğuştan güzel bir sese sahipti ve bu ses ancak Bayan Wilson'ın vesayeti altında rafine edilmiş ve parlatılmıştı. Hedefi yakında bir operada başrol oynamaktı, bu yüzden evlenmek istemiyordu. Pek çok aristokrat koca onun bu tür bir kariyere ya da aslında herhangi bir kariyere devam etmesine izin vermezdi.

Şarkı söylemek onun hayaliydi ve hayatında yapmak istediği tek şeydi. Eliza sağ salim evlendiğinde, Jenny operadaki ilk çıkışını Paris'te yapacaktı. Ondan sonra uygun bir erkeğin onunla evlenme olasılığı büyük ölçüde azalacaktı, bu da Eliza'nın geleceğini güvence altına almak için kendi şansından vazgeçemeyeceği anlamına geliyordu. Jenny ve anneleri bir gün onun servetine bel bağlamak zorunda kalabilirlerdi.

"Gelecekteki istikrarımızı düşünmek zorundayım." "O zaman neden oraya geri dönüyorsun?" Jenny sordu.

"Müstakbel kocamın son özgür yazının tadını çıkardığını bildiğime göre, benim de kendime ait bir yazım olmasını istemek çok mu fazla? Bir kucak battaniyesi ve zührevi hastalığı olan bir adamla taşrada cereyanlı bir malikaneye tıkilıp kalmadan önce dışarı çıkıp bir şeyler görmek istiyorum."

Jenny güldü ama sonra kız kardeşinin katılmadığını görünce pişmanlık duyarak hemen ayıldı. O daha bir şey söyleyemedi, dışarıdaki kaldırım taşlarından gelen nal sesleri dikkatlerini pencereye çekti. Devonworth durur durmaz arabadan dışarı fırladı, sarı saçları adımlarıyla birlikte zıplıyordu ve yüzü sert bir ifadeye bürünmüştü.

Eliza ayağa kalktı ve Jenny de onu izledi.

"Belki de bu iyi bir şeydir," dedi Jenny yumuşak bir sesle. "Bu seni kendinden kurtaracak. Montague Kulübü'ne geri dönmemelisin."

Eliza'nın kalbi sıkıştı. Genelde onun her düşüncesine göz yuman tek kız kardeşi geri döneceğine inanıyorsa

kavgacının izini sürmek için Montague Kulübü'ne gitmek kötü bir fikir olacaksa, belki de Eliza bunun kötü bir fikir olduğunu kabul etmeliydi. Kapının tokmağı çaldı ve Camille'in uşağı Sampson evin arka odasından çıkıp ön koridoru geçerek kapıyı açtı.

Eliza sakinleştirici bir nefes aldı. Belki de kader onu kendinden kurtarıyordu. Lord Mainwaring istediğini yapabilirdi ama onun böyle bir lüksü yoktu. Hayattaki tek hayali iyi bir evlilik yapmak ve çocuk yetiştirmek olan, nazikçe yetiştirilmiş genç bir kadın rolüne devam edecekti. Üniversiteye gitmek istemesi kimin umurundaydı ki? Lord Mainwaring'in kesinlikle umurunda değildi. Bir keresinde ona kadınların yüksek öğrenim görmesi fikrinden bahsetmiş ve ağzının kenarı ancak alaycı bir ifadeyle yukarı kalkmıştı.

Bu en iyisiydi. Gerçek bir zarar vermeden önce kanatlarını kesecekti.

Kâhya adamları karşıladı ve dış giysilerini teslim ederken epeyce bir gürültü koptu. Devonworth'un sesi salondan onlara doğru geliyordu; Parlamento'nun gürültüsü arasında duyulmaya alışkın, net ve berrak bir ses. Başka bir ses ona cevap verdi, duvarları titreten, kadının *içinde* titreşen alçak bir bariton. Jenny'ye hızlıca bir bakış atarak sesin kız kardeşi üzerinde benzer bir etki yaratmadığını doğruladı. Sesi zihninden uzaklaştırdı ve adamın söylediği kelimeleri anlamaya çalıştı ama başaramadı.

Bunun bir önemi yoktu. Bu adam bilse de bilmese de onun gardiyanı olacaktı.

Ondan şimdiden nefret ediyordu.

Devonworth odaya girdi ve onlara üstünkörü bir gülümseme sundu. "Jenny. Eliza." Sırayla ikisini de yanaklarından öptü. Onlara hâlâ resmi davranıyordu -ne de olsa mavi kanlı bir aristokrattı- ama öpücükler aşinalıktan verdiği tek tavizdi. "Cora bana senin

Bu anlaşmadan hiç memnun değilim. Beni kırmadığınız için teşekkür ederim."

Jenny kibarca bir cevap mırıldandı ama Eliza sessiz kaldı. şüphe uyandırmadan bu fikirden nasıl nefret ettiğini anlatamazdı, o yüzden bir şey söylemedi. Kayınbiraderi bir adım geri çekildi ve yanında getirdiği adama döndü. Onu gördüğünde neredeyse nefesi kesiliyordu. Pomatla düzeltilmiş, modaya uygun olmayan uzun siyah salar, sanki bir köşede bir saldırgan pusuya yatmış gibi odayı tarayan masmavi gözler ve en az bir kez kırılmış bir burun.

Bu Simon'dı. Devonworth'un takım elbisesine benzer tarzda  parçalı bir takım elbise giymişti ama o olduğu hiç belli olmuyordu. Elmacık kemiğinde hâlâ bir çürük vardı ama yeşilimsi bir sarıya dnşmşti. Montague Club'ın servis koridorunda gördüğü ve Cora'nın evinde Devonworth'a yardım ederken gördüğü adamdı.

Devonworth, "Bu Bay Simon Cavell," diye takdimi tamamladı.

Simon Cavell. Simon.

Eliza yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. Kader onu ona getirmişti. Ne onu dizginlemeye çalışıyordu, ne de kanatlarını kırpmak istiyordu. Kader Simon'ı ona bir fiyonkla bağlı olarak teslim etmişti.

"Günaydın Bay Cavell." Eliza ona elini uzatırken gülümsemesi hiç solmadı.

Cavell ondan Devonworth'a baktı ve tekrar geri döndü, şüphesiz Eliza'nın kendisine karşı soğuk olduğu söylendikten sonra gösterdiği sıcaklık karşısında kafası karışmıştı. Başka çaresi kalmayınca onun elini tuttu. Parmakları onunkilerin altında güçlüydü. Bir centilmenin yapabileceği gibi elini dudaklarına götürmedi. Onun yerine kara kaşlarından biri kalktı ve kızın bakışlarıyla yüz yüze geldi, gözlerinde sorgulayıcı bir yoğunluk kaynıyordu.

"Bayan Eliza," dedi.

"Bay Cavell," diye araya girdi Jenny ve kendi elini uzattı.

Eliza'yı bırakıp kız kardeşinin elini tutmadan önce sadece bir an tereddüt etti ve sonunda bakışlarını ayırdı. "Günaydın, Bayan Dove," dedi.

Devonworth ya bu konuda onunla kavga etmedikleri için çok rahatlamıştı ya da küçük tehlike tehdidini fark edemeyecek kadar endişeliydi. Tanışma faslı tamamlandıktan sonra hepsini oturttu ve hayatlarının nasıl değişeceğini kısaca anlattı. Günlerine devam edeceklerini ve Bay Cavell'ın gölgelerde bir yerlerde gizleneceğini açıkladı. O orada olmadığına, Montague Club'da da çalışan ve şu anda dışarıda evin çevresini kontrol eden iş arkadaşı Bay Cox onun yerine çalışacaktı. Evin içindeyken, Güvercinler bu küçük tanışmadan sonra adamların varlığından bile haberdar olmayacaklardı. Tek yapmaları gereken, Bay Cavell her akşam kapıları ve pencereleri kilitlemeye geldiğinde ona ertesi gün için programlarını vermektir.

Sonunda Devonworth, "Bize izin verirsiniz, Cavell'a evi gezdireceğim. Uzun sürmez."

"Elbette," dedi Eliza ve onların uzaklaşmasını izledi.

Bay Cavell omzunun üzerinden bir kez baktı, Devonworth'u takip ederken kaşları sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi çatıktı.

Onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyordu.

BEŞ

WELIZA DOVE KİMDİR? SİMON beynini zorladı, ama şu anki durumla herhangi bir etkileşimi olduğunu hatırlamıyordu kadını. Onu birkaç gün önce Devonworth'un evinde gördüğünden neredeyse emindi ama o zaman onu zar zor tanımış ve konuşmamışlardı. Ona bu kadar aşına bir şekilde bakması için hiçbir neden yoktu. Adam salona girdiğinde yüzünde garip bir zafer ifadesi belirmişti. Neredeyse onu beklediği hissine kapılacaktı. Özellikle de onu, onun koruyucusu gibi davranacak tanımadığı bir adamı değil. *Onu*.

Ama neden?

Devonworth'u evin derinliklerindeki çeşitli girişlere kadar takip ederken, aklının bir köşesinde sinsi bir endişe dolaşırken dikkatini toplamak için elinden geleni yaptı. O hayalet kadın olamazdı. Onun kendisini kulüpte bulabileceği bir durum düşünemiyordu. Herkes Leydi Devonworth ve kız kardeşlerinin Londra'ya koca bulmak için geldiklerini biliyordu.

Gazeteler birkaç ay önceki gelişlerinden bu yana Amerikalılara pek iyi davranmamıştı. Gazetelerden birinde, kız kardeşleri arkalarında para dolu çantalar ve bir sıra kadınla ayakta dururken gösteren özellikle kaba bir karikatür vardı.

Önlerindeki lordlar, insan kafaları yerine at kafalarıyla çekilmeleri ve kadınların onları seçmesi için değerli aygırlar gibi süslenmeleri dışında. Eliza Dove kulübe gelmek için itibarını ve olası bir evliliği riske atmazdı. O kadın olamazdı.

Neyse ki, neredeyse bir saat sonra ön girişe döndüklerinde, salonda ondan hiçbir iz yoktu. Onun yerine kırklı yaşlarında görünen çekici bir kadın dışarı çıktı. Zeytin yeşili şık bir sabah elbisesi giymiş, parlak kahverengi saçlarını ustaca toplayarak omzuna dökmüştü.

"Devonworth, kızlar burada olduğundan bahsetti." Yanına gitti ve Devonworth'un yanağını öpmek için eğildi. "Bu Bay Cavell olmalı."

Devonworth tanıştırma konuşmasını yaptı ve Bayan Dove ona elini uzattı. "Adınızı duymuştum," dedi başka birinden gelse kabalık sayılabilecek bir tavırla. Ancak bu açık sözlülüğüne, sözlerini yumuşatan gözlerindeki iyi mizah parıltısı eşlik ediyordu. "Çok iyi bir boksör olduğunuzu söylüyorlar."

Her şey yerli yerine oturdu. Eliza onun bir dövüşçü olarak ününü duymuş olmalıydı. Montague Kulübü diğer birkaç kulüple birlikte gayri resmi bir lig kurmuştu. Her birkaç ayda bir kulüp üyeleri için bir gösteri dövüşü düzenliyorlardı. Simon kısa sürede kalabalığın favorisi haline gelmişti çünkü kavgada rol yapan çoğu centilmen katılımcının aksine o gerçekten nasıl dövüşüleceğini biliyordu. Birkaç üst sınıf kadın, sıkılmış eşler, ringdeki dayanıklılığının yatak odasına da yansıyıp yansımadığını görmek umuduyla geçen yıl onu aramıştı. O da onlara bunu göstermekten oldukça mutlu olmuştu. Kadın onun ününü duymuş ve onunla tanışmak istemiş olmalıydı.

Bu onu hayal kırıklığına uğratmamalıydı ama uğrattı. İnsanların onun gerçekte kim olduğunu umursamadan sadece fikriyle ilgilenmesine alışkındı. Bir kız neden farklı olsun ki?

Bayan Dove'un elini tuttu. "Yenilmez, hanımefendi."

Başını salladı, uygun bir şekilde etkilenmişti. "Güzel, o zaman kızlarım için endişelenmeyeceğim. Sizin yetenekli ellerinizde olacaklar."

"Gözden uzak durmak için elimden geleni yapacağım," dedi.

"Bunu yapmayın. Buranın daha canlı bir atmosfere ihtiyacı var, sence de öyle değil mi?"

Burası oldukça havasız ve resmiydi. Her masa üstü ıvır zıvır ve antika eşyalarla doluydu ve mobilyalar eskiydi ve Montague Kulübü standartlarına uymuyordu. Hereford'un çeyiz evi olduğu için muhtemelen geçen yüzyılda hiç yenilenmemişti.

Bayan Dove'un samimiyetten hoşlanan bir kadın olduğu çok açıktı, bu yüzden, "Her şeyi kendiniz canlandırırıyorsunuz, Bayan Dove," dedi. Kulübe sık sık gelen birkaç kadınla böyle konuşmaya alışkındı.

Kadın ona tüm yüzünü aydınlatan bir şekilde gülümsedi. Oldukça güzel bir kadındı. Damadına bakarak, "Oh, ondan hoşlanıyorum, Devonworth," dedi.

Devonworth uzun uzun iç çekti. "Lütfen, Fanny, karışma-"

"Onun çok önemli işine karışmayı aklımdan bile geçirmem." Kullandığı ton, onun buradaki işinin hiç de önemli olmadığını düşündüğünü ima ediyordu. "Aslında, ben de çıkmak üzereydim. Öğle yemeği için beni bir arkadaşınızın evine bırakabilir misiniz?"

"Elbette," diye kabul etti Devonworth. "Burada işimiz bitmek üzereydi. Cavell, başka bir şey var mı?"

Simon ona işlerin yolunda gittiğine dair güvence verdi ve onları kapıdan dışarı çıkardı. Sonra da arabayı almak için döndü.

Hizmetçilerin merdivenlerinden alt kattaki mutfığa indi ve orada çalışanlarla bir toplantı ayarladı. Hepsiyle tanışması, programlarını anladığından ve hiçbir koşulda yabancıların eve girmesine izin verilmeyeceğini anladıklarından emin olması gerekiyordu.

Yemek odasının yanındaki kiler bölümüne kadar geldi. Merdiven boşluğuna açılan kapı kapalıydı ve daha kapıyı açmadan bir ses onu durdurdu.

"Tekrar merhaba, Bay Cavell."

Eliza Dove'u görmek için döndü, bir kolunu kaldırmış kapı aralığına yaslanmıştı. Üzerinde daha önce giydiği gül rengi sabah elbisesinin aynısı vardı. Ona çok yakışmıştı. Ne olursa olsun güzeldi ama bu elbise yanaklarındaki pembe tonu ve tenindeki altın ışıltısını ortaya çıkarmıştı. "Bayan Eliza."

"Sesiniz farklı geliyor." Ona gülümsedi, daha önce de aynı şekilde gülümsemişti ve kolunu yana doğru bıraktı, sanki sadece onun gözünden kaçan büyük bir etki için o tarafa doğru eğilmişti.

Onunla bir saat önce tanıştığından farklı mıydı? "Nasıl yani?"

Küçük alana doğru birkaç adım attı, bu da onu uzanıp ona dokunabileceği kadar yakınlaştırdı. İki duvar boyunca uzanan tezgah ve dolapların bulunduğu bir iç odaydı. Diğer iki duvarda dışarı açılan kapı ve merdivenlere açılan kapı bulunuyordu. Eğer onu öpmeyi aklına koyarsa, o zaman gidebileceği hiçbir yer olmayacaktı. Onu öpme fikri kendi başına itici değildi, ama çalışırken bunun kötü bir davranış olacağını düşünüyordu.

"Demek istediğim, tanıştığımız akşam sesin daha az resmi ve gösterişliydi."

O zaman onunla bir kavgada mı tanışmıştı? Sosyete'ye takdim edilen bir kızın Montague Kulübü'nün dövüşüne katılacağına inanması zordu. Üstelik sonuncusu aylar, aylar önceydi. Her şeye rağmen, Güvercinler İngiltere'ye daha birkaç ay önce gelmişlerdi. Brody'nin ayarladığı dövüşlerden birini kastetmiş olamazdı. Onlar her zaman çok daha az moda olan yerlerde olurdu.

"Bağışlayın ama sanırım beni başka biriyle karıştırdınız," dedi ve hizmetkârların merdivenlerine açılan kapıya doğru döndü.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Sesindeki yapmacıklık gitmişti ve şimdi gerçekten eğlenmiş gibiydi. Elini onun koluna koydu. Parmakları uzun ve zarifçe biçimlendirilmişti. Eldiven giymemişti ve parmaklarında nasıra rastlanmıyordu. Ama onu etkileyen şey, üzerine sinen gül kokusuydu.

Bu koku tanıdıktı. Bir hafta önceki o geceden aklında kalan birkaç şeyden biriydi. Gül suyu. Birçok kadın bunu kullanırdı. Yine de, kendine bunu hatırlatırken bile, yere serilmiş bir geyiğin avcıya korku ve yuvarlak gözlerle bakabileceğini hayal ettiği gibi ona baktı.

Adamın telaşını anlayan kadın ayıldı ve tehdit olmadığını göstermek istercesine parmaklarını iki yana açarak onu serbest bıraktı.

"Biz hiç tanışmadık." Konunun tartışmaya açık olmadığını anlaması için bunu kesin bir dille ifade etti.

"Ama tanıştık." İfadeyi ayaklar altına aldı. "Geçen hafta. Sizinle Montague Club'daki servis koridorunda tanıştım ve arkadaşınız Bay Du'ya ulaşmanıza yardım ettim."

O kadar hızlı hareket etti ki, onu sırtını merdiven boşluğunun kapısına yaslayacak şekilde tutana kadar ne yaptığını kendisi bile bilmiyordu. Kadının üst kollarını sıkıca kavradı. Onun

Kahverengi gözleri irileşti ama korkmaktan çok meraklanmış görünüyordu.

"O gece olanlardan kimseye bahsetmeyeceğine dair bana söz ver." Sesini alçak tuttu.

Ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi ama gülümsemedi. "Belki de söylemek istiyorumdur."

"O zaman kendini ele verirsin. Ait olmadığın yerlerde nasıl gizlice dolaştığını ailene anlatırım. Bir uşağın seni gördüğünü söyleyebilirim."

"Belli ki annemle tanışmamışsın." Ona sırtıtmaya cüret etti. Lanet olsun ona. "O geceyle ilgili anlatacaklarım hoşuna gidecektir. Aslında, belki de gidip ona anlatmalıyım."

Etrafindan dolanmak istedi ve adam onu tekrar önüne bastırdı, bir eli kolundayken diğeri onu orada tutmak için kalçasına kaydı. Parmakları onun vücudunun kıvrımlarına uyum sağladı ve onun ellerinde hissettiklerinin ne kadar hoşuna gittiğini görmezden gelmeye çalıştı. Sert ama yumuşak, küçük ama güçlüydü. İstese onu çıplak elleriyle bile kırabilirdi ama kadınları incitmek hiçbir zaman iş tanımının bir parçası olmamıştı, Brody'yle bile. Kadının tatlı kokusu onu kendine çekti ve zihni onunla yapabileceği çok daha hoş şeylerin düşünceleriyle oynamaya başladı. Kız ondaki değişikliği fark etti ve gözleri büyüdü. Aralarındaki husumet, yüklü ve muhtaç bir şeye dönüşmüştü. Belli belirsizdi ama nefesinin kesilmesine yetti. Bu asi düşünceleri bir kenara bıraktı ve kendini elindeki gerçek tehlikeye odaklanmaya zorladı.

Aralarındaki kısa etkileşimden Bayan Dove hakkında öğrendiği kadarıyla, onun haklı olmasından korkuyordu. Kadın alışılmadık görünüyordu. "O zaman baban," dedi. "Hiçbir varis babası, içlerinden birinin bir beyefendinin kulübünde eğlenmesine göz yummaz."

"O zaman iyi ki bende onlardan biri yok."

Ne tür bir mirasçının babası olmaz ki? Kendini o kadar beğenmişti ki onu sarsmak istedi. Ya da öpmek. Alt dudağı dolgun, mükemmel yay şeklinde bir ağzı vardı ve hayalet kadın hakkında çok fazla fantezi kurmuştu.

Gözlerindeki muzaffer bakış geri dönmüştü. Eğildi, bir yanı bu bakışın sıcaklığının tadını çıkarmak istiyordu, bir yanı hâlâ olması gereken korkutucu gaddarın bir parçasına tutunuyordu. "Nişanlın o zaman?" diye fısıldadı şakağına yakın bir yerden. Oradaki ince tüyler ağzını gıdıkladı. "Onlardan birine sahip olduğuna neredeyse eminim." Kız kardeşlerin hepsi buraya bir tane almak için gelmişti. Genç lordlardan birinin böylesine nefis bir parçayı es geçtiğini düşünemiyordu.

Bir nişanlısının olduğunu hatırlamak onu sertleştirdi ve kollarında tüyler diken diken oldu.

"Kimseye söyleyeceğini sanmıyorum," dedi.

Gözlerindeki altın benekler ışığı yakaladı ve ona doğru parıldadı. "Neden söylemeyeyim ki?"

"Çünkü o koridorda benimle birlikte olduğunuzu kimsenin bilmesini istememenizin bir nedeni var. Siz benim sırrımı söyleyin Bay Cavell, ben de sizinkini söyleyeyim." Burunlarının ucu neredeyse birbirine değecek şekilde öne doğru eğilerek, "Yoksa size Dük diye mi hitap etmeliyim?" diye fısıldadı.

Lanet olsun.

O gece bu kadar çok şeyi açığa vurduğunu fark etmemişti. Yüz ifadesindeki bir şey ona çok ileri gittiğini düşündürmüştü olmalıydı. Adamın omzunu itti ama adam kıpırdamadı. Kımıldayamadı. Kadının itirafı onu felç etmişti. O daha kendini toparlayamadan, kadın adamın ayağına sertçe bastı. Topuklu ayakkabı giyiyordu, bu yüzden ayağına bir acı saplandı ve dengesini bozdu. Bunu kendi avantajına kullanarak adamın karnına dirsek attı ve

onu geçip kilerden ıktı. Adam ona karşı şiddet kullanmış olmasının şokunu atlatamadan kadın gitmişti.

Kendini tutamadan kilerin kapısına kadar geldi. Onun peşinden gitmenin bir anlamı yoktu. Dikkatleri üzerlerine çekmeden onu kovalayamazdı. Tüm ev halkını etraflarına toplamak için çığlık atması yeterliydi. Tek umudu kızın kimseye söylemeden önce beklemesiydi. Ona sunacak bir şey bulmalıydı, ağzını kapalı tutmasını sağlayacak bir teşvik.

Kendi şanssızlığına homurdanarak hışımla odanın öbür ucundaki merdiven boşluğuna döndü ve hizmetkârlarla buluşmak üzere aşağı indi.

ALTI

T Araba, Eliza ve ailesinin bulunduğu Camille'in evine yanaştığında SOKAK SESSİZ VE UYKULUYDU Kalıyorum. Rahat sokak lambaları titredi içinde ve karanlıkta, öğleden sonra yağan yağmurdan dolayı hâlâ parlak ve ıslak olan kaldırım taşlarından yansıyor. Rothschild Dükü ve Düşesi'nin ev sahipliğini yaptığı bir suareden dönüyorlardı. Düşes August, Güvercinlerin sosyeteye başarılı bir giriş yapmalarını sağlamakta çok yardımcı olmuştu. Kendisi de Amerikalı bir varis olarak, tonun ne kadar acımasız olabileceğini biliyordu. yabancılar.

Eliza kendisine sunulan bu fırsat için minnettar olmak için elinden geleni yapıyordu ama bu fırsatın diğer tarafında kendisini Lord Mainwaring'le evliliğin beklediğini bildiğinde bu çok zordu. Simon Cavell'la bu kadar meşgul olmasının nedeni de bu gelecek korkusu olmalıydı. Onu bir daha görmemiş olmasına rağmen, çünkü karşılaşmalarından beri bütün düşüncelerini o meşgul ediyordu. Bay Cox suareye kadar onlara eşlik etmişti.

Şimdi de arabadan inmesine yardım etmesi için ona elini uzattı. Kız dışarı çıkarken onun bakışlarıyla karşılaştı, ama Fanny ve Jenny'ye yardım etmek için onu bırakmadan önce sadece kısa bir süre bakışlarını tuttu. "Bay Cavell nerede?" diye sordu sesinde kendisinin bile sinir bozucu bulduğu bir huysuzlukla. Simon etraftaydı

Buralarda bir yerde. Adam onun yüzünden saklanmıştı ama kadın onu bulmaya kararlıydı.

"Dışarıda, sanırım." Bay Cox'un sesi, sanki hava durumunu sormuş gibi tedirgin değildi.

Annesi ve kız kardeşini beklerken, evlerin karanlık köşelerini ve yolun karşısındaki çıkıntıları araştırdı. Orada saklanıyor olabilir miydi? Seçebildiği tek şey, yerden bir pencere pervazına sıçrayan bir kedinin gölgesiydi. Çatıda olabileceğini düşündü. Ama baktığında yukarıda kimseyi seçemiyordu. İçini çekti ve ailesini içeride takip etmek için döndü, ama dar sokağın karşısındaki karanlıkta bir iğne ucu kadar turuncu ışık gözüne çarptı. Işık meydanın ortasındaki parktan geliyordu.

Sigara mı? Simon sigara içer miydi? Belki de onu kilerde köşeye sıkıştırdığında havada bir tütün izi kalmıştı. Dünden beri o anı binlerce kez yeniden yaşamıştı. Eli kalçasındaydı ve vücudu ondan sadece birkaç santim uzaktaydı, o kadar sıcak ve o kadar katıydı ki. Kendini tehdit altında hissetmesi gerekirdi -*aklı* başında her kadın hissederdi- ama onu öpmek istemişti.

Şu anda o parkta onu izliyor muydu? İçini bir heyecan kapladı. Sanki ışığı görmemiş gibi davranmaya çalışarak aceleyle içeri girdi. Onu bulmaya geldiğini belli etmek istemiyordu.

Eliza pelerinini bekleyen uşağa teslim ettikten sonra hızlıca iyi geceler diledi ve sonra olabildiğince normal bir şekilde üst kattaki yatak odasına doğru yürüdü. Bir hizmetçi onun için perdeleri çekmiş ve küçük başucu lambasını yakmıştı. Eliza aceleyle odayı geçti ve perdelerden dışarı baktı. Pencere serin esintiyi içeri almak için aralıktı. Turuncu parıltı hâlâ oradaydı ve bu kez bir şey seçebiliyordu.

Bir ağacın yanında karanlık bir form. Bundan emin olmanın bir yolu yoktu ama bir şey onun o olduğunu söylüyordu.

"İyi akşamlar, Bayan Eliza." Annesi ve kız kardeşiyle paylaştığı hizmetçi kadın odaya girdi.

Lanet olsun. Şüphe uyandırmadan onu göndermek için iyi bir neden yoktu. Perdeyi aralayarak kadının elbisesini çıkarmasına yardım etmesine izin verdi ama sadece iç çamaşırına kadar indirdikten sonra onu kovdu. İnce sabahlığını üzerine geçirdi ve aceleyle pencereye geri döndü. Turuncu ışık ve onunla birlikte gölgeli şekil de kaybolmuştu.

Eliza sonraki yarım saat boyunca odasında volta atarak annesiyle kız kardeşinin yatmasını bekledi. Etrafta gizlice dolaştığını görmeleri işlerine gelmezdi. Onları güvende tutmakla görevli adama karşı hafif bir saplantısı olduğunu açıklamak istemiyordu. Bu utanç verici olurdu. Kendini bundan vazgeçirmeye bile çalıştı. İyi meleği yatağa gitmesi için tüm nedenleri nazikçe ortaya koyarken, kötü meleği bu argümanları önemli olan tek argümanla yok etti: o sana istediğin macerayı yaşatabilir.

Başka bir deyişle, başka seçeneği yoktu.

Herkesin çekildiğinden emin olduktan sonra pelerinini ve botlarını giyip yatak odasının kapısını açtı. Koridorda tek bir aplik titriyor, kahverengi ve eskimiş duvar kağıdının üzerine sarı bir ışık saçıyordu. Başka hiçbir şey kıpırdamadı.

Bir fare kadar sessiz, kapısını arkasından kapattı ve merdivenlere doğru ilerledi. Döşeme tahtalarında iki gıcırtı vardı ama merakını uyandıracak bir şey yoktu. Yine de merdivenlere giden dönemece geldiğinde kalbi kulaklarında atmaya başlamıştı. Işık tam olarak buraya ulaşmıyordu ve herhangi biri onu bulmak için bekliyor olabilirdi.

Dışarı. Giydiği tuhaf kıyafeti açıklamakta zorlanacaktı.

Karanlıktan bir figür kendini ayırdı. Adam sert bir el uzatıp belinden yakalamasaydı, kız ona doğru koşacaktı. Diğer ağzını kapatarak şaşkın çılgınlığını bastırdı. Adamın mavi gözleri gölgeler yüzünden koyu griye dönmüştü ama Simon ona bakarak sessiz kalması için yalvardı. Kadın başını salladı ve Simon elini hafifçe indirdi. Kızın odasına doğru işaret etti.

Başını hayır anlamında salladı.

Adam gözlerini devirdi ve onu belinden tutup kaldırdı, gitmek istese de istemese de onu oraya götürdü. Eğer bir hizmetçi onları odasında birlikte yakalarsa, itibarı yerle bir olurdu. Öte yandan, evde gece yarısı tartışmalarının uygun görüleceği bir oda da yoktu. En azından yatak odası onlara mahremiyet sağlıyordu.

İçeri girdikten sonra onu nazikçe yere bıraktı ve arkalarındaki kilidin anahtarını çevirdi. Bu muhtemelen onu korkutmalıydı ve başka biri olsa korkutabilirdi ama korkutmadı. Onunla değil. Ama adam ona doğru döndüğünde duruşunu yeniden değerlendirdi ve geriye doğru bir adım attı çünkü adamın gözleri alev alevdi.

"Nereye gidiyordun?" Sesi alçak ve o kadar derindi ki kelimeleri neredeyse hırıldayarak söylüyordu.

"Seni bulmaya."

Bir kez başını salladı. "Benden kimseye bahsetmedin."

"Önce benimle bir anlaşma yapman için sana bir şans vermek istedim."

"Anlaşma yapma şansı mı?" Ağzının kenarı kızgınlıkla kıpırdadı. "**Benden** kaçtığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Beni kilerde duvara karşı köşeye sıkıştırdın.
Ne bekliyordun ki?"

"Benden korkmuyordun."

Bu doğruydı ama onun bunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Onu terk etmişti çünkü kendisini nasıl hissettirdiğinden bunalmıştı. Canlı, özgür ve arzulanmış.

"Bunun pek önemi yok. Biri seni burada yakalamadan önce konuşmamızı bir an önce bitirmeliyiz." Düzgünce kapandığından emin olmak için pelerinin kenarlarını gereksiz yere gövdesine doğru çekti. Onun burada olması, korsesinin olmadığına saçma bir şekilde farkına varmasına neden oluyordu.

"Dinliyorum." Dudakları sert bir çizgi oluşturdu ve gözleri ona dikildi. Onunla pazarlık yapmaya meyilli görünmüyordu.

"Anladığım kadarıyla diğer kimliğinizi kimsenin bilmesini istemiyorsunuz." Dük'ün kim olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. "Hiçbir şey söylemeyeceğim ama sadece benim için bir şey yaparsan."

Kadını göğüslerinden düz çizimlerine ve tekrar yukarıya doğru şöyle bir süzdü ve gözleri temkinli bir şekilde büyüdü. "Ne istiyorsun?"

Hayır, hakarete uğramış olsaydı, hakarete uğramış olurdu. Ona vücuduyla uzaktan yakından ilgili bir şey teklif etmiyordu ama ilgileniyormuş gibi yapması onu öldürmezdi. Omuzlarını dikleştirerek, "Tahmin ettiğiniz gibi, yaz sonunda evleniyorum. Lord Mainwaring. Sanırım onu tanıyorsunuz."

Adamın gözleri büyüdü ve Montague Club'daki o gecenin son parçasının da yerine oturduğunu gördü. "Mainwaring." Sessiz bir kahkaha attı ve gözlerinde kısa bir acıma parıltısı belirdi, sonra ekledi: "Kara tahta. Şimdi hatırladım."

Onun bu acıma duygusu hoşuna gitmemişti. "Bir macera yaşamak istiyorum ve sanırım bunu hak ediyorum." Geri kalanı

Söylemesi zordu, çünkü onun kendisine gülmesini bekliyordu. "Bir gece istiyorum... seninle."

Gülmedi. Hareket etmedi. Garip bir hal alana kadar ona baktı. Tam onu duymadığına karar vermek üzereyken sordu: "İstedğin bu mu? Bir kavgacıyla bir gece mi?"

Bazen daha kötü gazetelerin arka sayfalarında ödüllü dövüşler hakkında bir şeyler okurdu. Hatta bir kavgacı çetesi hakkında bir ucuz roman bile almıştı. Para için dövüşüyorlardı ve acımasızca şiddet uyguluyorlardı. Dövüşler neredeyse her zaman yasa dışıydı. Bir çete içinde seyahat eden bir karakter değildi ama hakkında çok az şey bildiği o dünyanın bir parçasıydı. Onun gördüğü şehir bölgelerini görmek istiyordu. Bazen içinde yaşadığı o dünyayı.

Adam "Öp beni o zaman" dediğinde bunu açıklamanın en iyi yolunu düşünüyordu.

Onun söylemesini beklediği şey hiç de bu değildi. Bir uyarı, kesin bir ret, hatta belki de kan yemini etmesi için bir emir - bunlardan herhangi biri daha az şaşırtıcı olurdu. Tek yapabildiği anlaşılmaz bir "Ne?" demek oldu.

"Öp beni. Hadi öp beni." Sesinde en ufak bir tutku yoktu. Emri, aralarına atılmış bir eldiven gibiydi.

Kelimelerin doğası gereği, onun ağzına bakmasını sağladı. Dudakları şaşırtıcı derecede iyi şekillenmişti. Hiçbir şekilde dolgun olmasa da, alt dudağı yastık gibi ve yumuşak görünüyordu. Geçen haftaki yara korktuğu kadar şiddetli değildi çünkü çoktan iyileşmişti. Dudakları pembenin hoş bir tonundaydı ve üst dudağının sol tarafını ikiye bölen beyaz bir yara izi vardı.

Onu öpmek zor olmayacaktı. Ama bunun yanlış ve eldeki konuşma için gereksiz olduğunu hatırlattı

Kendini. Sanki ona doğru çekiliyormuş gibi hissediyordu, sanki onu içine çeken bir çeşit manyetik gücü vardı. Pelerinini daha sıkı kavradı ve geriye doğru bir adım attı.

Adamın ağzı bir sırtışa dönüştü. "Ben de öyle düşünmüştüm." Yine o aksanı . sözcükler birlikte gürledi, telaşsız ve çakıllı, derisinin altında yankılanıyordu.

"Seni neden öpeyim ki?" Sadece onun dünyasına küçük bir bakış atmak istiyordu. Öpüşmenin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"Eğer bunu bile yapamıyorsan, bunu gerçekleştirecek cesareti nasıl bulacaksın?"

Cesaret mi? Bu onun *cesaretini* test etmek için miydi? Oh, onun bir korkak olduğunu düşünmesine izin vermeyecekti. Sık sık aşırı korumacı görünen iki ablayla büyüdüğünden, bu onun için bir çekişme noktasıydı. Cesareti sorgulandığında her zaman bunu kanıtlamak zorundaydı. Ayrıca, bu saçma testi geçmediği sürece onun pazarlığı k a b u l etmeyeceğini hissediyordu.

Aralarındaki neredeyse tüm boşluğu yok edene kadar yaklaştı. Vücudunun sıcaklığı önünü ısıttı ve kokusu üzerine yayıldı. Tütün ve nanenin tatlılığıyla karışık hafif bir limon kokusu vardı. Daha önce bir erkeği öpmüştü... yani Olek'i. İkisi de on altı yaşındaydı ve aşık olduklarına yarı yarıya ikna olarak bir yaz geçirmişlerdi. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dengesini korumak için avuçlarını hafifçe Olek'in göğsüne dayadı. Ellerinin altında sert bir kas vardı. Bu adam çocuk değildi. Bu gerçek onun gözünü korkuttu ama bunun onu durdurmasına izin vermek yerine ilerledi.

Kız öne doğru eğilip ağzını onunkine dayadığında adam yerinden kıpırdamadı. Dudakları sandığından daha sertti ya da belki de adam onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Öpüşmelerin tutkulu olması gerekirdi ve bu öpüşme hiç de öyle değildi. Muhtemelen dudakları kapalı olduğu içindi. Kadın

başını hafifçe eğerek onunkilere yaklaştırdı, ama onun bu hareketine hiçbir şekilde karşılık vermedi.

Bunu doğru yapmıyordu. Nasıl öpüşüleceğini unutmak için ne kadar da uygunsuz bir zamandı. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve kayma tehlikesi vardı, bu yüzden kendini yerinde tutmak için adamın geniş omuzlarını kavradı. Nefes almak için kısa bir süreliğine geri çekildiğinde, adamın gözleri her zamankinden daha kapalıydı ve belirgin bir onaylamama havası vardı.

Tanrım, bu gece yalnız kaldığında ona gülecekti. Tekrar denemeye ve bunu düzgün bir şekilde yapabildiğini kanıtlamaya kararlı bir şekilde, ağzını hızla onunkine geri koydu. Adamın ellerinden biri başının arkasını buldu. Onu uzaklaştırmak istiyordu. Kadın onun omuzlarını daha sıkı tuttu ve kendini göğsüne yasladı. Göğüs uçları sürtünmeye tepki verdiğinden ve içinde bir ışık yandığından, korsesinin olmayışını keskin bir şekilde hatırlattı. Karnının alt kısmında biriken ısı yayıldı. Sessizce nefes aldı ve dili adamın dudaklarının kenarını buldu.

Sarsılarak uzaklaştı, ama sadece ağızları arasında bir nefeslik boşluk bırakmak için hafifçe. Avuç içi başının arkasını kavradı ve parmakları saçlarında sıkılaştı. Diğer eli kadının omurgasında gezindi. Bir öpücüğü hiç bu kadar istediği bir an olmamıştı. Parmaklarını adamın omuzlarındaki inatçı kaslara bastırarak sessizce devam etmesi için onu teşvik etti. Hissettiği aynı aciliyetle ona geri döndü, başını biraz çevirerek ağızlarının birbirine iyice oturmasını sağladı. Bu kez dudakları onunkilerin üzerinde hareket ederken yumuşaktı ve kadın onun içinde eridi. Adamın dilinin kızinkine doğru dokulu bir şekilde kayması, damarlarında dolaşan ve vücudunda vızıldayan elektrikli bir sürtünme yarattı.

Bir anda, onu öpmüyordu. *Adam onu* öpüyordu ve kadın buna bayılıyordu. Eli daha da aşağı inerek kızın poposuna yerleşti. Onu sıktı ve kendine doğru çekti.

Sağlam bir güç ve onu çok açık bir şekilde isteyen bir parçası. Karnına değdiği yer sert ve kalındı. Ona dokunmak için can atıyordu ve bu ihtiyaç onu tekrar kendine getirdi.

"Dur," diye fısıldadı, aniden yatak odasında, yatağının hemen yanında olduklarının farkına vardı. Aslında yaptıkları şeyi durdurmak istememesi onu korkutuyordu.

Onu bırakmadı ama başındaki tutuşu gevşedi ve poposundaki tutuşu sırtının alt kısmına doğru hafifledi. Adamın ağzı kadıninkini bıraktı. İkisi de ağır ağır nefes alıyordu. "Fikrini değiştirdin mi?" diye sordu.

"Hayır." Kadın başını salladı ve nefes almak için mücadele etti. "Bir öpücük demiştin. Bu birden fazlaydı."

Kıkırdadı ve eli saçlarından kayd, parmak uçları yüzünün yan taraflarında gezinirken aşağı doğru kayarak göğüslerinin üzerinde duran pelerinin kenarıyla oynadı. "Yine de bir öpücükten çok daha fazlasını istiyorsun," diye fısıldadı.

Bu kadar açık mıydı? Çoktan kızardığından emindi ama yine de yüzüne yayılan sıcaklığı fark etti. "Ne olursa olsun, istediğinizi yaptım."

"Yaptın." Adam kızın yüzündeki bir tutam saçı itti. "Sen çok iyi bir kızsın, Eliza."

Onun övgülerinden bu kadar hoşlanmaması gerekirdi. İçini ıslıl ıslıl bir sıcaklıkla aydınlatıyordu. "Artık gitmemiz gerekmiyor mu?" Kız geriye doğru bir adım attı ve adam da onu bıraktı.

"Haklısın. Seni burada yatıramam." Yatağı gösterdi. "Ailen bu kadar yakınken olmaz."

Onunla yatmak mı? Bu ne cüret! "Öpüşmemizden zevk aldım, bunu kabul ediyorum," dedi çok sert bir fısıltıyla. "Ancak, daha fazlasını yapamayız. Seni çok az tanıyorum ve eğer bu..." Boştaki elini aralarında salladı, bakışları adamın pantolonundaki etkileyici çıkıntıya takıldı. Sesli bir şekilde yutkundu,

Gördüğü şeyin olması gerektiği kadar iğrenç olmamasına şaşırdı. Bakışlarını onunkilere dikmeden önce iki kalp atışı geçti. "Eğer gecemizin şartı buysa, korkarım bunu kabul edemem."

"Sen neden bahsediyorsun? Anlaşma buydu. Benimle bir gece. Seninle yatmamı istiyordun, değil mi?"

Nefes nefese kaldı. "*Ben bunu istemedim.* Seninle bir gece geçirmek istedim. Seninle Londra'da bir gece, kimsenin görmem gerektiğini düşünmediği yerlerinde. Whitechapel ya da Covent Garden'daki dans salonlarını ve kumarhaneleri kastetmişim, yatağa atılmayı değil... değil... değil."

Adam ona baktı. "Ama beni öptün."

"Bana kendini öptürdün." Muhtemelen bunu çok yüksek sesle söylemişti. Sesini tekrar fısıltıya indirerek, "Bunun anlaşmanın garip bir koşulu olduğunu düşünmüştüm, geçip geçemeyeceğimi görmek için bir tür meydan okuma." dedi.

Adam güldü, ellerinden biri sesi bastırmak için havaya kalktı ve sessizce kapıya doğru geri çekilerek aralarına ihtiyaç duydukları mesafeyi koydu. Kadın bu durumdan mizah çıkaramayacak kadar küçük düşmüştü.

"İstediğin şey söz konusu bile olamaz," dedi sonunda gülmeyi bıraktığında.

"Londra'da bir gece geçirmek söz konusu değil ama yatağında bir gece geçirmek öyle mi?"

Omuz silkti. "Evet. Biri özel olarak yapılabilir, diğeri ise doğası gereği halka açık olmak zorunda. Toplum içinde birlikte görünemeyiz çünkü bu benim için çok fazla sorun yaratır, sanırım senin için de öyle."

Bu doğrudu. "Güzel. Covent Garden değil o zaman. Whitechapel. Beni tanıyan hiç kimse oraya gitmez. Bir beyefendiye rastlasam bile, beni bağlam dışında fark edeceğinden çok şüpheliyim." Son birkaç ay içinde balolarda ve suarelerde yüzlerce insanla tanışmıştı ve

neredeyse hiçbir bir ya da ikiden fazla değildi. Dove ismi meşhur olabilirdi ama yüzü öyle değildi. Uygun bir mekân ve balo elbisesi dışında neredeyse hiç tanınmayacaktı. Bir beyefendinin onu tanıma olasılığı çok düşüktü. Bu, yapmaya istekli olduğu bir bahisti.

Kadın daha sözünü bitirmeden adam başını sallamaya başlamıştı. "Hayır. Orası tehlikeli."

"Sen yanımdayken benim için pek tehlike olmaz."

"Hayır, Bayan Dove. Bu riske girmek isteyeceğim bir şey değil." Kapıya kadar gelmişti ve kaçmanın eşiğindeydi.

Çaresizlik onu ileri itti. "Risk falan yok, Gerçi. Pek sayılmaz. Kadınlar oraya her zaman gider."

Ona şüpheyle baktı. "Sizin sınıfınızdan olmayan kadınlar."

"Sınıfım hakkında ne biliyorsun? Düşündüğün gibi biri değilim,

Tıpkı düşündüğüm gibi biri olmadığınızdan şüphelenmeye başladığım gibi. Bu sert dış görünüşünüzün altında daha fazlası var Bay Cavell."

"Böyle bir şey olmayacak. Seni dışarı çıkarmayacağım ve yatağa da atmayacağım. Şansını kaybettin." Kadın ona asla yatma teklifinde bulunmadığını söylemek için ağzını açtı ama adam aceleyle devam etti. "Bu odadan çıkıyorum ve bu konuyu bir daha konuşmayacağız."

"Bunu kabul edemem." Kapıya doğru onu takip etti. "Eğer sessizliğimi istiyorsan-"

Adam ona doğru döndü, bacakları aralarındaki mesafeyi kapatıyordu ve kadın ağzını aniden kapattı. Adamın gözleri onu fazla zorlamış olabileceğini düşündüren bir öfkeyle parlıyordu. Onun hakkında gerçekten ne biliyordu ki? Onun yanında kendini güvende hissetmesine rağmen, güvende hissetmesi için gerçek bir neden yoktu.

Ondan bir adım ötede durarak, "Bunu düşüneceğim. Tehlike... planlama... zaman alacak."

Çenesi kararlılıkla sertleşti. "Sana önerebileceğim en fazla şey bu." Onu daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu. "Teşekkür ederim."

Adam rahatlamış gibi bir ifadeyle nefes verdi. Kadın neredeyse onun için üzülüyordu. Belli ki saklaması gereken bir sırrı vardı ve bu onun için önemliydi. Ona hızlıca başını salladı ve gitti. Yatak odasının kapısı arkasından kapandığında güm diye bir ses bile çıkmadı.

YEDİ

T GEÇEN HAFTA Simon için işkence gibiydi. Gözlerden uzak kalmaya çalışmış ve çoğunlukla da başarmıştı ama Güvercinlerin güvenliğinden sorumluydu ve bu da her zaman onların yakınında olduğu anlamına geliyordu. Onun yakınında. Onu duydu, gördü ve hatta zorlandığında onun narin kokusunu bile aldı.

ona yaklaşmak.

Yatak odasındaki olaydan sonra onu ilk kez gördüğünde, Eliza ve annesine Bond Sokağı'nda bir alışveriş gezisinde eşlik etmişti. Görevi onları gölgelemek ve onlar alışveriş yaparken her dükkânın önünde durmaktır; pek bir şey almamışlardı. O zamanlar Eliza'nın niyetinden emin değildi -hâlâ da değildi- bu yüzden beklerken kendini endişeli hissetmişti. Kadın tuhafiye dükkânının kapısını açtı ve kaldırıma çıkarken zil çaldı. Gözleri onunkilere kayd, ikisinin de bildiği sır gözlerinde parladı ve bir sonraki dükkâna gitmek için arkasını dönmeden önce ağzı ilginç bir gülümsemeye dönüştü. Günün geri kalanında ona bakmaktan kaçınmış, bunun sırlarını açığa vurması için onu kışkırtacağından korkmuştu.

O günden sonra onunla sadece bir kez bu kadar yakından karşılaşmıştı. Kız merdivenlerden inerken ön koridordan geçmek gibi bir hata yapmıştı. Yalnız değillerdi, annesi ve kız kardeşi de arkasından geliyordu. Yeterince uzaktaydı

Ancak onlardan önce, salona giderken yanından geçerken ona, "Teklifim hâlâ geçerli," diye fısıldayabildi. Gülümsemesi alaycı ve bilinçsizce baştan çıkarıcıydı. Parfümünün çekiciliği, kendini durdurmayı başaramadan ona doğru hareket etmesine neden olmuştu. Kadının kendisiyle bir gece geçirmek istemesini diledi.

Tek yapması gereken gözlerini kapatmaktı ve onun kıvrak bedenini kendi bedenine yaslarken hayal bile edemeyeceği şeyleri düşünmeye başladı. Saçlarının bileğine dolandığında ne kadar kalın hissedeceği, altında çıkaracağı sesler ya da gül suyu kokusunun çarşafalarında ne kadar süre kalacağı gibi şeyler. Onun yatağında olacağından değil. Bu düşünce mantıksızdı. Adam kulüpte bir çalışan olarak yaşıyordu; kadın ise burada, Londra'nın en gözde semtlerinden birinde yaşıyordu.

"Sakın bana Sör Barnaby'nin yine evlenme teklif etmek için mektup yazdığını söyleme?" Eliza'nın sesi onu şimdiki zamana geri çekti.

Aşağıda uşakla yaptığı gece toplantısını bitirmiş, ertesi gün için planlanan tüm geliş gidişler hakkında bilgi almıştı. Bayan Dove'dan ailenin yarınki programını almak için evin arka tarafındaki salona doğru yürüyordu. Genellikle aile akşam gezintisinden eve döndükten sonra bilgileri ona iletirdi ama bu gece evde nadir bir gece geçiriyorlardı.

"Üçüncü kez, zavalıcık." Bu sözler Jenny'den geldi ve ardından söz konusu mektup muhtemelen atılırken kâğıtlar uçtu. Ses tonu sözlerinin ima ettiği kadar bağışlayıcı değildi. "Hayır cevabını kabul etmiyor."

Simon odanın içine bakınca Eliza'nın yüksek saten yakalı mavi bir elbise giymiş, kanepede oturduğunu gördü. Orada

ön kısmında, gözlerini çekecek kadar yumuşak boynunu gösteren bir boşluk vardı. Ona bu kadar kapıldığı için neredeyse hayal kırıklığı içinde inleyecekti ve kendini karşı koltukta oturan kız kardeşini fark etmeye zorladı. Bayan Dove odanın hiçbir yerinde yoktu. Sessizce geri çekildi ve omuzlarını salon kapısının dışındaki duvara dayadı ve kendi kendine Bayan Dove'un kızlarına katılmasını beklediğini söyledi. Muhtemelen akşam yemeğinden önce üst katta dinleniyordu.

Beklemesi mantıklı geliyordu ama Eliza'nın sesini duymaktan hoşlandığını da biliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, ondan hoşlanıyordu. Söyleyebildiği kadarıyla Eliza onun kimliğini ya da odasında olanları kimseye itiraf etmemişti. Yapabilirdi ve yapmamış olmasına saygı duyuyordu.

Eliza kız kardeşinin söylediği bir şeye güldü. Onda ferahlatıcı bulduğu bir hafiflik vardı. Zorluklardan ya da kayıplardan etkilenmediğini gösteriyordu. Odanın içinde eğlenen, rahatsız olmayan bir hava ve onu çağıran bir tatlılıkla süzülüyordu. "Önce Cora'yı istediği için onunla ilgilenmediğini söylemeyi düşündün mü?"

"Evet, bunu ona söyledim," dedi Jenny. "Yanıldığını yazdı. Güzelliğim gözlerini kör etmiş ve bana soramayacak kadar etkilenmiş, onun yerine ona sormuş. Hatasından dolayı çok pişman."

"Eminim öyledir."

Ökisi de kıkırdadı ve o da kendini iradesi dışında gülümserken buldu. Eliza'yı ya da ailesini sevmek istemiyordu. Uğruna çalıştığı her şeyi mahvedecek güce sahipti. Onun tek bir sözüyle Leigh ve Thorne onu Brody için arkalarından iş çevirdiği gerekçesiyle Montague Kulübü'nden uzaklaştırabilirlerdi. Daisy'yi sonunda elde ettiğinde onu götürebileceği güvenli bir yer yoktu. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Daisy nazik ve iyi biriydi ve onun yanında olmak hoşuna gidiyordu.

Jenny kız kardeşine, "Lord Mainwaring'e şaka yaparsan, Sör Barnaby'nin sana teklifte bulunacağına eminim," diye takıldı.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Sör Barnaby ürkek biridir. Terk edilmenin getireceği skandal karşısında pes edebilir," dedi Eliza, neşesi kaçmıştı.

Simon onun Mainwaring'le birlikte olduğu düşüncesinden nefret ediyordu. O pislik onu hak etmiyordu. Başı bir keder gümbürtüsüyle duvara yaslandı. Sertleşti ama artık çok geçti. Ses çoktan fark edilmişti. O koridorda iki adım atmadan Eliza salonun eşiğinde belirdi.

"İyi akşamlar Bay Cavell. Sizi koridorda gizlenmeye iten nedir?" Sinsi gülümsemesi onu büyüledi.

"Bayan Eliza." Selamlamak için başını eğdi. "Bayan Dove ile yarınki program hakkında konuşmayı umuyordum. Daha sonra döneceğim." Gitmek için döndü, ama kadın öne atılıp elini onun koluna koydu.

"Buna hiç gerek yok. Ben sana verebilirim."

Parmakları uzun ve sivriydi, mükemmel oval tırnakları parlatılmıştı. Bakışlarını, kolunun ön kısmına düşen elden ayırmak zorunda kaldı.

"Geri dönmek umurumda değil," dedi.

"Ama bu çok saçma. Sana şimdi söyleyebilirim." Ona gülümsedi ve hâlâ kolunu bırakmamıştı.

Onu oyalamak için iyi bir neden düşünemiyordu. Aralarına mesafe koyması gerektiğini söylemek akıllıca görünmüyordu. Bunun yerine başını eğdi.

Sonunda onu bıraktı ve duvardaki yerini aldı, biraz geriye yaslanıp ona baktı. Gül kokusu onunla alay ediyordu ve neredeyse yaklaşmak için bir adım öne çıkacaktı.

"Yarın dolu bir gün olacak ve muhtemelen Bay Cox'un yardımına ihtiyacınız olacak," diye söze başladı. "Jenny ve benim öğle yemeğimiz var.

Ama annem Claridge'de bir arkadaşıyla çay içmeye gidecek. Bizi bıraktıktan sonra oraya gidecek. Ondan sonra da hep birlikte British Museum'a gideceğiz." Durakladı ve gözleri şeytani yarıklara dönüştü. "Montague Club'a uğramak için zamanımız olmalı.

."

"Eliza," dedi alçak bir uyarı tonuyla. Eliza'nın gözleri derinleşip gülümsemesi genişleyene kadar onun ilk adını kullandığını fark etmemişti. Ona fazlasıyla aşına olmaya başlamıştı.

"İçeri gireceğimi kastetmedim, sadece oraya gitmeniz gerekebileceğini söyledim."

"Düşünceniz için teşekkür ederim ama oraya gitmem gerekmeyecek."

"Emin misiniz? Önümüzdeki hafta orada büyük bir sergi kavgası olacağını ve senin de ana cazibe merkezi olduğunu duydum. İhtiyacın olmalı-"

"Kavgayı nereden duydun?" diye sordu.

"Dün Bay Cox bana eşlik ederken Lord Leigh'in karısı Violet'i gördüm." Onun sıkıntılı bakışları karşısında gözlerini devirdi. "Merak etme. Sırrını sakladım," diye fısıldadı.

Devonworth hafta sonuna kadar işleri yoluna koyacağına, dolayısıyla Simon'un burada fazla kalmayacağına inanıyordu. İlk tehdidi savuran adam bazı şeyleri yeniden düşünmüş gibi görünüyordu. Simon bu işin bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu, böylece onu her gün görmek zorunda kalmayacaktı, neredeyse onu her gün görmemekten korktuğu kadar.

"Eliza." Hâlâ yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı. "Bundan burada bahsetme. Saklanması gereken bir sır olduğu gerçeği bile şüphe uyandırır."

"Size çok adil bir pazarlık önerdim."

Ondan ne kadar hoşlandığını yeniden düşünmeye başlamıştı. Sinir bozucu olabiliyordu. "Yapmadın ve bunu biliyorsun. I

seni dışarı çıkaramaz." Fısıltıyla söylediği sözlere toplayabildiği kadar öfke kattı.

"Görebildiğim kadarıyla Bay Cavell, istediğinizi yapabilirsiniz." Gözleri önce adamın omuzlarına, sonra da göğsüne kayarak onu süzdü.

Sanki buna gerçekten inanıyormuş gibi ona bakışı onu duraksattı. Bunun doğru olmasını istemesine neden oldu. Eğer öyle olsaydı, uzanıp onun yumuşak tenine dokunur, başını yana yatırır ve dudaklarını dudaklarına götürürdü.

Bayan Dove onu cevap vermekten kurtardı. "Bay Cavell, iyi akşamlar." Bayan Dove bir şekilde ona görünmeden merdivenlerden inmiş ve şimdi onlara doğru yaklaşıyordu. "Bulдум, Eliza." Notaları başının üzerinde salladı. "Onu paketlediğimi biliyordum. Jenny, sevgilim, bunu bizim için söyle. Ben de sana piyanoda eşlik edeyim."

Jenny müziği almak için aceleyle dışarı çıktı ve sonra tekrar okuyarak odaya geri döndü.

Bayan Dove onlara döndü. "Bu şarkıya bayılacaksınız," dedi Eliza'ya. "Çok neşeli ve hızlı bir ölçüsü var." Simon'a, "Gelin bize katılın, olmaz mı Bay Cavell?" dedi.

"Teşekkür ederim, madam, ama gelemem."

Yüzü düştü. "Neden? Şarkı söyler misiniz? Güzel bir bariton işimize yarayabilir."

Şarkı söylemek istiyordu. O odada onlarla birlikte olduğunu, Eliza'yı izlediğini ve ailesiyle birlikte şarkı söylediğini hayal etti ve bununla ilgili bir şey sıcak ve iyi hissettirdi. Daha önce hiç böyle bir gece geçirmemişti, gerçek bir ailenin parçasıymış gibi.

"Bu uygun olmaz." Gerçi bunu söylerken kadının adabı umursamadığından şüpheleniyordu. "Ben de tam çıkıyordum," diye eklemek için acele etti. "Bay Cox gece burada kalacak. Montague Kulübü'ne dönmeliyim." Kulüpten söz edince bakışları Eliza'ya kaydı.

Eliza sadece gülümsemekle yetindi, koyu renk gözleri bilmiş ve şakacıydı.

Bayan Dove onu kalması için ikna etmeye devam etti ama o kendini geri çekmeyi başardı. Kesin programlarını sabah öğrenecekti. Bu gece yapacak başka işleri olduğunu söylerken ciddiye ama Montague Kulübü'nün biraz beklemesi gerekecekti.

Şehri geçip Whitechapel'in ara sokaklarına doğru ilerlerken kıyafetlerini değiştirecek zamanı yoktu. Buraya geldiğinde kulüpte ve Mayfair'de giydiği daha ince kumaşlar yerine daha sıradan kıyafetler giymeyi seviyordu ama yapacak bir şey yoktu. Daisy onu bekliyor olacaktı ve onu görene kadar uyumak istemeyecekti. Taksi onu Commercial Street'te bıraktı ve başını eğip alacakaranlıkta gölgeler arasında hareket eden şekillere aldırmadan tavşan girdabına dönmüş sokaklarda ilerledi.

Son birkaç yıldır aşına olduğu geneleve gelmesi uzun sürmemişti. Kız kardeşi Mary, ilerlemiş hamileliğini gizleyemeyince fabrikadaki işinden çıkarılmış ve üst kattaki odalardan birinde çalışan arkadaşının emriyle buraya yerleşmişti. Kadının ölümünden sonra Simon, Daisy'nin tavan arasında kalması için ev sahibiyle pazarlık yapmıştı. Bayan Jeffries ondan fahiş bir kira alıyordu ama her gece yeğeninin korunduğunu bilerek uyuyordu.

Kapıyı çaldı ve bekledi, bakışları alışkanlıktan sokağı tarıyordu. Dar sokağın karşısındaki binanın gölgesinde bir adam kıpırdandı, Brody'nin Simon'ın Daisy'yi götürmediğinden emin olmak için bölgede tuttuğu adamlarından biriydi.

"İyi akşamlar Bay Cavell." Kapıyı Bayan Jeffries açtı. Ayrıca Daisy ile kaçmak gibi akılsızca bir karar vermesi durumunda alarmı çalması için de para alıyordu. Daisy'ye

onunla ilk anlaşmayı yaptığında da aynı şeyi söylemişti. "Bugün her zamankinden daha geç kaldın."

"Elimden bir şey gelmezdi."

Kaşları sessiz bir yargıyla kalktı ama içeri girmesine izin vermek için geri çekildi.

Çatı katına çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Tavan arasındaki küçük odaya ulaşp kapıyı çaldığında Henrietta saniyeler içinde kapıyı açtı. Gözleri rahatlamayla doldu. "Bay Cavell, burada olmanıza sevindim."

Daisy arka planda endişeliydi. "Heni!" diye seslendi paylaştıkları yataktan ve doğruldu. Onu gördüğünde yüzü mutlulukla aydınlandı. "Baba!"

Simon hızla odaya girdi ve tam yeğeninin ayağa kalkıp kollarına atılacağı sırada ona ulaştı. Onu yakaladı ve bir kez etrafında döndürdü, çok hoşuna gitti, sonra onu kendine çekti. Kız onun boynuna sokuldu, saçları burnunu gıdıklıyordu. Adam onun tatlı kokusunu içine çekti ve göğsünde beklenmedik bir ağrı hissetti. Güvercinler gibi bir evde olmalıydı, müzik ve kahkaha onu çevrelemeliydi, burada bu karanlık tavan arasında değil. Henrietta onu her gün hava alması için dışarı çıkarıyordu ama oynayabileceği bir bahçe yoktu.

"Seni özledim aşkım," dedi.

Daisy geri çekildi ve ona baktı, beyaz bebek dişleri gülümseyerek parlıyordu.

"Nerelerdeydin?" Daisy'nin alnı, gülümsemesinin belirlediği kadar hızlı bir şekilde kırıştı.

"Gerçekten sabah gelmeye çalışmalısın," diye onu nazikçe uyardı Henrietta, gözleri ondan Daisy'ye bakarken biraz ürkekti. Henüz on beş yaşlarındaydı ve son bir yıldır Daisy'nin bakıcısıydı. Daisy'nin önceki bakıcısıyla aynı zamanlarda çalışmak için geneleve gelmişti karar vermişti o istiyordu

evlenmeyi ve bu pozisyonu hemen kabul etmişti. "Alışkın olduğu şey bu. Sizi görmediğı zaman bütün gün endişeleniyor efendim."

"Biliyorum, Heni." Daisy'nin kıza taktığı lakabı benimsemişti. "Özür dilerim. Bu iş sadece birkaç gün daha sürecek ve sonra her zamanki gibi her sabah geri döneceğim. Al." Elini cebine attı ve Güvercinlerin mutfağından aşırıldığı portakallardan birini çıkarıp Heni'ye uzattı. Diğerini de Daisy'ye verdi. "İkinize de birer tane."

İkisi de sırttı ve o da affedildi. Daisy portakalının kabuğına gömülmüş, onu çıkarmak için elinden geleni yaparken, başının üstünü öptü ve Brody'nin planladığı son dövüşün söz verdiği gibi son dövüş olması için dua etti. Eğer öyle olmazsa, Daisy'yi bir şekilde gizlice dışarı çıkarmaya ve onunla birlikte kaçmaya çalışmak zorunda kalacaktı. Bu tehlikeli olurdu çünkü Brody onları kovalamaya çalışırdı ama Simon'ın başka seçeneğı yoktu.

SEKİZ

BLOOMSBURY, ŞEHRİN BİR BÖLGESİYDİ ŞEHİR o vardı entelektüelliği ve ilericiliği ile tanınır hale geldi. British Museum'a, yazarlara, birkaç üniversiteye ve belki de en çok Özellekle, Montague Kulüp. At o kader yemeği birkaç haftalar önce ne zaman o met Simon, Bay Thorne onlara kulübün şehirde hem erkek hem de kadın üyelere izin veren ilk kulüp olduğunu söylemişti. Kulübün nasıl ikinci ve üçüncü oğulların ve White's'ı bulan her türlü alt soylunun evi olarak başladığından uzun uzun bahsetmişti. ve Brooks'un çok emilmiş içinde ve minutiae bir gelenektir. Her eğilimden profesyoneller ve akademisyenler de kulübü aradı. Burayı ileri görüşlü bir sığınak gibi göstermişti. bireyler, hangi o neden Eliza olmuştu.

içeriye görmek için can atıyor.

Ve yine burada olmak için edep sınırlarını zorluyordu. Jenny ücreti şoföre uzatırken alnını taksinin yan camına dayayarak kulübe baktı. Montague Club yarım şehir bloğu uzunluğunda ve birkaç kat yüksekliğinde geniş bir binaydı. Beyaz mermer cephesi, tepesindeki dolunayın ve ılık akşam havasında titreşen gazlı sokak lambalarının altında aydınlanmış gibiydi. Bir dizi at arabası caddeden aşağıya doğru gözden kayboldu ve

insanlar gösteri dövüşü için geldikçe köşeye sıkışlıyordu. Seyircileri karşılamak için ana girişe geniş bir kırmızı halı serilmişti. Kulüp bu dövüşlere yılda sadece birkaç kez ev sahipliği yapıyordu ve her zaman kalabalık oluyordu.

"Bir saraya benziyor, değil mi?" Eliza sordu. Büyük ön kapıların iki yanında kruvaze ceketli kapıcılar duruyordu. Meşaleler arabaların yolunu aydınlatlıyordu.

"Evet." Jenny aceleyle arabadan indi ve Eliza da kız kardeşini takip etmek için ayağa kalktı. Taksi hareket etti ve onlar da kaldırımında öylece kaldılar. "Muhafızlarla dolu bir saray. İçeri nasıl gireceğiz?" Jenny sordu.

Kulüp bu gece üye olmayanlara da açıktı, ama sadece bilet alabilenlere. Cora onlar için bilet almayı reddetmiş, bir kavganın evli olmayan kadınlara göre olmadığını söylemişti. Haklıydı ve Eliza'nın Mainwaring'in iznine sahip olmadığı gerçeği de başlarına bela olmuştu. Ortada bir nişan sözleşmesi olmasına rağmen, Mainwaring her şeyi iptal edebilirdi ve bundan zarar görecektir olan Eliza'nın itibarı olurdu. Bu yüzden siyah peçeler takmışlardı.

"Bir fırsat çıkmasını bekleyeceğiz," dedi, insanların ikiyeşerli ve dörderli küçük gruplar halinde içeri girmelerini izlerken.

Simon'la son konuşmasının üzerinden yaklaşık bir hafta geçmişti. Salondaki konuşmalarından birkaç gün sonra Devonworth artık risk altında olmadıklarını düşünmüştü. Hâlâ kendi adamları onlara toplum içinde eşlik ediyordu ama Simon doğru dürüst bir veda etmeden ya da ona bir cevap vermeden Montague'deki işine dönebilmişti. Bu gece Jenny'nin başının ağrıdığını söylemesi ve Eliza'nın da evde kalarak onu izlemekte ısrar etmesi üzerine gizlice dışarı çıkmayı başarmışlardı.

kız kardeşinin üzerinde. Fanny önceden planlanan akşam yemeğine onlar olmadan gitmişti.

Simon bu akşamki kavgaya katılacaktı ve onu kaçırmasına imkân yoktu.

"Kalabalık bir grup arayalım-Şurada!" Jenny ihtiyatlı bir şekilde kaldırımında yürüyen bir grup genç adamı işaret etti. İyi giyimli ama biraz dağınıktılar, muhtemelen öğrencilerdi ve açıkça kulübe gitmeye niyetliydiler. "Arkalarına düşeceğiz."

Eliza başını salladı. "Bu işe yaramaz. Biletleri kontrol ediyorlar gibi görünüyor." Kapıcılardan biri bir saray muhafızı kadar soğukkanlı görünürken, yaşlı bir adamla kadının kendisine uzattığı kart parçasını inceledi. Ancak iyice inceledikten sonra onları karşılamak için kenara çekildi. "Ayrıca, bahse girerim Lord Leigh içeride misafirleri karşılıyordur. Ön tarafa gidip bizi yakalama riskini göze alamayız."

Ayrıca Rothschild Dükü ile karısından, Leigh'in karısından, Cora ve Devonworth'ten de uzak durmaları gerekiyordu. Ünvanlı erkeklerin eşleri, iyi bir evlilik yapmayı uman genç kızlarla aynı kısıtlamalara maruz kalmıyordu. Bu adil değildi ama doğrudu ve kaçınmaları gereken başkaları da olabilirdi. Ama peçeleriyle kalabalığın arka tarafında kaldıkları sürece endişelenmelerine gerek kalacağını sanmıyordu.

"Haydi," dedi. "Servis girişini deneyeceğiz."

Birlikte, karşı yönden gelen ve gelenlerin görüntüsüne aval aval bakmak için yavaşlayan taksiden kaçarak yolun karşısına geçtiler. Her ikisi de sıradan siyah bir pelerin ve peçeli bir şapka giymişti ama bu, yanlarından geçen yayaların onlara merakla bakmasını engellemedi.

Arka tarafta bir hizmetçi girişi gördüler. Kaldırımın içine yerleştirilmiş ferforje bir korkuluk, alt kata inen dar bir merdiven setini çevreliyordu. Umarım kapı kilitli değildir.

"Eliza, bundan emin değilim." Merdiven boşluğuna yaklaştıklarında Jenny'nin sesi biraz titredi.

Kapı aralıktı; içeriden çınlama ve takırtılar geliyordu, tahminine göre mutfaktaki tencere ve tavaların sesleriydi bunlar. "Artık geri dönemezsin." Jenny'nin elini tuttu ve onu merdivenlere doğru çekti. "Başımız belaya girmeyecek. Saklanacağız."

Jenny başını salladı ama gözlerini endişe kaplamıştı. Dikkatli bir şekilde merdivenlerden inip binanın içine girdiler. Mutfak sol taraftaydı ve hareketliydi. Metal tencerelerin çınlamasına birkaç farklı dilde bağırışlar eşlik ediyordu, bu yüzden yanlarından geçerken kimse onları fark etmedi. Koridorda bir dönüş yaptılar ve yanlarında bir tepsiyle onlara doğru koşan bir hizmetçinin yoluna çıktılar. Mutfağa giderken ikinci bir bakış bile atmadan yanlarından geğerip gitti. Bir başka dönüş onları bir kat yukarı çıkarak başka bir servis koridoruna götüren bir dizi merdivenin dibine getirdi. Burası etrafta koşuşturan hizmetkârlarla çok daha yoğundu ve duvarlar kulübün misafirlerini duyabilecekleri kadar inceydi. Eliza bir kapıyı denedi ve kapı açıldı.

şık koridor, kulübün derinliklerine doğru ilerlerken sohbet eden ve gülen insanlarla doluydu. Kalabalığın çoğunluğunu erkekler oluşturuyordu ama şık giyimli birkaç kadın da vardı. Parlak süslemeli ve detaylı işlemeli satenler ve ipekler giymişlerdi. Erkekler ipek kravatlı, bazıları yelekli, bazıları da kaba yünden yapılmış koyu renk takım elbiseler giymişti. Onların profesyoneller, soylular ve öğrencilerden oluşan bir karışım olduğunu hayal etti.

Eliza çok abartılı bir şey giymeye cesaret edememişti çünkü ortama uyum sağlamanın daha iyi olacağını düşünmüş ve elbiseyi kirletme riskini göze almak istememişti. Alabildikleri çok az sayıdaki elbiseyi sosyete etkinlikleri için saklıyorlardı. Elbisesinin sadeliğini gizlemek için pelerinini üzerine çekti.

"Gel," dedi Jenny'ye. "Görünüşe göre herkes bu tarafa gidiyor."

Jenny başıyla onayladı ve kalabalığın akışına doğru ilerlediler. Eliza Montague Kulübü'ne en son geldiğinde üst kattaydı. Kulübün bu bölümünde koyu renk panelli duvarlar, pırıl pırıl parke zeminler ve geniş salonu kaplayan gaz lambası aplikleri vardı. Elinde bir tepsi şampanyayla bir oyukta duran uşağın yanından geçtiklerinde, Jenny onlar için iki kadeh aldı ve Eliza'ya kendi kadehini uzatırken bir kız öğrenci gibi kıkırdadı.

"Merde," diye mırıldandı Jenny ve kısa bir süre durdu.

"Ne?" Eliza kız kardeşine baktı ve sonra Jenny'nin bakışlarını kalabalığın içinde takip etti.

İleride iki kapı açılmıştı ve önündeki omuzların ve başların arasından gördüğü kadarıyla burası bir balo salonuna benziyordu. Dev bir kristal avize yüzlerce mumun ışığıyla parıldıyordu. Bu kız kardeşini rahatsız etmezdi. Eliza daha dikkatli baktı, bakışları balo salonuna doluşan kalabalığın üzerinde gezindi, ta ki sarışın bir kafaya takılana kadar. Midesine bir korku ateşi düştü. Adam arkadaşıyla konuşmak için başını çevirdi ve kız adamın profilini net bir şekilde görebildi. Bu kesinlikle Devonworth'tu. Klasik bir heykelin profiline sahipti.

"Sorun değil," dedi Eliza, tam olarak emin olmasa da. "Onun katılacağını biliyorduk. Ondan uzak durmalıyız."

Jenny sanki bu şanslarının iyi olmadığını düşünüyormuş gibi başını salladı.

"Cora onunla mı?" Eliza sordu.

"Sanırım..." Jenny önündeki adamın etrafını görebilmek için soldan sağa doğru hareket etti. "Evet, kızıl saç görüyorum. Burada olmalı."

Lanet olsun. "Tamam, hangi yöne gittiklerini izleyeceğiz ve diğer tarafa döneceğiz." Bu gece hiçbir şey onu Simon'a ulaştırmaktan alıkoyamayacaktı.

Jenny başıyla onayladı ve onun kolunu tuttu. Zaten kalabalık olan balo salonuna girme sırası onlara geldiğinde, büyük odanın karşı tarafına doğru kaçtılar. Salon iki büyük avize ve duvar boyunca uzanan altın apliklerle aydınlatılmıştı. Tavanlar genişti ve karmaşık oymalar ve desenlerle işlenmişti. Yerler parlayan parke ahşap, duvarlar ise beyaz ve altın rengindeydi. Odanın bu ucunda, farklı yüksekliklerde duvara yapıştırılmış çeşitli uzunluklarda parmaklıklar vardı. İnsanların balo salonunun kulübün spor salonuna dönüştüğünü fısıldadıklarını duymuştu, sanki bu skandalmış gibi, ama pekâlâ doğru olabilirdi. Montague Kulübü, egzersiz aletlerinin yanı sıra çıplak muştı dövüş kulübüyle de tanınıyordu.

Odanın ortasını büyük kare bir halka kaplıyordu. Yaklaşık on beş fit uzunluğunda iki sıra siyah ipek halat onu çevreliyordu. Seyircilerin olacakları daha iyi görebilmeleri için her şey yükseltilmiş bir kürsünün üzerindeydi. Heyecan korkuyu kovaladı. Peçesini kaldırdı ve Jenny de onu takip etti. Zaten kayınbiraderleri ve Cora'nın onları fark edemeyeceği kadar kalabalıktı.

"Şuraya gidelim." Jenny birkaç metre ötede, biraz daha açık olan ve önlerindeki adamların omuzlarının üzerinden bakmak zorunda kalmayacakları bir alanı işaret etti.

Eliza kabul etti ve o yöne doğru gittiler, ama oraya bir grup genç adamla aynı anda vardılar. Eliza onların dağınık saçlarından ve paltolarının ince ama yıpranmış görünümünden üniversite öğrencisi olduklarını anladı.

"Burada neyimiz varmış?" İçlerinden biri sırıttı. "Kulübün bu tür eğlenceler sunduğunu bilmiyordum." Jenny'nin yanağına dokunmak için uzandı ama kız kardeşi geri çekildi.

"Ellerinizi kendinize saklayın, efendim," dedi, pek de nazik olmayan bir sesle.

Solundaki arkadaşı güldü. "Sen canlı birisin ve bir Amerikalısın." Lanet olsun, dikkatleri üzerlerine çekmemek için kimseyle konuşmamaları gerekiyordu. "Peki ya sen?" Sonra uzanıp elini Eliza'nın omzuna koydu, ama Eliza omuz silkerek onu uzaklaştırmayı başardı. "Sorun nedir? Arkadaş edinmek istemiyor musun?"

"Kavgayı izlemeye geldik, arkadaş olmaya değil," dedi Eliza.

Üçüncü öğrenci, kız kardeşlerin arkasından dolaşmak için onların dikkatsizliğini kullanmıştı. Bir elini her ikisinin de sırtına, bellerinin kıvrımına uygunsuz bir şekilde koydu. Sıkarak onları etkili bir şekilde engelledi. "Kibar hanımlar kavgalara arkadaş edinme umuduyla tek başlarına gelmezler." Sesi o kadar yakındı ki Eliza onun nefesinin kulak memesini gıdıkladığını hissedebiliyor ve daha önce içtiği bayat likörün kokusunu alabiliyordu.

"Yalnız değiller," dedi tanıdık bir sesin kırılmış ve kültürlü tonu.

Lord David Felding yanlarına doğru ilerlerken adamlar yeni gelene baktılar. Koyu renk takım elbisesi ve bordo brokar yeleğiyle kusursuz bir şekilde giyinmişti. Koyu renk saçları pomatla geriye taranmıştı ve yüz ifadesine biraz kibirli bir hava veren pürüzsüz bir güven yayıyordu. Devonworth'un en yakın arkadaşlarından biriydi, bu yüzden

Sezon boyunca birçok etkinlikte onunla karşılaşmıştı. Strathmore Dükü'nün kardeşi olarak ayrıcalıklı doğmuştu ve bunun her zerresi yüz ifadesinde parlıyordu.

İlk konuşan öğrenci bulduğu şeyden vazgeçmeye niyetli görünmüyordu, bu yüzden ona inanmamayı tercih etti. "Bırak -"

O daha cümlesini tamamlayamadan Lord David'in eli bir yılandan daha hızlı hareket etti ve onu boğazından, çenesinin hemen altından yakaladı. Çocuk boğulur gibi bir ses çıkardı ama başka bir hareket yapmadı. Lord David onu ayak parmaklarının üzerinde duracak şekilde kaldırmış ve hareketsiz hale getirmişti.

Lord David bakışlarını grubun liderinden ayırmadan, "Karımı bırakın," dedi.

Onları tutan kişi hemen ellerini indirdi ve onlardan uzaklaştı.

"Bu gece seni bir daha görmek istemiyorum." Bu uyarı sözleriyle lideri serbest bıraktı. Öğrenciler denize geri atılan balıklar gibi kalabalığın arasına karıştılar.

Lord David onlara baktı, gözleri Jenny'nin üzerinde gizli bir yara olup olmadığını kontrol edercesine geziniyordu. "Bu gece onlardan duyacağımız tek şey bu olmalı."

"Teşekkür ederim lordum," dedi Eliza.

Jenny yüzünü dövüş ringine dönmek için yoğun bir çaba harcadı, ama Eliza kız kardeşini bunun bir mücadele olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Neredeyse enerjiyle titreşiyordu. "*Karın* mı?" dedi, sesi kızgınlık ve eğlence karışımı bir tonla çıkıyordu.

Bir an için konuşmadı ama bu sessizlik karmaşık duyguların derin kuyusuna işaret ediyordu. Cora ve Eliza sık sık, çapkınlığıyla tanınan bu adamın Jenny'leriyle fazlasıyla meşgul görüldüğü konusunda şakalaşırlardı. Aslında o kadar meşguldü ki

Onun yanındayken ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Sonunda, "Ben... O..." dedi. Nadiren dili tutulan biri olarak nefes nefese kaldı. "Buna inanmaları çok uygun oldu."

Kendini toparlamış gibi görünen Jenny ona doğru baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Ya da bunun doğru olmasını diliyorsun."

Yüzüğe doğru baktı ama dudakları gülümseyerek yukarı kalktı. "Sizi temin ederim ki durum böyle değil. Bir eş arayışında olmadığımı zaten kabul ettiğimizi sanıyordum."

"Ah evet. Sen tamamen başka bir şey için piyasadasın." Jenny'nin ses tonu biraz alaycı bir hal almıştı.

Lord David kız kardeşine bakmak için başını çevirdi ve Eliza doğrudan görüş alanında olmamasına rağmen bakışlarının sıcaklığı neredeyse Eliza'yı yakacaktı. "Bu doğru. Bana satılık olmadığı söylenen bir şey."

"Doğru para birimine sahip değilsin," dedi Jenny.

Bakışları keskinleşti, o küçük açıklığı yakaladı. "Hangi para birimini kastediyorsun?" diye sordu, sanki ne olduğunu öğrendiğinde onu bulmak için dünyanın bütün kumlarını tarayacakmış gibi. Eliza onun daha önce hiç böyle bir durumda kalmadığını, kendisini istemeyen birini istediğini hayal etti ama Eliza bunun doğru olmadığını biliyordu. Jenny onu istiyordu, sadece kaçamakları bittikten sonra onun tarafından bir kenara atılmak istemiyordu, bu yüzden çekimser kaldı.

Jenny bir karşılık veremedi, Eliza onlara orada olduğunu hatırlatmak için iğrenç bir şekilde boğazını temizledi. Bunları daha fazla dinleyemezdi. İkisi de hafif bir kızgınlıkla ona baktı. Jenny önce kendine geldi ve ondan uzaklaşmak için birkaç adım öne çıktı.

"Bizi nasıl buldun?" Eliza ona sordu.

"Şans," dedi adam. "Arkanızdaki kalabalığın içindeydin ve peçelerinizi kaldırdığınızda sizi gördüm."

Jenny'nin arkasında durmak için hareket etti, ona dokunmayacak kadar uzakta, ancak ihtiyaç tekrar ortaya çıkarsa onu koruyacak kadar yakındı. Dikkati yüzükte değildi. Eliza gözlerini devirdi. Yer onu bütünüyle yutabilirdi ve Lord David Jenny'yi de beraberinde götürmediği sürece bunu fark etmezdi.

"Bize gitmemizi, burada işimiz olmadığını söylemeyecek misin?" Eliza sordu.

Adamın ağzının kenarları yukarı kalktı ve sonunda ona bir bakış attı. "Bunu neden yapayım ki? Bana kalırsa, Toplum ve kuralları asılıp gidebilir."

Sosyeteye takdim edilen Jenny'ye evlenme teklif etmişti, bu yüzden Eliza onun tavrına tamamen şaşırmamıştı.

Eliza cevap veremedi duvar boyunca uzanan ışıklar söndü ve kalabalığın içinde beklenti dolu bir sessizlik oluştu. Dövüş başlamak üzereydi.

DOKUZ

A DÜZİNE ADAM koridora açılan bir kapıdan STOİK BİR ŞEKİLDE ÇIKTI. Sıradan siyah takım elbiseler giyiyorlardı. "Geri çekilin, geri çekilin!" ve orta yaşlı adamiçinde şarj aradı Dışarı.Kalabalık Kükredi olarak o ağırlandı onlar ve yaratıldı dar bir patika. Adamlar yolun her iki tarafına altışar tane dizilmişlerdi, kollarını uzattıklarında birbirlerine dokunabilecekleri kadar yakındılar, muhtemelen seyircilerden hiçbiri aralarına girebilirdi.

Kısa süre sonra üç adam koridordan çıkıp patikadan aşağı doğru yürüdü. En öndeki adam yakasına kadar iliklenmiş düz beyaz bir gömlek giymişti. Saçları sarı ile kahverengi arasında bir yerdeydi ve çenesine kadar uzanan koyu renk kamburları vardı. Yirmi beş ila kırk beş yaşları arasında herhangi bir yerde olabilirdi. Bunu söylemek imkânsızdı. Burnu havada, adımları ölçülü ve resmi, komik bir gösterişle yürüyordu. Kalabalık ona iyice baktığında tezahürat ve yuhalama karışımı bir ses onu karşıladı.

"Onu sevmiyorlar mı?" Eliza Lord David'e sormak için eğildi.

Lord David başını sertçe salladı. "Bu Bay Rodney Carstone, şehrin karşısındaki rakip kulüp Gummidge'in bir üyesi. Kendisini dinleyen herkese

Cavell'ı yenebilir. Kulübünün bir kısmı geldi ama görünüşe göre çoğu bizim."

Gerçekten de Bay Carstone ringe tırmanıp göğsünü kabartarak, kendini beğenmiş bir ifadeyle bir köşeden diğerine yürürken alaylar tezahüratlardan çok daha ağır basıyordu. Simon kapıdan içeri girdiğinde tezahüratlar ciddi bir şekilde başlamadan önce uzun süre kasıla kasıla yürümedi. Kalabalık hep bir ağızdan ona doğru hücum edince ayağı tedirgin oldu. Lord David yanında durmasaydı tökezleyebilirdi. Lord David öne uzandı ve Jenny'yi tuttu, Jenny de kendini sabitlemek için onun koluna tutundu. Lord David'e teşekkür etmek için seslendi ama odayı dolduran gürültülü bir tezahürat kelimeleri yuttu.

Simon ayaklarının üzerinde zıplıyor, ringe doğru ilerlerken bakışları dosdoğru ileriye bakıyordu. Saçları tanıştıkları geceki gibi arkaya doğru toplanmıştı. Başının tepesinde bir sıra halinde bağlanmıştı. Yanaklarının ve çenesinin düzlemlerini ve açılarını vurgulaması şaşırtıcı bir etkiydi. Tehlikeli ve zafer peşinde koşmaya kararlı görünüyordu. Işıl ışıl parlayan gözleri bu etkiyi daha da artırıyordu. Bu adamı iki kez öpmüştü. Anısı içini çok hoş ve neşeli bir hale getirmişti.

Lord Leigh de onun maiyetindeydi ve bu onu şaşırtmıştı. Onu daha önce hiç bu kadar resmi giyinmiş görmemişti ama şimdi öyleydi. Pantolon ve gömlek kolları ile siyah ipek bir yelek giymişti ama ceket ya da kravat takmamıştı.

Simon kürsüye tırmandı ve saten iplerin arasından geçti. Pantolonu parşömen rengindeydi ve beyaz bir gömlek giymişti. Rakibinin aksine, onunki boyundan açıktı ve koyu renk göğüs kıllarına bir an göz attı. Kolları ön kollarını gösterecek şekilde kıvrılmıştı ve tahminine göre elinin uzanmasını engellemek için. Lord Leigh iplerin dışında durmuş fısıldayarak son dakika

Simon'a talimatlar verdi. Simon'ın göğsünün durumuyla daha az meşgul olsaydı ne dediğini anlamak için daha çok çabalayabilirdi. Çok küçük bir parçası, onun varsayımını düzeltmemiş olsaydı, gecenin yatak odasında olduğu gibi geçmesine izin vermediği için pişmanlık duyuyordu.

Bay Carstone seyircilerin önünde gösteriş yapmayı bırakmış ve dikkatini Simon'a çevirmişti. Ringin kendi tarafında bir o yana bir bu yana volta atıyor, bunu yaparken de Simon'ı izliyordu. Eliza daha önce hiç çıplak muşta kavgası görmemişti, ya da çocukluğunda mahalle çocukları arasında yaşanan bir iki kavga dışında herhangi bir kavga. Ama ikisine bakınca, Bay Carstone'un nasıl olup da Simon'a meydan okuyacak kadar aptal olduğunu anlayamadı. Boş zamanlarını kibar uğraşlarla geçiren bir beyefendinin fit ama hafif fiziğine sahipti. Simon da çok iri bir adam değildi ama göğsü sağlamdı ve Carstone onun kollarındaki gücü hissetmişti. Bay Carstone'un hiç şansı yoktu.

Yaşlı bir adam ringin ortasına geldi. Keldi, kalın bir boynu ve çerçevesi vardı, bu da onu hayatının çoğunu kavgayla geçirmiş gibi gösteriyordu. İki adama da eliyle işaret etti ve onlar da yanına geldiler. Her ikisini de tanıttı, daha önce olduğu gibi aynı tezahürat ve alaylar eşliğinde isimlerini bağırdı. Sonra sadece onlarla konuşmaya başladı. Onlara ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu - belki de dövüşün kuralları? Her iki adamın da ellerinin sadece parmaklarını serbest bırakan bir tür sopayla sarılı olduğu düşünüldüğünde, bunu adamların el sıkışmaları izledi. Her biri kendi tarafına çekildi. Lord Leigh şu anda yerdeydi ama sanki bir taburenin üzerinde duruyormuş gibi başının üst kısmını görebiliyordu ve Simon'la konuşuyor, o da başıyla onaylıyordu. Zil çaldı ve maç başladı.

Adamlar, bir saatin akrep ve yelkovanı gibi birbirlerine bakmaya özen göstererek bir daire çizdiler. Simon elleriyle Bay Carstone'un yanına gelmesini işaret etti, ama adam ilerlemedi. Eliza o gece ilk kez Bay Carstone'un yüzünde bir anlık bir korku belirtisi yakalamış olabileceğini düşündü. Belki de şimdi Simon'a meydan okumanın gerçekte ne anlama geldiğini anlamıştı - yüzlerce tanığın önünde kesin bir yenilgi. Hakkını yemeyelim, geri adım atmadı. Simon'ın sabrının tükenmekte olduğunu görebiliyordu. Adamın suçlamada bulunması gerektiğini belirtti ama Bay Carstone yerini korudu. Simon ona bir şeyler bağırdı ama ses ona ulaşamadan seyirciler tarafından yutuldu.

Sonunda Simon ona saldırdı. Adam geri çekildi ve kalabalıktan bir yuhalama korosu yükseldi. Simon onu iplere sıkıştırdı ve ilk yumruğu tam karnına indirdi. Bay Carstone iki büküm oldu ama Simon daha fazla hasar vermeden kendini toparladı, gerçi Eliza Simon'ın kendini tuttuğuna dair her şeyine bahse girerdi. Yok etmektense spor yapmayı tercih ederdi.

Bu saldırı Bay Carstone'un korkusunu öfkeye dönüştürmüş gibiydi. Simon'a saldırdı ve ikisi de Simon diğer taraftaki iplere bastırılana kadar bir tür ayı sarılmasıyla ring boyunca sendelediler. Bay Carstone onu bir otomat gibi hareket ettiren bir dizi yumrukla yumrukladı, Simon'ın misilleme yapmasına izin vermemek için her darbe bir öncekinden sonra mükemmel bir şekilde zamanlandı. Ancak Simon ondan uzaklaştı ve adam dengesini kaybederek öne doğru düştü. Simon adamın omzundan çekerek onu döndürdü ve çenesinin tam ortasına vurdu.

Bir süre yumruklarını tokuşturdular, ringin etrafında daireler çizmeye devam ettiler. Eliza o kadar uzaktan bile Bay Carstone'un hızlı nefes aldığını anlayabiliyordu, ama Simon hâlâ dinç görünüyordu. Bir zil çaldı ve adamlar geri çekildi.

köşelerine çekildiler. Zil her ikisini de ayağa kaldırmadan önce duraklama bir dakika kadar sürdü.

Bu kez rakibi yenilenmiş bir güçle yaklaşıyor gibiydi. Bağırarak koştu ve Simon'ın çenesine sert bir darbe indirdi. Herkes deli gibi çığlık attı ve Simon geriye doğru tökezledi. Bunun olmaması gerekiyordu. Eliza'nın elleri sert yumruklar halinde sıkılaştı ve tırnakları avuçlarına battı. Onu böyle görmekten hoşlanmıyordu.

Çabucak toparlandı ve darbeye karşılık verdi ve iyi bir önlem için bir tane daha ekledi, ama tekrar geri çekildi. Adamla açıkça oynuyordu ve Eliza nedenini anlamıyordu. Bay Carstone tüm gücüyle vurduğunda, Eliza Simon'un kendini geri çektiğine ikna oldu.

"Bunu neden yapıyor? İstese şimdi işini bitirebilirdi," dedi Lord David'e.

"İyi göz." O da başıyla onayladı. "Çok çabuk bitirirse herkes üzülür. İyi bir gösteri için geldiler ve o da onlara iyi bir gösteri sunuyor. Bu yüzden onu görmek için bu kadar çok para ödüyorlar."

Eliza etrafındaki insanlara baktı. Hepsi önlerinde oynanan dramın büyüüne kapılmıştı. Bunun bir drama olduğunu fark etti. Tiyatroya uyarlanmış bir spor müsabakasıydı. Simon'ın bilet satışlarından pay alacağını umuyordu.

Gösteriye rağmen Bay Carstone'un yeterli olmadığını açıkladı. Dövüş birkaç dakika daha ileri geri gittikten sonra, Simon sonunda Carstone'u yere düşüren bir darbe indirene kadar sona erdi. Carstone hareket ediyordu ama hakem görünümlü adam maçı durdurup Simon'ı galip ilan etmeden önce ayağa kalkamadı.

Tüm binayı titreten bir alkış ve tezahürat gümbürtüsü yükseldi. Simon kazanmıştı. Bunun önceden belli bir sonuç olmasına rağmen, memnuniyet içini doldurdu ve ona neden bu kadar mutlu olduğunu hatırlatan bir enerji getirdi.

gelmişti. Kavga pastanın üzerindeki krema gibiydi. Simon'ı görmeye gelmişti.

"Bizi onu görmeye götüreceğ misin?" diye sordu Lord David'e.

Lord David kaşlarını çattı. "Bu hiç akıllıca değil."

Bu gecenin hiçbir i akıllıca değildi. "Eğer bizi götürmezseniz, oraya kendim dönmenin bir yolunu bulacağım ve kız kardeşim de sadık ve nazık biri olarak bana eşlik etmek zorunda hissedecek. Size yardım etme fırsatı sunabileceğimi düşündüm."

"*Hep böyle midir?*" diye sorar gibi Jenny'ye baktı. Jenny güldü ve kollarını Eliza'nın kollarıyla birleştirdi. "Gel, gidip Bay Cavell'la konuşalım."

İnsan denizinin içinden geçerek savaşçıların girdiği kapıya doğru ilerlediler ve Rab Davut da onları izledi.

ON

T BRAWL TAM DA Simon'ın planladığı gibi gitmişti. Carstone aşırı kendini beğenmiş bir züppeydi. zorlayıcı herhangi biri içinde ve halka ayrıca diğer aşırı gösterişli züppeler. Yine de Simon buna aldırmadı. O vardı kazanılan onu a düzenli toplam o o olabilir koy Brody'nin sözünü tuttuğunu ve onu serbest bıraktığını varsayarak Brody'nin ayarladığı daha sert dövüşten sonra borç.

Dövüş sona erdiğinden beri tebrikler ve kutlamalar etrafını sarmıştı. Leigh, Rothschild ve Devonworth daha yeni ayrılmışlardı ve o da spor salonuna giden servis koridorundaki küçük odaya yerleşmişti. Burası spor salonunda egzersiz yapan üyeler için bir soyunma odasıydı. Duvarlar dolaplar ve raflarla kaplıydı ve odanın her tarafına banklar serpiştirilmişti. Simon zafer kutlamasına katılmak için dışarı çıkmadan önce arka köşedeki duşta yararlanmayı planlıyordu. Terden lekelenmiş gömleğini çıkardı ve ellerindeki bağları çözmeye koyuldu. Yüzündeki birkaç sıyrık ve birkaç parmak eklemi dışında eli kana bulanmamıştı. Hâlâ hassas olan kaburgaları şimdiden ağrımaya başlamıştı; biraz viskinin çözemeyeceği bir şey değildi.

Çıtayı bitirince pantolonunun önündeki bağcığı çekiştirdi ama kapı çalınarak ilerlemesi durduruldu. Kesintiye bir küfür mırıldanarak suyu kapattı ve kapıya doğru ilerledi. Eliza Bloody Dove'un orada dikilmiş, kocaman ve masum gözleri ve saçma derecede güzel yüzüyle kendisine baktığını görmeyi hiç beklemiyordu.

"Bu da ne-?" diye sormaya başladı ama sonra kapıyı çarparak kapattı. Bu gece onunla uğraşacak vakti yoktu. Tımar işine geri dönmek için döndü ama korkunç bir düşünce onu durdurdu. Ya biri onu dışarıda gördüyse ve Amerikalı'nın neden soyunma odasını kokladığını sorgulamaya başladıysa? Ya onu tehlikeye attığını düşünürlerse? İşini kaybederdi. Ya da daha kötüsü, kendini kurtarmak için henüz söylemediği sırrı paylaşmak zorunda kalabilirdi. *Hay sikeyim.*

Adam kapıyı açtı ve kadın hâlâ orada duruyordu. bu sefer kaşları çatıktı. Kolundan tutarak onu hiç de nazik olmayan bir şekilde odaya çekti ve kapıyı arkasından çarparak iyi bir önlem için kilitledi. Ellerini onun her iki yanındaki kapıya bastırarak onu içeriye hapsetti. Kadın bir an için şaşırmış bir halde irkildi. Onu şimdi sertçe öpebilirdi. Ona kapısını hiç çalmamış olmayı dileyebilirdi. Onu rahatsız edecek ve bir daha dönmemek üzere ondan kaçmasına neden olacak şekilde dokunabilirdi.

Bunu yapmak için başını avucunun içine aldı, parmakları ensesinde biriken parlak kahverengi saçlara gömüldü. Ama yapamadı. Kızın gözlerindeki şaşkınlık, bazen ona baktığında gördüğü saygı ile karışık tatlı ve ballı bir güven bakışına dönüştü. Bunlar ondan alamayacağı değerli şeylerdi. "Biri seni dizlerinin üzerine yatırıp güzel bir şaplak atmalı," diye homurdandı.

"Bu görev için gönüllü müsünüz Bay Cavell?" Kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Tanrım, çok isterdi. "Burada ne yapıyorsunuz, Bayan Dove?" "Gördüğüm kadarıyla aksanınız saklandığı yerden çıkmış."

Onun yüzündeki sırıtışı silmek istiyordu. Sorun şu ki, bunu yapmak için aklına gelen tek yol onu öpmekti. Sert olamayacağına göre, yumuşak ve ıslak olacak ve söz konusu olmayan şeylere yol açacaktı. Ondan uzaklaşmak için döndü ve tekrar konuşabilecek kadar sakinleşene kadar birkaç derin nefes aldı. "Benden ne istiyorsun, kızım? Burada olmamalısın. Başımı büyük belaya sokabilirsin."

Omzunun üzerinden kapıya baktı, kararsızlık yüzüne yansımıştı. "Başını belaya sokmak istemem. Önlemler aldım. Herkes senin değiştiğini ve yalnız olduğunu düşünüyor." Bu durum onu rahatlatmamış olmalıydı, çünkü yanına geldi ve elini koluna koydu. "Jenny ve Lord David dışında kimse beni içeri girerken görmedi-"

"Lord David? Strathmore'dan mı? O Lord David mi?" Onun varlığının kendisinde yarattığı gergin enerjiyi dışarı atmak için tekrar adımladı.

"Evet, ama hiçbir şey söylemeyecektir. Kız kardeşimi etkilemek için elinden geleni yapıyor ve ona olan güvenimize ihanet etmeye cesaret edemez."

Bu onu pek rahatlatmadı. "Ne istiyorsun?" Hızla döndü ve neredeyse ona çarpıyordu çünkü onu takip etmişti.

"Sana zaten söyledim. Çok açık olduğumu sanıyordum." Adam sadece ona bakınca, "Beni bir geceliğine dışarı çıkarmanı istiyorum," dedi.

İmkânsız.

"Sana zaten hayır dediğimi sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Bunu düşüneneğini söylemiştin."

Sabretmek için bir nefes aldı. "Seni götüremem. Bu çok tehlikeli ve taşıdığın sırrı herkese söylemekle tehdit etme. Eğer söyleyecek olsaydın çoktan söyledin."

"Sana ödeme yapabilirim." Gözleri kararlıydı ve el çantasını karıştırmak için yukarı kaldırdı. Adamın bakışları aşağı kaydı ve göğsünün kabarıklığına takıldı. Gözlerini kaçırdı çünkü bakmaktan biraz fazla hoşlanıyordu.

Kadın katlanmış birkaç banknot çıkardı. "Beni götürürsen senindir. Bir gece için. Hepsi bu kadar."

Paraya baktı ama kendi iradesiyle bakışları tekrar kadının göğüslerinin kabarıklığına gitti. Çok büyük değillerdi ama küçük de değillerdi. Pembe armalarla birlikte bir avuç dolusu olacaklarını tahmin etti ve... Adamın dikkatinin nereye odaklandığının farkında olan kadın, büyüü bozan titrek bir nefes aldı. Adamın gözleri onunkilerle buluştu.

"Whitechapel'daki bu gece senin için neden bu kadar önemli?"

Yüzünde içsel bir savaş devam ediyordu. Ona ne kadarını anlatacağını bilmiyordu, ama bunu tüm çıplaklığıyla gerçeklerden başka bir şey için yapmayacaktı.

"İlk tanıştığımız geceyle ilgili ne hatırlıyorsun?" diye sordu, sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi. Bakışlarını onun ağzına ve yumuşak pembe dudaklarına yöneltti.

Ona Melek dediğini hatırladı. "Anlat bana."

Uzun ve titrek bir nefes aldı. "Hiç tanımadığım bir adamla evlenmek üzere nişanlandım. Tüm geleceğim bitmek bilmeyen sosyal etkinliklerle geçecek: balolar, düğünler, çaylar ve siyasi yemekler. Üstüne üstlük, üniversiteye gitme hayalimden vazgeçmek zorunda kalacağımdan oldukça eminim. Kadınları kabul eden çok az kişi var ve Mainwaring'in karısının bu tür şeyleri kabul edeceğine inanamıyorum.

Her neyse. Onu sevseydim tüm bunlara katlanabilirdim. Ama şu anda bile Kıta'nın dört bir yanında fahişelerle ilişkiye giriyor ve bu durumdan o kadar gurur duyuyor ki arkadaşlarıyla birlikte kara tahtada çetele tutuyor." İlk buluştukları odanın yönünü işaret etti.

Hatırladığı kadarıyla, o geceden beri birkaç onay işareti eklenmişti. Kalbinin yakınında bir sancı vardı. Ona karşı bir şeyler hissetmediğinden değil; onun kendisi için kötü olduğunu bildiği bir kararı vermesine empati duymakta zorlanıyordu. "O zaman neden onunla evleniyorsun?"

"Çünkü bunu yapmamak aptallık olur. *Babam... vaftiz babam*, Bay Hathaway, mirasımdan sorumlu ve bunu ancak uygun bulduğu bir adamla evlendiğimde dağıtacak. O da sadece aristokratları uygun buluyor."

"Bir aristokratla evlenmezsen ne olur?" "O zaman miras alamam ve hiçbir şeyim olmaz. I Baban yok, Simon." Kadının sesinde kendi isminin yarattığı yumruk etkisine hazırlıklı değildi. Nefesini kesmişti. "Annem, kız kardeşlerim ve ben sahip olduğumuz her şeyi satıp buraya geldik, tek amacımız geleceğimizi güvence altına alacak kocalar bulmaktı. Geri dönecek hiçbir yer yok. Bana miras kalmayacak bir gelecek yok."

Mainwaring'i iyi tanı mıyordu ama onun gibi adamları tanıyordu. Kadının onlardan biriyle evleneceği düşüncesi ona nefret veriyordu. Böyle adamlar onunla nasıl başa çıkacaklarını bilemezlerdi. Onu kontrol etmek için ezerlerdi. "Var. Sen sadece o geleceği istememeyi seçiyorsun."

"Bu geleceği seçer miydin?" diye meydan okudu ona. "Yıllık geliri olan iki yüz bin dolardan vazgeçip güvensizlikten başka bir şey olmayan bir geleceği seçer miydiniz? Eminim kadınlar için seçeneklerin sınırlı olduğunun farkındasınızdır."

Simon bu kadar parayı hayal bile edemiyordu. Kız kardeşi Mary'yi, onun buklelerini, kahkahalarını ve onunla ilgili, çok acı verici olduğu için mecbur kalmadıkça düşünmediğı tüm küçük şeyleri hayal etti. Eğer böyle bir seçeneğı olsaydı, şimdi hayatta olabilirdi. Bir genelevin o kirli, küçük tavan arası odasında, vücudu ateşten harap olmuş ve gitmeyi reddetmiş bir halde heba olmazdı. Bebeğı, ona bakması için bir sütanneye bir servet ödeyene kadar, sulu bir mamalarla beslenerek ölüme terk edilmişti. Eliza'yı seçtiğı yol için nasıl suçlayabilirdi ki?

"Senin bu planını hala anlamıyorum. Ya Mainwaring Whitechapel'deki bu geceyi öğrenirse? O zaman seninle evlenmez ve sen de servetini miras olarak alamazsın."

"Anlamıyor musun? Buna ihtiyacım var. Mainwaring'i ya da onunla olan geleceğimi düşünmek zorunda kalmayacağım tek bir macera yaşayabilirsem, belki o zaman o gelecekle yüzleşebilirim. Macera yaşamak için koca bir yazı var. Ben sadece bir gece istiyorum. Daha fazlasını istemenin aptalca olduğunu biliyorum ama bir gece mümkün olabilir. Öğrenmeyecek çünkü kimsenin beni tanımadığı bir yere gideceğiz. Kimseyle konuşmayacağım bile."

Adam bir küfür savurdu ve kadın irkildi. "Bir gece." Aralarında bir parmak kaldırdı. "Tüm alacağın bu. Bir gece ve sonra seni bir daha buralarda sinsice dolaşırken görmek istemiyorum."

Kadın başını şiddetle sallamaya başlamıştı bile. "Evet, anlıyorum. Beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın."

"Paylaştığımız sır hakkında tek bir kelime bile duymak istemiyorum." Tekrar başını salladı. "Eğer-" Gülümsemesi neredeyse hezeyan noktasına kadar genişlemişti. "Hayır, beni dinle." Sesini olabildiğince alçak ve ciddi bir şekilde çıkardı ama bu onun heyecanını pek azaltmadı. "Eğer o geceden sonra birisi

ve hatta *Dük* kelimesini mırıldanırsan, seni bulur ve ihanetinin bedelini ödetirim."

Adamın tavrının ciddiyetinden ya da ifade etmeye çalıştığı tehditten hiç de etkilenmemiş olacak ki gülme cüretini gösterdi ve ardından kendini adamın kollarına bıraktı. Onu yakalamak zorundaydı yoksa ikisi de sallanmaya başlayacaktı. "Çok teşekkür ederim Simon. Kim olduğunu kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Asla." Ona bakacak kadar geri çekildi, gözlerinden güven ve minnet parlıyordu. Adam neredeyse onun sıcaklığıyla yıkanacaktı. "Teşekkür ederim."

Kalın kalın yutkundu. Vücudunun ağırlığı ona o kadar hoş geliyordu ki gitmesine izin vermek istemedi. Onun kendisine teşekkür etmesini istediği birkaç yol düşünebiliyordu. Hepsi de cinsel içerikli, hiçbirisi de tavsiye edilebilir şeyler değildi.

"Bunu hangi gece yapalım?" diye sordu.

Adam sesindeki kabuğu temizlemek zorunda kaldı. "Yarın. Kaçabilir misin?"

"Sanırım. Saat dokuzda buraya geleyim mi?"

"Hayır, bir daha asla buraya gelme." Onu bıraktı ve aralarına mesafe koymaya zorladı. Kadın kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. Ona ne yaptığının farkında olup olmadığına karar veremiyordu. Sanki onunla oynuyormuş gibiydi. Evinin yakınındaki bir sokak köşesinin adını verdi. "Seni oradan bir taksiyle alırım ve birlikte Whitechapel'e gideriz. Saat on birde."

"Evet, en mantıklısı bu. Mantıklı ve sade bir şeyler giyeceğim."

"Pelerinini giy." Yatak odasında konuşurlarken giydiği siyah pelerini başıyla işaret etti. "Onu hep yaramazlık yapmak için giyiyorsun. Annen sonra onu yakmalı."

Güldü. "Yakında benden kurtulacak."

Onu Vikont'la evli düşünmekten nefret ediyordu. İçinde çok fazla hayat vardı. Ama bu onu ilgilendirmezdi. Daha fazlasını davet etmeden yeterince sorunu vardı.

"Paranı bir kenara koy. İstemiyorum." Kadın itiraz etmeye başlayınca ekledi: "Şimdi duş almam lazım. Burada kalıp izlemeyi düşünmüyorsan git buradan." Parmakları tekrar pantolonunun bağlarına gitti ve kız bu hareketi takip ederken gözleri büyüdü.

"Elbette," dedi ve adamın etrafından dolanarak kapıya doğru koştu. "Yarın geceye kadar."

Başını salladı ve kadının gitmesine yetecek kadar bir süre bekledikten sonra musluğu açtı. Başının üstündeki musluktan durgun bir su aktı. Yuvarlak porselen leğene adım atmak için pantolonunu, çekmecelerini ve her şeyini aşağı itti. Bunu yapana kadar kapının kapandığını duymadığını fark etti. Arkasına baktığında onun arkasına baktığını gördü. Onu izlerken yakaladığında yanakları kızardı ve kapıdan çıkarken utangaç bir şekilde sırtıttı.

ON BİR

ELIZA ceketini giydi ve Camille'in Mayfair'deki evinin hizmetçi girişinden sıvıştı. Nereye gittiğini kimseye söylemeye cesaret edememişti. Boğaz ağrısı olduğunu iddia etmiş ve Jenny ile anneleri tiyatroya giderken erkenden yatmıştı. Genelde onun planlarına uyan Jenny bile onu

Bunun için ayağını indir.

Söz verdiği gibi koyu yeşil, hafif bir merinos elbise giymişti. Sade bir elbiseydi ama etek ucu ve bedeni boyunca detaylı işlemler vardı. Mirasçı gibi görünmek için gerçekten sade olan tüm kıyafetlerini değiştirmişlerdi. Herhangi bir mücevher takmıyordu ve pelerin gerektiğinde diğer ayrıntıları gizlemek için çekilerek kapatılabiliyordu.

Evden ayrıldıktan yaklaşık on dakika sonra, buluşmak için sözleştikleri sokağın köşesine vardı. Sokaklar oldukça kalabalıktı ama kimse onu fark etmemiş gibiydi. Simon'dan da henüz bir iz yoktu. Arkasından bir adam yaklaştığında geçen arabaları incelemeye başladı. Daha tek kelime bile etmeden onun geldiğini anlamıştı. Adamın temiz limon kokusu arkasından ona doğru geliyordu.

"Nereden geldin sen?" Onu görmek için döndüğünde gülümsedi. Adam düzgün bir takım elbise giymiş ve şapka takmıştı.

ailesine eşlik ederken giydiğinden daha sade olduğunu fark etti.

"Seni takip ettim." Adam da ona gülümseyerek altın gözlüğünü gösterdi.

"Beni takip mi ettin?" Onu hiç görmemiş ya da duymamıştı. Adam başını salladı. "Parkta senin evden çıkmanı bekliyordum. Yalnız yürümek zorunda kalmanı istemedim."

Adamın düşünceliliği karşısında duygulandı ve bir eskorta ihtiyacı olduğunu düşündüğü için biraz sinirlendi ama adamın gözleri ona doğru parlayarak düşüncelerini onun üzerinde yoğunlaştırdı. Bu macera gecesinden tamamen vazgeçmiş değildi. Hatta eğlenmesi bile mümkün müydü? Bu fikir, incelemeyi tercih etmediği nedenlerden dolayı onu heyecanlandırdı.

"Benimle geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim," dedi adam taksi durağına doğru yürümelerini işaret ettiğinde.

Ona kolunu uzattı ve gerçek bir çift gibi yürüdüler. Onun dokunuşunun altındaki sağlam güç dikkatini dağıtıyordu. Onu son gördüğü andaki uzun ve kaslı halini hatırladı. Kalçalarının solgun kürecikleri ve uyluklarının güçlü kasları. Ona göz atma cüretini gösterdiğine hâlâ inanamıyordu.

"Şafak sökmeden evde olmalıyız," dedi adam yürürken.

Onu on bire kadar beklettiği için zaten tedirgindi. "Ama biraz daha kalırsak kimse beni görmez herhalde."

Taksiyi çağırmak için elini uzatırken başını hızlıca salladı. "Hizmetkârlar şafakta, muhtemelen daha önce kalkacak. Zaten çok fazla risk alıyoruz."

"Şehir saatlerine uyuyoruz. Düşesin hizmetkârları o kadar erken kalkmaz."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir evi yönetmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Burada

Getirilecek yiyecekler, yıkanacak çamaşırlar, temizlenecek ve yakılacak ocaklar. Bunların çoğu ev halkı uyanmadan önce yapılır."

Uygun bir şekilde azarlanmıştı. New York'taki küçük evlerinin nasıl işlediğini biliyordu ama sadece bir hizmetçileri vardı ve sürekli onlarla birlikte yaşamıyordu.

"Hâlâ vikontunla evlenebilmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu, kızın sessizliğini kısmi bir geri çekilme sanarak, saldırısını iki katına çıkardı.

On dan bahsetmek midesini rahatsız edici bir şekilde bulandırdı. Onun bu geceyi bölmesini istemiyordu. "Anlıyorum." Simon haklıydı. Onunla dışarı çıkarak zaten risk alıyordu. Bu geceyi yarına kadar uzatabileceğini düşünmek aptallıktı.

Onun taksiye binmesine yardım etti ve şoföre yönünü gösterirken arkasına tırmandı. Yıpranmış deri koltuklara sırtını yaslayarak penceresinden Londra'nın geçişini izledi. Vikont'un düşünceleri kayboldu ve gelecek geceyi beklerken karnında heyecanın tanıdık sıcaklığı yandı. Manzaralar, sesler ve insanlar. Göreceklerini hayal bile edemiyordu.

"Oraya varmadan önce aramızda halletmemiz gereken birkaç şey var." Simon'ın sesi onu kendisine geri çağırdı. Onun takside ne kadar yer kapladığını fark etmemişti. Adam kızın sağ tarafını tamamen ısıtıyordu ve kızın bacağı Simon'ın bacağına yapışmıştı. Adamın kokusu etraflarını sarmış, önceki yolcuların deri ve bayat ter kokusuna karışmıştı. Hafif narenciye kokusu hafif tatsızlığı telafi etmekten daha fazlasını yapıyordu. "Tüm bu süre boyunca yanımda kalacağına söz vermeni istiyorum. Beni bir dakika bile terk etme. Bir ara sokağa işemek için bile."

Utancını örtmek için gülümsedi ama yine de bir kahkaha attı. "Tutmaya çalışacağım."

"Bu bir şaka değil Bayan Dove. Gölgede gizlenen bir tehlike olduğunu ve fırsatını bulduğu anda uzanıp sizi yakalamaktan çekinmeyeceğini anlamanızı istiyorum."

Abartıyor olmalıydı ama yine de başını salladı ve gülümsemeyi bıraktı. "Anlıyorum, ama eğer zorunda kalırsam ne yaparım..." Söyleyemedi. "Gidip... rahatlamak için mi?"

Sırıttı. "Bir ara sokakta olacak bayan, sadece ben de sizinle orada olacağım."

Kulağa katılmak isteyeceği bir şeymiş gibi gelmiyordu, bu yüzden mesanesi patlasa bile tutmaya karar verdi.

Kurallarına devam ederek, "Sen benim sevgilimmişsin gibi davranacağız. Tanıdığım biriyle karşılaşsak, benim olduğunu söyleyeceğim. Yabancıların arasında bile elimi senin üzerinde tutacağım. İnsanların birlikte olduğumuza inanması önemli."

"Elimi tutmak istediğini söyleme şeklin bu mu?" diye sordu gülümseyerek.

Gülümsediğinde onun dişlerini gördü. "Muhtemelen elini ve daha fazlasını tutuyor olacağım. Sadece farkında ol."

"Tamam, farkında olacağım. Gerekirse elimi ve daha fazlasını tutabilirsin." Çok büyük bir kısmı ihtiyaç olmasını umuyordu. "*Sen benimsin*" deyişi hâlâ içinde yankılanıyordu. "Çok fazla konuşmamamın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyordum. Fena olmayan bir İngiliz aksanı yapabilirim. Kraliçe için işe yaramaz ama başkaları için muhtemelen işe yarar."

"Güzel. Senin için de başka bir isim bulmalıyız."

"Sıradan bir şey olsun. Mary'ye ne dersin? Eğer ben senin kızınsam, soyadı konusunda endişelenmemize gerek yok."

Yüzünden bir gölge geçti. "Mary kız kardeşimin adıydı. Anne'e ne dersin?"

Öyleydi. Kız kardeşi ölmüştü. Ona kaybını hatırlatmak için bu ismi andığı için bile kendini çok kötü hissediyordu. Onun hayatı hakkında yüzlerce sorusu vardı ama tek bir tanesini bile soramıyordu. Henüz soramadı. Bunun yerine, "Özür dilerim. Bilmiyordum. Elbette, Anne'dir."

Onun yanından geçip pencereden dışarı baktı. Sokağın iki yanında yüksek tuğla binalar sıralanmıştı. Sokaklar artık bakımlı değildi ve bazı binaların yeni bir boyaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Mayfair'den uzaklaştıkça durum daha da kötüleşiyor, saçakların tamamı sarkıyor ya da değiştirilmesi gereken ahşaplar çürüyordu.

Whitechapel'a yaklaştıkça, onun yanında daha da gerginleşti. Yüzünde neredeyse fiziksel bir değişim meydana gelmişti. Çenesi gerildi ve kaşları birbirine yaklaştı, aralarına kalıcı bir kırışıklık kazındı. İlk kez bu gezintinin ona sandığından daha pahalıya mal olabileceğini düşündü. Bir şey söylemeli miydi? Ona bunu -bu her neyse- kendisine yapmak zorunda olmadığını söylemeli miydi? Tereddüt etti, bundan bahsedip bahsetmemekte kararsızdı. Ve sonra artık çok geçti. Araba durdu ve adam elini paltosunun iç cebine atarak yol parasını çıkardı.

"Hayır, ben ödeyebilirim." Bileğine iştirilmiş küçük ipli çantayı karıştırdı.

Adam çantayı görünce gözleri büyüdü. "Ver şunu bana." Kadın itiraz edemeden çantayı elinden aldı ve ceketinin içine soktu. "Ben öderim." Parayı şoföre uzattı ve arabanın kapısı açıldı. "Burada asla yanınızda cüzdan taşımayın. Paranızı mümkün olduğunca göğsünüze yakın tutun."

Başını salladı, dışarıda geçirdikleri gecede bu kadar kötü davrandığı için tekrar utandı. Önce o çıktı, inmesine yardım etti ve sonra şehrin hiç bilmediği bir yerinde, garip bir sokak köşesinde yalnız kaldılar. Ona duyduğu güvenin ne kadar derin olduğunu ancak o anda anlamıştı. Etrafta başka taksi yoktu. Belki de şehrin bu karanlık bölgesine gelmiyorlardı. Eve gitmek için hangi yöne gideceğini bile bilmiyordu. Küçük bir daire çizerek döndü. Tuğla binalar her iki yöne doğru uzanıyordu, karanlık ve terk edilmişti, ya da öyle görünüyordu.

"Bu taraftan." Bir elini kızın beline koydu ve onu kaldırımından aşağıya, ilerideki ışıklı bir alana doğru götürdü. "Burası Whitechapel High Street'teki saman pazarı," diye açıkladı. "Gece faaliyetlerinin çoğunun olduğu yer burası."

Yoldaki virajı döndüklerinde, ışık bir şehir meydanı gibi bir şeye dönüştü. Birkaç arnavut kaldırımlı yol ortada bir ada ile birleşiyor gibiydi. Dükkânlar ve tezgâhlar her iki tarafta sıralanmıştı ve insan kalabalığı sanki herkes nereye gittiğini biliyormuş gibi ilerliyordu. Uzakta, yükseklerde bir kilise kulesi yükseliyordu. Sabah pazarı için saman yükleri taşıyan arabalar, tekerlekleri sokakları kirleten gübre yığınlarını öğüterek kaosun içinden geçiyordu. Neredeyse bastırıcı bir kokuya neden oluyordu. Elini burnuna götürdü.

Yanındaki adam, "Alışacaksın," dedi.

Bunu yapacağından tam olarak emin değildi ama bunun onu durdurmasına izin vermeyecekti. Ona yol gösterdi ve bir işportacı onlara seslenerek sıcak kahve ikram etti. Bir sonraki tezgâhta rengârenk eşarplar ve kumaşlar satılıyordu. Bunu, o güne kadar gördüğü en korkunç bebeklerin asılı olduğu bir araba izledi. Saçları kabaydı ve mısır kabuğu ve kuru otlardan yapılmıştı, gözleri basit x'lerden yapılmıştı.

Siyah iplik ve çuval bezinden yapılmış elbiseler. "Bir tane de sevgilin için," diye seslendi kadın Simon'a. Adam reddetti ve yürümeye devam ettiler.

Karşılarındaki meydanda bir bar vardı. Kapılarından girip çıkan sürekli bir insan akışıyla şehrin bu özel bölgesinin hayatı gibi görünüyordu. Her ne kadar içeriyi görmek istese de, henüz buna hazır değildi.

Simon onu yan tarafa, gece için kapalı olan bir perdecı dükkânının önüne götürdü. Kapının önündeki yere büzülmüş bir adam sığınmıştı ama Simon ona aldırıyor gibiydi. "Önce ne yapmak istiyorsun?"

Neredeyse çok fazlaydı. Bilmiyordu. Bar daha sonra, ama canavarın midesine balıklama atlamak istemiyordu. Yavaş yavaş girmek istiyordu. Caddenin karşısındaki bir tabela gözüne çarptı. Stilize beyaz harflerle yazılmış bir siyah arka plan Penny Amusements adını verdi. "Hadi gidelim Orada."

O da kabul etti ve karşıya geçmek için caddeye adım attılar. Kolay bir iş değildi çünkü arabalar onlar için durmaya hiç niyetli görünmüyordu ve gübre o kadar yoğun ki, gübreyle kaplı olmayan bir dayanak bulmak için biraz konsantre olmak gerekiyordu.

"Hiç içeri girdin mi? Nedir bu?" diye sordu.

"Müşterilerin ilgisini çekmek için değişiyor. Ne bulacağınızı asla bilemezsiniz."

Kapıda duran, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş uzun boylu adam onların yaklaşmasını izliyor, satış olasılığı karşısında gözleri parlıyordu. "İçeri gelin, içeri gelin ve bayan arkadaşınızı da getirin, efendim," dedi çok ağır bir Cockney aksanıyla. "İçeri gelin ve dünyanın en güçlü kadınına görün. Ona meydan okuyun ve kazanın ve gecenin ödülünü garantileyin."

Simon reddetti ama her biri için bir peni ödedi. Siyahlı adam ağır ahşap kapıyı açtı ve loş bir koridora girdiler. İçeriden müzik ve şamata sesleri geliyordu ama burada yalnızdılar. Kadın adamın elini tuttu ve adam da parmaklarını onunkilere doladı.

Balmumu figürler koridorun her iki yanında üçer tane olmak üzere sıralanmıştı. İlki kumral saçlı, çok ağırbaşlı ve asil görünümlü bir kadındı. İsim levhasında Aragonlu Catherine yazıyordu. Bir sonraki Tudor elbisesi giymiş çekici bir kadındı, ancak başı boynunun üstünde olması gereken yerde değil, yanında duruyordu. Gülümsemesi acayip bir şekilde bükülmüş ve boynu boydan boya kesilmişti. Kan gibi görünmesi için kırmızıya boyanmıştı.

Sonunda anlamıştı. "Anne Boleyn. Bunlar 8. Henry'nin eşleri."

Simon kısa bir kahkaha attı, kozalarında olduğundan daha gürültülü görünen bir nefes verdi. "Bahisçilerimizin sonlarını seyretmekten zevk almadığımız asla söylenmesin."

"Yüzyıllar sonra bile," diye ekledi.

Diğer eşleri de sergileniyordu. Başı ayaklarının dibinde olan bir diğeri ve yan yatmış, rahmi vücudunun dışında olan bir diğeri. Biri güçlü çenesi ve uzun burnuyla, sonuncusu ise kraliyet giysileri içinde daha ağırbaşlı bir şekilde sergileniyordu.

İleride bir kadın, onları yapay olarak ana cazibe merkezinden uzak tutan siyah perdeyi araladı. "Hoş geldiniz efendim, hanımefendi." İçeri girmeleri gerektiğini işaret etti. Sahne olarak tasarlanmış küçük bir platforma bakan sıra sıra sandalyeler vardı ve üzerinde bir kadın duruyordu. Başının yan tarafındaki saçları kulaklarının üzerine kadar kesilmiş, arkası ise örülmüş ve başının tepesinde toplanmıştı. üzerinde düğmeli bir gömlek ve üzerinde

Kolları, pazılarının etkileyici kaslarını ortaya çıkarmak için yırtılmıştı. Bacaklarına ise etli tayt giymişti. Eliza'nın alt tarafına bir şey giydiğinden emin olması bir an aldı, çünkü taytlar açık ten rengiyle neredeyse mükemmel bir uyum sağlıyordu. Başının üzerindeki tavana gerilmiş bir tuvalde adının *Bayan Pearl, Dünyanın En Güçlü Kadını* olduğu yazılıydı. Bir adamı başının üzerinde kaldırmaktan, ipe bağlı bir gülleyi dişleriyle kaldırmaya kadar her türlü güç gösterisini yapan orantılı bir kadının kaba çizimleri vardı.

"İşte." Simon onları salonun uzak tarafındaki koltuklara götürdü. Duvara sırtını dayamış olan odanın, ona kapıyı ve sahneyi net bir şekilde görme imkânı verdiğini varsayıyordu.

Sahnedeki kadın metal bir çubuğa ipe bağlanmış iki ağırlığı kaldırmaya çalışıyordu. Zorlandı ve homurdandı ama sonunda etkileyici bir güç gösterisiyle ağırlığı başının üzerine kaldırdı ve tekrar indirdi. Kalabalık alkışladı ve konuşan trompetli bir spiker onun on taşı başarıyla kaldırdığını ilan etti. O konuşurken, gösterinin bir parçası olan başka bir adam bir çift boks eldiveni çıkardı ve kız bunu alıştırma kolaylığıyla taktı. Spiker, seyirciler arasında Bayan Pearl'e meydan okumak isteyen herhangi bir erkeği sahneye davet etti.

"Hanginiz benimle dövüşecek cesarete sahip?" diye seslendi. Bir orgcu dramatik bir etki yaratmak için sözlerine eşlik etti. "On taşın altında olduğunuz sürece içinizden herhangi biriyle dövüşebilirim. Sen mi?" İkinci sıradaki bir adamı işaret etti. Adamın arkadaşları dikkatini çekmişti çünkü onu meydan okumaya zorluyorlardı. "Benimle dövüşecek taşak var mı sende?" Adam tereddüt etti. "Olduğunu sanmıyorum. Kız gibi bir tipin var. Taşaktan çok amcık." Kalabalık kahkahalarla güldü.

Adam hakaretler yağdırarak ayağa kalktı. Eliza adamın arkası dönük olduğu için tam olarak ne dediğini duyamadı, ama kadına çok kaba bir isim taktığını duydu. Bayan Pearl ona tekrar hakaret etti ve adam sahneye hücum etti. Boyu kadar geniş bir boksör sahnenin çevresine yerleştirilmişti ve adamı durdurdu.

"Benimle dövüşmek için para ödemek zorundasın, aptal." Kadın ona güldü.

Adam neredeyse öfkeden kustu ve ceplerini karıştırarak birkaç bozuk para çıkardı. Onları sahneye fırlattı ve devam etmesine izin verildi. Yukarı tırmanırken ceketini çıkardı. Adam yumruk atarken Bayan Pearl boynunu ve omuzlarını gererek bir gösteri yaptı ve adamdan kolayca kurtulmayı başardı. Bu birkaç dakika boyunca devam etti ve sonunda onunla oynamaktan yorulup çenesine bir yumruk atana kadar ona türlü türlü isimler taktı. Adam sahneden yuvarlandı ve birkaç seyircinin üzerine düştü. Kalabalık buna bayıldı.

Eliza Simon'a doğru eğildi. "Şovmenliğini nereden aldığını anlamaya başlıyorum."

Gülerek güldü.

"Kabul et. Bay Carstone'la olan kavgayı ilk dakikada bitirebilirdin. Carstone'la olan kavgayı daha ilk dakikada bitirebilirdin."

"Şovu izle," dedi ve önündeki insanlar iyice bakmak için döndüklerinde başını eğdi. Ama artık çok geçti.

"Bu Dük," diye fısıldadı içlerinden biri.

"Dük'ün ta kendisi," dedi bir başkası ama daha yüksek sesle.

Bilginin seyirciler arasında yayılması uzun sürmedi. Simon nefesinin altında bir küfür mırıldandı ve gitmeleri gerektiğini belirtti. Ayağa kalktılar ama artık çok geçti. Odanın dikkatini üzerine çekti. Bazıları baktı

şaşkınlık içindeydi ama birkaç kişinin onu Dük olarak tanıdığı açıktı.

"Dük sizinle dövüşecek." Önlerindeki kel adam ayağa kalktı ve Bayan Pearl'e seslendi.

Bayan Pearl kaşlarını çatı, alnı çatıldı. "Başka bir rakip var mı?"

Simon, "Hayır, özür dilerim Bayan Pearl, ama ben on taştan biraz fazlayım," dedi. Eliza'nın koluna girdi ve gitmek üzere harekete geçti.

"Gösteriye katılın!" dedi kel adam. "Kim Dük'le dövüşmek ister?"

Kapıya doğru yürürken coşku çığlıkları onları takip etti, Simon'ın kolu kızın beline dolanmıştı.

ON İKİ

"D "BURADA HERKES SENİ TANIYOR MU?" Eliza dışarı çıktıklarında sordu. Biraz korkmuş görünüyordu.

Cevap ver.

Simon elini kızın beline koyarak onu kendine doğru çekti. Vücudunun bir tarafı kendi vücuduna değene kadar bunu yaptığını fark etmemişti. Kız bu yakınlığa aldırıyor gibiydi. Güven ve entrika dolu berrak kahverengi gözleriyle ona baktı. Derinliklerindeki altın benekler ona doğru parlıyordu. Bunun gerçek olamaması çok yazıktı. Eğer farklı insanlar olsalardı, onu sık sık böyle dışarı çıkarabilirdi. İçebilir, gülebilir ve öpüşebilirlerdi. Uzun zamandır gömülü olan bir yanı bu akşam için bu ciddiyetsizliğe kendini kaptırmak istiyordu ama gardını düşürmeyi göze alamazdı. Brody onu görse de görmese de izliyordu. O canavara borçlu olduğu sürece hayat asla Simon'ın istediği gibi olamazdı.

"Herkes değil, hayır. Beni Dük olarak tanıyanlar kavgalara bahis oynayanlar. Bayan Pearl'ünki gibi bir gösteriye gidenler."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yine de, görünüşe göre gizeminizin havasını yanlış anlamışım."

Güldü. "Gizemimin aurası mı?" Kendini tutamayıp güldü.

sokakları tıkayan sidik ve bok. "Sırada ne var?"

Etrafına bakındı ve bakışları Whitechapel High Street'in karşısındaki bara takıldı. White Hart çok iyi bilinen bir yerdi. Gürültülü ve kalabalık olan bu bar, Whitechapel'in tavşan inlerinin dışından gelip burada yaşayan insanlara aval aval bakanların ilgisini çekme eğilimindeydi. Oraya gitmek istemiyordu. Onunla gitmek istemiyordu.

"Kiliseyi görüyor musun?" diye sordu dikkatini dağıtmak için.

Başını çevirip cadde sınırının hemen ötesinde gökyüzüne doğru yaklaşık iki yüz metre yükselen kilise kulesine baktı. "Evet."

Binanın dışını her zaman kaba ve yasaklayıcı bulmuştu. Etrafını çevreleyen kirli sokakların arasında bir soluklanma yeri olması gerekiyordu, ama yasaklayıcı tuğla ve taş hiçbir zaman sıcak gelmemişti. Geceleri karanlık ve sade görünüyordu. İçerisi de daha iyi değildi. On yılı aşkın bir süredir görmemişti ama heykeller, yıldızlar ve vitray pencerelerle doluydu. Bakımını üstlendiği kişilerin temel ihtiyaçlarından yoksun olduğu düşünüldüğünde utanç verici bir zenginlikti.

"St. Mary Matfelon. Efsaneye göre yıllar önce bir zamanlar kireçle kaplıymış. Ya da belki de daha önce orada bulunan binalardan biri öyleydi. Bölge bu şekilde tanınmaya başladı. Burası Beyaz Şapel'di."

Yeni bir ilgiyle baktı. "Bunu hiç duymamıştım."

"Neden duyasınız ki? Çoğu insan şehrin bu köşesini umursamaz." Sesinin acı çıkmasını istememişti ama çıkmıştı.

Başını çevirip ona baktı, belki de çok fazla şey görüyordu. "Ben demek istemedim ki..."

"Orada bulunduğumuzu söylüyorlar... Mary ve ben." Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Ona söylemek için bir neden yoktu.

Kendisi hakkında. O ilk yılları hiç hatırlamıyordu. Konuyu değiştirmesi, önceki ifadesinin garipliğinden uzaklaşmak içinse, işe yaramadı.

"Orada mı bırakıldın?" Başka ne söylemesi gerekiyordu ki? Ona döndü ve sesi yumuşak ve meraklı bir ton aldı.

şefkatli ilgisi onu kırabilirdi. Göğsünde bir sıkışma hissinin yükseldiğini hissedebiliyordu. Eli kızın kalçasına kaydı ve onu ana caddeden uzaklaştırırken gözlerini kızıdan ayırmamaya dikkat etti. Bu yol hâlâ ana caddeydi, daha az kalabalıktı ama tehlikeli olacak kadar da sessiz değildi. Ya da daha tehlikeli.

Konuyu değiştirmesi gerekiyordu ama anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya devam etti. "Kilisenin yan tarafında sokaktan gizlenmiş bir oyuk var. Bizi orada yırtık pırtık bir battaniyeyle buldular. Kışa yakın bir zamandı. Kasım ya da Aralık sanırım. Ben daha bebektim; Mary ise bir ya da iki yaşından fazla olamazdı. Bana tutunduğunu ve gitmeme izin vermediğini söylediler." Mary ona karşı her zaman korumacı olmuştu, hatta çocuk yuvasından ayrıldıktan sonra onları farklı odalara yerleştirdiklerinde bile. O kızlarla, o da erkeklerle.

"Ailenin kim olduğunu biliyorlar mı? Annenin?" Başını iki yana salladı. "Varsa bile hiç söylemediler." "Belki de o
Sol sen Orada Çünkü o biliyordu
o

Soğuk kış boyunca sana doğru düzgün bakamadım."

"Böyle düşünmen çok nazikçe." Bazen o da böyle düşünüyordu. Bazen kadının hastalıktan ölüp ölmediğini ve birinin onları oraya bırakıp bırakmadığını merak ediyordu. Bazen de onları hiç önemseyip önemsemediğini merak ediyordu. Onlardan kurtulduğu için mutlu olup olmadığını. Gerçeği asla öğrenemeyecekti.

"Nerede büyüdüñ? Kilisede mi yaşadınız?" "Kilise bizi finanse ettikleri bir kimsesizler yurduna gönderdi. Bir süre orada kaldık... ayrılana kadar."

"Neden ayrıldınız?" diye sordu.

"Önemli değil. Bu kadar yeter."

Bundan bahsettiği için kendine lanet ediyordu. Onu bıraktı. Yan yana yürüyebilirlerdi. Kimse onu rahatsız etmezdi. Birlikte oldukları belliydi. Ona dokunmasına gerek yoktu. Ama kadın ona bu şansı vermedi. Onun kolunu tuttu ve kendi kolunu koluna doladı. Bunu yapması onun hoşuna gittiği kadar onun da hoşuna gitmemeliydi. Onun kolunda olmak kendisini iki taş daha büyük ve uzun hissetmesine neden oldu.

Bir an sessiz kaldı, dikkatini ilerideki kaldırımda gösteri yapan üç akrobat çekti. Bu cadde sokak göstericileriyle meşhurdu. Hepsi siyah taytlar ve düz çizmeler giymiş, kendilerini doğal olmayan şekillere sokmuşlardı. Sonra, bir dördüncüsü zillere birlikte vururken, içlerinden biri havaya fırlayıp bir diğerinin omuzlarına kondu ve seyircilerin alkışlarını topladı. Onlar geçerken yere serilmiş yırtık pırtık keçe şapkaya bir yarım peni attı.

"Sen ve ben o kadar da farklı değiliz, biliyorsun."

Kadının konuşmayı bu kadar kolay bırakmayacağını bilmeliydi.

"Daha önce de benzer bir şey söylemiştin ama benim durduğum yerden bakınca yanıyorsun." Sözlerini yumuşatmak için sırttı. "Ya yalan söylüyorsun ya da hayal görmeye meyillisin ve ben hangisini seçeceğimi bilemiyorum."

Ona gülümsedi ve iki eliyle koluna yapıştı. "Üçüncü bir seçenek daha var. Doğruyu söylüyorum." Adam başını salladı ama kadın konuşmaya devam etti. "Annem herkese doğduğunu bazı kibar ama

Güney Carolina'dan yoksul bir aile. Ateşten öldüklerini. Bazen grip, kızıl ya da sarı humma. Hayatta kalan tek kişi oymuş ve uzak akrabalarının yanına Chicago'ya gönderilmiş. Ama gerçek şu ki, o Chicago'da doğmuş. Tıpkı sizin gibi, o da yeni doğduğunda bir yetimhanenin merdivenlerine bırakılmış. Büyüdüğünde, ona annesinin muhtemelen bir fahişe olduğunu söylemişler. Yükümlülüklerini sık sık kapıda bırakıyorlardı. Yetimhanede bu nedenle bir sepet varmış."

Başını iki yana salladı. Kadının kendisine yalan söylediğini düşünmüyordu ama bu pek olası görünmüyordu. Onun gibi değildi.

"Anneniz yetimhanedeki bir fahişeden Londra'nın balo salonlarına nasıl geldi?"

"Bu, Bay Cavell, uzun ve iğrenç bir hikâye. Fanny Dove'un hayatındaki erkekleri kendi yararına kullanmayı bilen becerikli bir kadın olduğunu söylemek yeterli."

"Ve bu yüzden Mainwaring'le evleniyorsun... onu kendi yararına kullanmak için mi?"

Bu sözler kadında ani bir değişime neden oldu. Alnı titredi ve ağzı gerildi. "Onun beni kullandığından daha fazla değil."

"Hayır," dedi hemen. "Tabii ki hayır. Öyle demek istemedim. Seni de kullandığını görebiliyorum." Başının üstüyle konuştu, çünkü ayaklarına bakıyordu.

Bunu onu incitecek bir şekilde söylememiştir. Sadece onun o adamla birlikte olduğu fikri Simon'ın midesine bir yumruk gibi inmişti ve düşünmeden konuşmuştu. Onun neşesini geri getirmenin bir yolunu ararken, "Bak," dedi. Kadın onun işaret ettiği yönü takip etti. Arnavut kaldırımlı bir patika sola döndü, bir tarafta yüksek bir tuğla duvar, diğer tarafta ise bir sıra teras vardı. "Graces Alley. Orada bir müzikhol var. Whitechapel'daki en iyisi."

ON ÜÇ

TBÜYÜK BİNA DÖRT KAT YÜKSEKLİĞİNDEYDİ ve her iki tarafa doğru sonsuza kadar genişliyor gibiydi. Uzun ve ağır çift ahşap kapılar kapalı olsa da dışarıdan canlı bir müzik sesi geliyordu. Kapının üzerindeki ahşap tabelada *Wilton's* kelimesi kırmızı boyayla yazılmıştı. Zemin kat pencereler vardı kapalı ile kırmızı panjurlar için İçeride olup bitenleri bilet parasını ödememiş olanlardan gizlemek için. Kapının her iki yanındaki oymalı alçı paneller geriye doğru yerleştirilmişti, böylece ananaslar taş tabaklarından baş aşağı sarkıyordu. Eliza, acaba tuhaflık kasıtlıydı.

Kırmızı şeritli koyu yeşil takım elbiseli bir adam kapıyı koruyordu. İlgilerini görünce onlara seslendi ve müzik ve keyifli sergilerle dolu bir akşam vaat etti. Simon giriş ücretini ödedi ve adam onlara kapıyı açtı. Binanın oldukça sade dış görünüşü onu içeride olanlara hazırlamamıştı. Giriş salonunun çok yüksek bir tavanı vardı ve gök mavisi bir zemin üzerinde meleklerle, Shakespeare sahnelerine ve mitolojik yaratıklara benzeyen freskler kendilerine bir yuva yapmıştı. Müzik salonunda bir hareketlilik vardı. Sağ taraftaki salon bir bara benzeyen bir yere açılıyordu. Birkaç adam barda duruyor, diğerleri küçük masalarda oturmuş yemek yiyor, bir yandan da

Diğerleri duvar boyunca durmuş içiyor ve gülüyordu. Tiyatro ilerideydi ve Simon onu oraya götürdü.

Koridor, tepesinde birkaç kat yükselen devasa bir odaya açılıyordu. Yüksek tavandan dev bir avize sarkıyor ve yüzlerce küçük gaz alevi ve binlerce sarkan kristalle mekânı aydınlatıyordu. Yukarıdaki alanı çevreleyen bir galeride yüzlerce insan oturuyordu. Etrafında uzun masalar ve sandalyeler bulunan ana katta yüzlerce kişi daha vardı. Onların arkasında, üst alana çıkan geniş basamaklarda sıralar halinde sandalyeler dizilmişti.

Sahneде resmi gece kıyafetleri içinde bir adam, gürültülü bir orkestra eşliğinde zar zor ayırt edebildiği bir melodi söylüyordu. Adam bir şişenin mantarını patlatırken "Bana Şampanya Charlie deyin" sözlerini yakaladı. Sıvı bir fiskiyeyle fışkırırken insanlar alkışladı ve sahnenin kenarından tuttu, böylece orada oturan insanlar bardaklarıyla yakalayabilirdi. Kapıdaki adamın kırmızı ve yeşil renklerine uygun üniformalı bir adam sol tarafa gitmelerini işaret etti. Simon'ın onlar için iki koltuk bulduğu masalarda oturan başka çiftler de vardı.

"Cin ister misin?" Simon kızın kulağının dibinde sordu.

Daha önce hiç cin içmemişti ama başıyla onayladı ve Simon aceleyle yanlarına gelen garsondan iki tane sipariş etti. Kalabalık ve tepe lambasının sıcaklığı yüzünden oturmadan önce pelerinini çıkarmıştı. Simon pelerini ondan aldı ve sandalyesini iterek onun yanına oturdu, pelerini kucağının üzerine katlanmıştı. Gözleri sahnedeki adama dikilmişti. "George Leybourne, Şampanya Charlie," demek için kulağına eğildi.

"George Leybourne bu mu?" Adını duymuştu. Bazıları müzik salonları geri ev reklamı onun şarkıları üzerinde

Ön tarafta oyun fişleri vardı. Başkalarının onun müziğini söylemesine o kadar alışmıştı ki, şarkıyı söyleyenin adamın kendisi olabileceği aklına gelmemişti.

Simon onun kim olduğunu bildiği için heyecanla başını salladı. "Burada düzenli olarak sahne alır. Yılda en az birkaç kez. Fırsat buldukça onu görmeye giderim."

"Bu gece burada olduğunu biliyor muydun?" "Mutlu bir tesadüf," dedi.

Bay Leybourne'u izlemeye geri dönmek istiyordu ama Simon'ın profili onu durdurdu. Yüzü saf bir mutlulukla aydınlanmıştı. Onun gergin olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu. Onunla birlikte güldüğünde bile, kendisini çeken milyonlarca şeye rağmen, bu duyguyu içinden isteksizce çıkardığı hissini veriyordu. Belki de bu macera dolu geceye onun da en az onun kadar ihtiyacı vardı. Hiç düşünmeden uzandı ve pelerininin üzerinde duran elini onun elinin içine koydu. Adam irkilerek ona baktı ve kadın hafifçe sıktı. Bu akşam için bir teşekkür. O da elini sıktı ve kız sahneye dönmeyi başarana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Onunla Montague Club'ın servis koridorunda karşılaşmış olmasının çok büyük bir tesadüf olduğunu düşündü. Bu gece bittikten sonra kendi hayatına dönmesi gerekiyordu ama onu bir daha görmemeyi hayal bile edemiyordu.

Onu tekrar görmesi neye benzeyecekti? Montague Kulübü'ne tekrar gelemezdi. Biri onu orada bulabilirdi. Onu görmeye gelemezdi, zaten gelmezdi de.

Bay Leybourne şarkısını öyle bir kreşendo ile bitirdi ki, elindeki şampanya şişesini seyircilerden birine fırlattı ve o da alkışlar arasında hevesle şişeyi kaptı. Simon herkesle birlikte gülmesine rağmen onun elini bırakmadı. Barmaid cin dolu teneke bardaklarla döndüğünde bile

Adam sağ eliyle, kadın da sol eliyle fincanı kaldırdı. Adam sessizce kadeh kaldırdı ve kadın da kendi kadehini onunkine tokuşturdu. Sonra cinden bir yudum aldı ve dili alev aldı. Gözleri sulandı ve sıvı midesine kadar yanarken, orada bir kömür yığının gibi kaynamaya başladı.

"Daha önce hiç cin içmedin mi?" diye sordu, sesine eğlence karışmıştı.

"Asla," dedi sonunda konuşabildiğinde. Yanlarındaki birkaç kişi muhtemelen rahatsız olmuş bir şekilde başlarını çevirdi.

"İlk seferinde sert bir şey oluyor ama içtikçe yumuşuyor."

Kuşkuyla baktı. Sahneye çıkan adam gür sesiyle Uçan Myrtle adında birinin onları eğlendirme zamanının geldiğini duyurdu. Kalabalık alkışladı ve Eliza sahnede onu aradı, ama kalın kadife perdeler hiç açılmadı. Sonunda çoğu insanın yukarı baktığını fark etti, o da baktı ve yukarıdaki galerinin dış korkuluklarına tehlikeli bir şekilde tünemiş bir kadın gördü. Uçan Myrtle bir kolunu başının üzerine kaldırmış, sahne ışığının parıltısı içinde poz veriyordu.

Parlak siyah saçları başında toplanmış tombul bir kadındı. Balerinlerin giyebileceğine benzer, vücuda oturan korsajlı ve tül etekli, pırıl pırıl gümüş bir kostüm giymişti ama eteği çok daha kısaydı. Beyaz tayt bacaklarına oturuyordu ve ayaklarında pointe ayakkabılarına benzer ayakkabılar vardı. Sahnenin dışında, bir davulcu davula tekrar tekrar alçak sesle vurdu ve kadın bir ayağı dışarıda pozisyon aldı. Eliza ancak o zaman kadının galerinin bir tarafından diğer tarafına uzanan bir ipin üzerinden geçmesi gerektiğini fark etti.

Sanatçı seyircilerin üzerine doğru ilerlerken Eliza şaşkınlıkla onu izledi. Dizleri titreyerek yürürken

Altındaki insanlar sanki üzerlerine düşecekmiş gibi eğiliyorlardı. Birkaç kişi böyle bir olayın beklentisiyle çığlık attı. Sahnenin yan tarafındaki bir çukura gizlenmiş müzisyenler onun her adımına eşlik ediyor ve hatta ne zaman daha hızlı yürüyeceğini ya da yavaşlayacağını tahmin ediyor gibiydiler. Zarafet ve beceriyle hareket etti ve sonunda yuhalamalar ve alkışlar eşliğinde diğer tarafa geçti. Oraya vardığında, bir adam ona bir sandalye uzattı ve tüm sürece yeniden başladı, bu sefer sandalye elindeydi. Sandalyeyi başının üzerinde dengeledi ve hatta tekrar yana doğru yürümeden önce ipin tam ortasına oturdu. Orada eğildi ve hızla parmaklıkların üzerine tırmandı.

Bunu diğer müzik performansları izledi. Bançolu bir adam, memleketinde bir demiryolcuyla kaçan sevgilisi hakkında şarkı söylüyordu. Sesi Amerikalı gibiydi. Onu, fırfırlı etekleri ve çoraplı ayaklarıyla dans eden kızların canlı performansı izledi. Hatta seyircilerden bazıları ayağa kalkıp onlarla birlikte dans etti. Sahnenin önündeki alan erkeklere ayrılmış gibi görünüyordu ve birkaçı ayağa kalkıp birlikte dans etti, herkes alkışlarken koldan kola sallandılar. Her şeyin ne kadar canlı ve gürültülü olduğu onu şaşırtmıştı. Heyecan bulaşıcıydı. Şehrin öbür ucundaki tiyatroya gitmekten çok daha heyecan vericiydi, sosyal adetler yapmacıktı ve kimse eğlenceye gerçekten dikkat etmiyordu. Kimse alkışladığı ya da cinini içtiği için ona tuhaf tuhaf bakmıyordu. Simon haklıydı: içtikçe daha yumuşak oluyordu.

Alkışlamak ya da içki içmek için ona bakmıyor olabilirlerdi ama banço çalan adamdan beri yan masadaki birkaç kadın sürekli ona bakıyor ve sonra kendi aralarında mırıldanıyorlardı.

Eğildi ve Simon'ın kulağına "Neden bana bakıyorlar?" diye fısıldadı. Güzel bir limon kokusu aldı ve ona kokunun ne olduğunu sormayı bir kenara not etti. Oldukça çekici bir kokuydu. Gerçi bu çekiciliğin bir kısmının Simon'ın bu kokuyu sürmesinden kaynaklandığından şüpheleniyordu.

Ona baktı, gözleri önce ağzına gitti, bunu her yaptığında midesine bir heyecan yayılıyordu, sonra şapkasına, sonra da gözlerine. "Şapkan yüzünden. Bizden biri olmadığını biliyorlar ve burada ne aradığını merak ediyorlar."

"Şapkam mı?" İçgüdüsel olarak şapkaya dokundu. Dar kenarlı, sade, siyah bir şapkaydı ve kendi elleriyle tutturduğu saçlarına oldukça gösterişli bir şekilde oturduğunu düşünüyordu. Sadece ön siperliği kapladığı için işlevsel olmaktan çok dekoratif olan küçük bir duvağı ve bir küme siyah tüyü vardı.

"Korkarım Whitechapel standartlarına uygun değil."

Haklıydı. Kadınların hepsi keçe ve kadifeden yapılmış büyük şapkalar takmışlardı ve şapkaların üzerinde daha da büyük çiçekler, tüyler ve her türlü süsleme vardı. Kalabalıktaki diğer kadınları yavaşça incelediğinde hepsinin benzer olduğunu gördü. Sadece birkaç şapka siyahtı. Çoğu mavi, kırmızı, yeşil ve hatta mor; kiri kolayca göstermeyen ve daha uzun süre giyilebilen koyu renklerde.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Dışarıda bir gece geçirmek için yeni bir şapka almayacaksın." "Nasıl onlar *senin* buralardan olduğunu biliyorlar?" o hafifçe sinirlenerek sordu.

"Yersiz görünmüyorum." Parmaklarını kadınlara doğru salladı ve onlar da kıkırdarak dikkatlerini göstermeye çevirdiler.

Koltuğuna geri oturdu ama elini onun omzunda tutmaya devam etti. çok iyi ona dokunmak iyi hissettirdi, ama aynı zamanda, o

o kadınların onun kendisine ait olduğunu düşünmelerini istiyordu. Bu yanıyla pek gurur duymuyordu ama işte oradaydı. Adam kızın eline baktı ama dikkatini sahneye verene kadar ne düşündüğünü anlayamadı.

Bay Leybourne geri dönmüştü, bu kez şampanyası yoktu. Daha önce duymadığı ama herkesin bildiği güzel bir melodi söylemeye başladı. Başladığında büyük bir alkış koptu ve birkaç kişi şarkıya eşlik etmeye çalıştı, ta ki arkadaşları onları susturana kadar. Simon'ın sarhoş olduğu gece söylediği aşk şarkısıydı bu. Tanıştıkları gece.

*Eğer sevmekten
vazgeçersem, Eğer
sevmekten vazgeçersem,
Ay yeşil peynire dönsün, eğer sevmekten
vazgeçersem.
O bir gül goncası kadar tatlı,
Ve zambak akışı bire dönüştü.
Ve kim sevmez ki böyle bir
güzelliği Yukarıdan düşmüş bir
melek gibi.*

Tekrar öne eğildi. Bu kez ona o kadar yakın oturdu ki dudakları kulağına değdi ve "Senin söyleyişini daha çok seviyorum" dedi.

Adam şaşkınlıkla ona baktı, ağzı onunkine o kadar yakındı ki öpüşebilirlerdi. Sinemada herkesin ortasında onu öpmesini istiyordu. Yine de bunu yapmayacaktı. Artık onu yeterince iyi tanıyordu. İsteyecekti, ama kendini bundan vazgeçirecek ve onun için doğru şeyi yaptığını düşünecekti.

İkisi için de yeterince düşüncesiz olması iyi bir şeydi. Belki de cin yüzündendi, ama suçu

Bunun üzerine. Kadın onu öptü ve adam bunun şokuyla sarsıldı ama geri çekilmedi. Aslında, onu geri öptü. Yumuşak dudakları onunkilerin üzerinde gezindi, ayrıldı ve tadına baktı. Şarkı bitti ve alkış tufanı onları ayırdı.

Onlar da dahil olmak üzere herkes ayağa kalktı ama Simon, cehennem köpekleri onları kovalıyormuş gibi onu salondan çıkardı.

ON DÖRT

"**W**BUNU NEDEN YAPTIN?" Kapılar arkalarından kapanır kapanmaz kelimeler ağızından döküldü ve sokağa çıktı.

Eliza ne diyeceğini bilemiyordu. Adam onun için çok hızlı yürümüyordu ama onları ana caddeye doğru geri götürüyordu ve Eliza aynı anda hem kendi adımlarını hem de adamın yüzünü izlemekte zorlanıyordu. Adam... ilk tahmin ettiği gibi kızgın değil... çaresiz görünüyordu.

"Yapmamalı mıydım?" diye sordu.

Adam ona baktı, kaşları çatıktı, sanki akıl sağlığının durumunu sorguluyordu. "Biz kur yapmıyoruz, Eliza."

Ona ilk ismiyle hitap etmişti. Kalbi hafifçe çarpınca nefesini tutmak için durakladı. Ona biraz zaman tanımak için durdu ama elini bırakmadı. *Hâlâ onun elini tutuyordu.*

"Öyle olmadığımızı biliyorum," dedi sonunda. "Öpüşmek için tek neden bu mu?"

Adam ona baktı ve kadın bunun sıcaklığını iliklerine kadar hissetti. "Bunu da yapmayacağız." Bununla ne demek istediği konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Sıcak alevler yüzüne dokundu, bu sözler aralarında her zaman kaynayan ateşi körükledi. Adamın çıplak poposunu anımsadı ve hayal gücü harekete geçti

ilerledi ve süsledi, ön tarafını doldurdu ve o gece yatak odasında ona bastırılmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı. Belki de bunu yapmalıydılar. En azından bir kez.

"Arada bir boşluk yok mu?" diye sordu onun yerine.

"Bizim için değil." Dosdoğru önüne baktı ve devam etti. Yürürken uzun adımları kaldırım taşlarını yiyor ve onları daha işlek bir alana geri götürüyordu.

Onun yanında yürümeye devam etti ve müzikholde paylaştıkları yakınlığı geri getirecek ne söyleyeceğini düşündü. Onu öpmek doğal ve doğru gelmişti. O da bunu hissetmişti. Onun hissettiğini *biliyordu*. Bu yüzden ilişkiyi bitirmişti. O sadece bunu geri istiyordu.

"Ama neden? Simon..." Kadın onu durdurdu. "Sadece seni tanımak istiyorum." Olabildiğince dürüsttü. Onu tanıyınca ne olacaktı? Hiçbir şey... Yalnızca, gelecek yıllardaki sürekli can sıkıntısında üzerinde düşüneceği bir anısı olacaktı.

Onun cazibesinin bir kısmı maceraydı, onun için öngörülen hayattan tamamen farklı bir şeyi temsil ettiği gerçeği idi, ama hepsi bu değildi. Onunla ilgili bir şey vardı, onun özü ve kim olduğu, başka tarafa bakmasına izin vermiyordu. Buralıydı ama içinde anlamadığı bir kıvılcımla Montague Kulübü'ne ve yeni bir hayata doğru yol almıştı. Henüz anlamamıştı. Yine de anlamak istiyordu. Tanıştıkları ilk geceden beri onun ilgisini çekmişti ve bu ilginin gitmesine izin veremezdi. Bu hayranlığın peşini bırakmak istemiyordu. Onun hayatı için henüz anlayamadığı bir şekilde önemliydi.

"Beni tanımak mı istiyorsun?" diye sordu. Sözlerinde bir meydan okuma vardı.

İyi, kabul ederdi. "Evet, kim olduğunu, ne hissettiğini ve buradan ayrılmanın senin için neden bu kadar önemli olduğunu bilmek istiyorum." Boştaki elini yukarı kaldırarak etrafını sardı.

Başını iki yana salladı. "Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Mayfair ya da Belgravia değil ama bazı açılardan burayı tercih ediyorum. İnsanlar gerçek."

"Öyle mi?" Ona pelerinini uzattı.

Döndü ve omuzlarına örtmesine izin verdi. "Evet, öyle. Düşündüğünüz kadar saf değilim. Bizim oralarda Bowery yakınlarında yaşıyordum ve annem bazen bir arkadaşı orada bir tiyatrodaki sahne aldığı zaman bizi Tenderloin bölgesine götürürdü." Gerçi o büyürken bölge Tenderloin olarak bilinmiyordu.

"Tenderloin mi?" diye sordu. Parmakları dalgınca dış giysisinin kenarlarını birbirine bağladı.

"Manhattan'da genelevlerin, tavernaların, müzikhollerin ve ucuz oyun salonlarının bulunduğu bir bölge," diye açıkladı. "Annemin bir arkadaşına göre, polisler koruma için genelevlerden ekstra para alıyorlarmış, bu yüzden akşam yemeğinde bir polisin maaşının sağladığı daha ucuz yemek yerine dana bonfile yiyorlarmış."

"Annenizin ne tür arkadaşları var?"

Gülümsedi, eğer ona aile sırlarından biraz daha bahsederse onunla daha fazla ilerleyebileceğini hissetti. "Babamla tanışana kadar bir oyuncuydu." Bay Hathaway onun gerçek babasıydı, Bay Dove değil, ama bu daha sonra anlatılacak bir hikâyeydi. Bay Hathaway annesiyle birlikte olduktan sonra Fanny'nin sahneye çıkmasını yasaklamıştı. Gayrimeşru ailesi hakkındaki dedikoduları alevlendirmesi için onun bu tür tiyatrolara yaklaşmasını istemiyordu.

Bakışları sanki onu yeniden görüyormuş gibi yüzüne kaydı. "Sana gerçeği söyledim." Adamın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve vücutlarının arasında tuttu. "Düşündüğünden daha çok birbirimize benziyoruz."

Gözlerini kaçırdı ve bir nefes verdi. "Burası aynı yer değil."

"Hayır, öyle değil. Bunu anlıyorum." Kadın kendini durduramadan adamın yüzüne dokunarak gözlerini tekrar kendisine çevirdi. "Burada yaşadığın yoksulluğun farklı olduğunu biliyorum. Annen ya da herhangi bir ebeveynin olmadan büyümek. Aynı şey değil. Bunu biliyorum. Ben sadece senin sandığın gibi tüm avantajlara sahip olarak büyümediğimi anlamamı istedim."

Müzik salonundan çıktığından beri ilk kez zırhında bir çatlak vardı. Bakışları kızın ağzına ve tekrar gözlerine inerken gözlerinde bir özlem parıltısı belirdi. Eli göğsüne doğru hareket etti. Kalbi avucunun altında sabit bir ritimle çarpıyordu. Onu öpmek istedi ama başıboş bir kedi yavrusunu ürkütmemesi gerektiğini biliyordu.

"Bana burayı biraz daha gezdirir misin?"

"Daha uzağa mı gitmek istiyorsun?"

"Evet."

"Bu çok tehlikeli-" Durakladı ve gözüne bir şey takıldı. Geldikleri yolun gerisinde bir hareket vardı. Kadının kolunu tuttu ve Whitechapel High Street'e doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Omzunun üzerinden geriye baktı ama pek bir şey göremedi. Arkalarında bir adam yürüyor gibi görünüyordu ama onları takip ettiğini düşündürecek bir şey göremedi. "Ne oldu?"

"Gitmemiz gerek," dedi tek söylediği.

İşlek bir alana girdikten sonra Simon karşıdan karşıya geçmek istedi ama kaldırımında durakladı. İki adam yolun tam karşısında onlardan uzaktaydı. O onları hiç görmemişti.

Ama sert ve tehditkâr görünüyorlardı. Gözleri Simon'a kilitlenmişti ve ondan hoşlanmadıklarını kesinlikle biliyordu.

Simon nefesinin altından küfretti ve rotasını tekrar değiştirdi. Arkalarındaki adam kalabalığın içinde kaybolmuştu. Simon kızın elini tuttu ve o kadar hızlı yürüdü ki kız neredeyse onun yanında koşuyordu. White Hart'a, daha önce gördükleri ve kızın da girmek istediği bara doğru gittiler. Bir tarafı cadde, diğer tarafı ara sokak olan bir köşede yer alıyordu. Onları sokaktaki açık çift kapıdan geçirdi ve içerideki kalabalığın arasından geçirdi. Diğer taraftan çıkıp ara sokağa doğru ilerlediler.

Sokağın ağzı kemerli bir tünelle işaretlenmişti, gün ışığında büyüleyici olabilirdi ama gece biraz yasaklayıcıydı, sanki başka bir dünyaya giriş gibiydi. Arnavut kaldırımli dar sokak ancak dört kişinin omuz omuza durabileceği kadar genişti. Kiralık binaların yüksek tuğla duvarları onları iki yandan kuşatıyor ve başlarının üzerinde birkaç kat uzanıyordu. Sanki tehlikeden kaçmak yerine tehlikenin ağzına doğru koşuyorlarmış gibi bunaltıcı bir his vardı.

Yırtık pırtık elbiseler giymiş bir avuç kadın binaların kenarlarına yaslanmıştı. Eliza'nın tiyatrodaki fark ettiğine benzer büyük şapkalar takıyorlardı. İçlerinden birkaçı ona meraklı bakışlar atarken Simon'a seslendi. Barlardan tökezleyerek çıkacak müşterileri beklerken ticaret yapan fahişelerdi bunlar.

Simon onları o kadar hızlı geçirdi ki kız onlara zar zor bakabildi. Burası karanlık ve korkutucuydu, onlara yol gösterecek doğru düzgün bir ışık yoktu, bu da ayağının takılmaması için çökmekte olan yola dikkat etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Buradaki tek ışık, uzakta yanan bir ateşti.

mesafe. Meyhanenin neşesini arkalarında bıraktıklarında ortalık daha da sessizleşti. Atmosferdeki değişim hemen fark edildi. Neşeli ve şenlikli bir hava yerine boğucu ve karanlık bir hava vardı. Sanki geçtikleri her kapıdan ve pencereden alaycı bir şey onları izliyordu.

"Nereye gidiyoruz Simon? Neden buradayız?" diye sordu, gölgelerdeki her neyse onları duymasın diye sesini alçaltarak.

"Çünkü bizi yakalamalarına izin veremeyiz."

Bu kadar basit bir ifade kalbini böylesine dehşete düşürmüştü.

"Bizi yakalarlarsa ne olur?"

Gözleri her şeyi anlatıyordu. İyi bir şey olmaz.

Eteğini sıyırdı ve yenilenmiş bir şevkle koşmaya başladı. Onları birbiri ardına karanlık sokaklara götürdü. O olmadan çıkış yolunu asla bulamayacağını biliyordu. Sonunda adam yavaşladı ve yürüdüler. Yine de onu kendine yakın tuttu, ara sokaklarda ilerlerken kolu belindeydi. Karanlıkta onları bekleyen şeyin, onları takip eden beladan daha kötü olup olmayacağını merak etti.

Yaklaştıklarında birkaç kez farklı adamlar dikkat kesildi. Simon, onlar geçene kadar durmalarını sağlayacak bir selamlama çeşidi söylerdi. Bazen onu ismiyle selamlıyorlardı. İki kez, güvenli geçişleri için ödeme gibi görünen bir şey için bir bozuk para attı. Karanlıkta bir duvara yaslanmış hareket eden figürlerin yanından kaç kez aceleyle geçtiklerinin sayısını unuttu. Homurtular ve yumuşak çığlıklar havayı dolduruyor, zihninde neler olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Kadınlar barlarda müşteri buluyor ve onları ara sokaklara getiriyordu.

"İşte böyle bir şey," diye fısıldadı sonunda, kalpleri yavaşladığında. Görünüşe göre takipçilerini kaybetmişlerdi.

Sesi yumuşak ama kararlıydı. "Burada yaşayan insanlar, bırakın ailelerini, kendilerine bile yetmeyen kira ve yemek parası için her gün saatlerce çalışıyorlar. Geceleri aradaki farkı telafi etmek zorunda kalıyorlar."

Bütün gün çalıştıktan sonra geceleri bir ara sokakta fuhuş yapmaya zorlanmanın ne kadar umutsuz bir his olduğunu hayal etmeye çalıştı. Gerçek şu ki, hayal ettiği her şey, bunu yaşama deneyiminin yanında soluk kalıyordu. O ve ailesi çok fazla şeye sahip değildi ama hayatta kalmak için asla bedenlerini satmak zorunda kalmamışlardı. Her ne kadar bazen bir unvan için elini satma kararıyla mücadele etse de, bu sarhoş bir adam tarafından insan atığı kokan bir duvara götürölmekle aynı şey değildi.

Parmaklarını Simon'ın parmaklarına doladı ve o da parmaklarını nazikçe sıktı. Bir sonraki cadde biraz daha genişti, bir arabanın rahatlıkla geçebileceği kadar. Whitechapel High Street'in daha küçük ve daha cesur bir versiyonuydu. Sokağın ortasından açık bir kanalizasyon geçiyordu. Tuğlalar arasındaki geniş boşluklarda sıvalar dökölüyordu ve bazı duvarlar kaba çizimler ve kelimelerle kaplıydı. Sokak seviyesindeki kapı ve pencerelerin etrafındaki boyalar uzun zaman önce soyulmuştu.

Ara sokağın girişinden çıkar çıkmaz gölgelerin arasından birkaç adam belirdi. Simon kızın belindeki kolunu sıktı ve onu arkasına itti. Kız ona tutundu ve omzunun üzerinden baktı.

Buradaki tek ışık tepesindeki aydan geliyordu ama gözleri karanlığa alışmıştı. Önlerindeki adam orta boylu ve sağlam yapılıydı. İyi beslenmiş gibi bir görüntüsü vardı ki bu, labirent sokaklarda koşarken yanlarından geçtikleri insanların çoğu için söylenemezdi.

"İyi akşamlar Cavell," dedi.

ON BEŞ

SIMON, James Brody'yi görür görmez irkildi. Eliza'yla aynı yerde olması, onu daha da heyecanlandırdı. Simon daha fazla üzerinde Kenar. Brody oldu Tahmin edilemez. Durum dikte edildi onun kötülük, amao oldu çoğu zaman kendi ahlaki çöküşünden aldığı zevkle tamamlanıyordu. Çoğubiliyordu o Brody vardı a güçlü el ama ikna edilebileceğini düşündüler. Böyle düşünmek için iyi sebepleri vardı. Brody böyle düşünmelerini istiyordu. Ama Simon onun sıkı kontrolünün kırılmasıyla neler olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Adamın çok ileri gittiğini görmüştü. Gözlerinin dizginlenemeyen gücün coşkusuyla nasıl parladığını görmüştü. Simon onun sadece bir adamı kırdığını görmüştü. Çünkü bundan kurtulabilirdi. "Brody," dedi onaylarcasına.

"Burada ne yapıyorsun?" Brody sordu. Ne istediğine dair hiçbir ipucu vermedi.

Simon sık sık geri geliyordu ve Brody'nin bunu bilmesi şaşırtıcı değildi. Brody'nin her yerde adamları vardı, şehrin kendi bölgesinde her köşede neler olup bittiğini biliyordu. Buradaki tek sürpriz, suçlunun onu arayıp bulmuş olmasıydı.

"Ne istiyorsun?" Simon kızgınlığını sesinden belli etmese de sordu. Eliza'nın elleri onunkilere yapışmıştı.

ve onun arkasında kalıp konuşmayı yönetmesine izin vermeye istekli görünmesi içini rahatlattı. Onları hafifçe çevirdi, böylece sırtları duvara dönüktü, ara sokakta onları takip eden Brody'nin adamlarına değil.

"Bir sonraki görevinizi ayarladım. Bunu tartışırız diye düşündüm." Brody'nin gözleri Eliza'nın görebildikleri üzerinde gezindi. "Bu kim?"

Simon fazla savunmacı görünemezdi; bu sadece Brody'nin dikkatini daha fazla onun üzerine çekti. Onun yerine dürüstçe, "Yeni bir arkadaş. Anne."

"Anne..." Brody ismin dilinin üzerinde yuvarlanmasına izin verdi. "Sen güzel bir kızsın, Anne. Bunun gibi bir adamla ne işin var?"

Kadın kıpırdandı ve Simon avucunu onun kalçasına dayayarak arkasında kalması gerektiğinin ince bir işaretini verdi. Kızın parmakları adamın ceketini sıkıca kavradı. "Bana bir cin aldı," dedi alçak sesle. Aksanı ne Amerikan aksanıydı, ne de Cockney, ayırt edilemeyecek bir şeydi.

"Sana bir cin aldı, değil mi? Bu bölgelerin derinliklerine inmeden önce sana bundan daha fazlasını almasını sağlamalısın."

"Alalım, Brody. Onu geri almam gerek."

Brody'nin gözleri ona dikildi ama onaylarcasına çenesini kaldırdı. "Onun önünde olmaz. Gel."

Yapmak istediği son şey onu yalnız bırakmaktı. "O hiçbir şey değil. Bana şimdi söyle ve bu işi bitirelim."

Bunu taş gibi bir sessizlik izledi. Simon döndü ve Eliza kocaman gözleriyle ona bakıyordu. "Onunla konuşmak zorundayım yoksa gitmemize asla izin vermez." Sesini alçak tuttu, böylece yayılmayacaktı. "Burada kal ve kimsenin sana dokunmasına izin verme." Başını sertçe salladı ve yanlarından kendilerine doğru sürünerek yaklaşan adamlara baktı.

sokak.

"Onu rahat bırak Beck," dedi grupta tanıdığı birine.

Adam omuz silkti. "Acele et o zaman."

Simon onu cesaretlendirmek için eline dokundu ve Brody'yi caddenin karşısına kadar takip etmek için döndü. Onu gözden uzakta bırakmayacaktı ve neyse ki Brody buna gerek duymadı. Başka kimse onları takip etmedi, bu da onları görece mahremiyet içinde bıraktı.

"Bu bahsettiğin büyük dövüşle mi ilgili?"

"Ayarlandı. Sen ve Rouse."

"Rouse?" Bu sürpriz olmamalıydı. Rouse'un güçlü bir kavgacı olarak ünü vardı ve Brody uzun zamandır aralarında bir dövüş ayarlamaya çalışıyordu. "Ne zaman?"

"Her zamanki gibi. Bir ay sonra. Gece yarısı. Buraya gelecek, böylece avantaj bizde olacak."

"Neden gizlilik o zaman?"

"Çünkü kazanmanı istemiyorum. Bunu kaybedeceksin." "Kaybetmek mi?"

Brody başını salladı. "Sen çok iyisin. Kazanma ihtimalin bok gibi. Büyük bir skor mu istiyorsun? Temelli çıkmak için yeterli mi istiyorsun? O zaman kaybedersin. Ücretini veririm ve gidersin. Ve gittiğinde seni bir daha burada görmek istemiyorum."

Simon başını salladı. "Ben kavga kaybetmem." "İşin bitmesini istiyorsan kaybedeceksin."

"Benden bir takla atmamı istiyorsun. Bunu benden neden isteyesin ki?" Onun üzerine bahis oynayanların çoğu buradaki insanlardı. Fabrikalarda ve rıhtımlarda çalışıp sefalet içinde yaşayan kadın ve erkekler.

"Hatırladığım kadarıyla, benden bir şeyler ayarlamamı isteyen sendin. Seni çıkarmak için. İşte sana bir şans. Ya da savaşılmazsın ve bedelini ödersin. Hangisini seçersin?"

Brody bunu bilerek yapmıştı. Acıtmak için elinden gelen en iğrenç senaryoyu hazırlamıştı. Simon yere

azı dişlerini birbirine geçirdi. Yapacak bir şey yoktu. İsteddiği bu değildi ama mecbur kalırsa yapardı. Brody'nin savurduğu ince tehdit, Simon'ın ve muhtemelen Daisy'nin reddederse güvende olmayacağını açıkça ortaya koyuyordu. "O zaman özgür olacağıma söz ver. Temelli olarak dışarıda olacağım."

Brody ellerini kaldırdı. "Şerefim üzerine." "Daisy de. Onu bırakacaksın."

"O veledi de."

"Tamam. Ben yaparım." Ne gerekiyorsa yapacaktı. Eliza'nın yanına dönmek için döndü ama Brody omzuna elini atarak onu durdurdu.

"Kalabilirsin," dedi. "Çok geç değil."

Simon durakladı, Brody'nin bunu söylemesi için ne gerektiğini biliyordu. Plan Simon'ın işleri onunla birlikte yürütmesiydi. Brody bunu hiç söylememişti ama bir zamanlar ona başka kimseye güvenmediği kadar güvenmişti. Onun gibi birinin herhangi bir şeyi paylaşabildiği kadar gücü paylaşmak istemişti. Bir zamanlar Simon da bu plana inanmıştı ama Mary'nin ölümüyle durum değişti. Daisy'yi çıkaracağına söz vermişti ve çıkaracaktı.

"Artık çok geç. Bunu ikimiz de biliyoruz." Simon kalmayı kabul etse bile Brody'nin güvenini çoktan kaybetmişti. Brody, Simon'a asla eskisi gibi güvenemeyeceğini anladığında ölmüş olacaktı. Brody'nin isteklerine karşı gelmeyi düşünebilecek diğerlerine bir uyarı olarak öldürülecekti.

Brody elini bıraktı ve Simon Eliza'ya doğru yürümeye başladı. Ona doğru koşmak istemesine rağmen adımlarını yavaş ve sabit tutuyordu. Beck Eliza'ya daha da yaklaşmıştı. Onun önünde durmuş, kirli tırnağıyla pelerininin işlemeli kenarını okşuyordu.

"Geri çekil, Beck. Anne." Simon, hiçbirinin onun için ne anlama geldiğinin kokusunu almaması için sert bir şekilde konuştu ve kolunu ona uzattı.

Kokusunu almak için öne doğru eğilen Beck'in etrafından dolandı. Beck'ten uzaklaştı ve Simon'a doğru koşmaya başladı. Elini onun kolunun kıvrımına soktu. Brody'den kaçabileceklerini düşünmekle aptallık etmişti. Uçuşu adamın kendisinden daha fazla şüphelenmesine yol açmadığı için şanslıydı.

"Seni evde göreceğim," diye ona güvence verdi.

Onun yanında sessizce başını salladı ve adam en kötüsünden, affedilemez bir günah işlediğinden korktu. Kendisini o adamlara maruz bıraktığı için onu asla affetmeyecekti. Durumun böyle olmasını ummalıydı. Eğer onu bir daha görmek istemezse, o zaman ondan kurtulmuş olacaktı.

Keşke gerçekten böyle hissedebilseydi.

Whitechapel'in ara sokaklarından geri dönerlerken onları takip eden kimse görünmüyordu. Saman pazarına geri dönme zahmetine girmedi. Brody, kızın Simon için onun söylediğinden daha fazla şey ifade ettiğine karar vermeden önce bölgeden olabildiğince çabuk çıkmaları gerekiyordu. Brody onunla oynamak için onu kullanmakta tereddüt etmeyecekti.

Ne yazık ki bu, ıslahevinin önünden geçmek anlamına geliyordu. Her zaman bu tuğla binadan uzak durmaya çalışırdı ama nadiren de olsa önünden geçmek zorunda kaldığında bu bina onu büyülerdi. Bugün de bir istisna değildi. Onlar geçerken başını kaldırıp baktı. Pencerele karanlıktı ama bu birinin dışarı bakmadığı anlamına gelmiyordu. Uyuması gereken pek çok akşamı, diğer otuz çocukla paylaştığı odanın penceresinden dışarı bakarak ve daha iyi bir hayat hayal ederek geçirmişti. Neredeyse bulmuştu. Brody'nin yoluna bu son engeli çıkararak onu bundan alıkoymasına izin vermeyecekti.

"Simon?"

Eliza'nın sesi düşüncelerini ve elini elinin üzerine koyana kadar durduğunu fark etmemişti.

omuz. Kadın onun bakışlarını binaya doğru takip etti ve tekrar geri döndü. Kadının binanın ne olduğunu bildiğinden hiç şüphesi yoktu. Kapının üzerinde *çalışma evi* yazıyordu. Ona atfettiği gizem her neyse silinip gitmiş olmalıydı. Dük ya da Montague Kulübü'nün desteklediği boks şampiyonu değildi. O Simon'dı, ailesi olmayan fakir bir çocuktı ve o ıslahevinde doğmuş da olabilirdi. Bu onun doğuştan hakkıydı ve sahip olabileceği tek şeydi.

Ama ondan kaçmadı. Bunun yerine, kollarını onun kollarına doladı ve adam yürürken onun yanında adım attı. Ayakları tekrar amacını buldu, bu da onu bu yerden mümkün olduğunca uzağa götürmektir. Onları oradan olabildiğince hızlı çıkardı. Kız onun yanında adımlarını hızlandırdı ve Simon ona tekrar çok yakından bakmamayı başardı. Simon her adımda Brody'nin ve o çalışma evinin boğazındaki kısılcacının azaldığını hissedebiliyordu. Oradan ayrıldığında her zaman daha rahat nefes alırdı.

Whitechapel'in dışındaki ilk sokak lambasında onun elini tuttu ve ışığının altına çekti. "İyi misin?" diye sordu sıcak ışığının güvenliğinde.

Kadın ona gülümsedi ve adam kadının gözlerinde parlayan güven duygusuyla neredeyse kendinden geçecekti. Kimdi bu kadın? Korku ve kınamanın tiksintiyle karışmasını bekliyordu. Ama bunu değil.

"Evet, tabii ki. Kağıttan ve camdan yapıldığımı düşünüyor gibisiniz."

Başparmağının ucuyla onun yanağına dokundu. Ne düşünüyordu ki? Kendisini buraya getirmesini istediğinde onu geri çevirmeliydi. Bu kızın hayatındaki biri onu kilit altında tutmalıydı. Kendini narin hissediyordu. Onun gibiler için fazla yumuşak ve kırılgandı.

Yine de öyle değildi ve bu bilgi onu incelemeye korktuğu güçlü bir şeyle doldurdu. "Brody

iyi bir adam değil. Onu görmek zorunda kaldığın için  zg n m. Seni oraya g t rmemeliydim."

"Ne yazık ki daha önce de kötü adamlar gördüm." Avucuyla adamın elinin arkasını kavradı. Adamın bakışları, kadının yumuşak elinin kendi elinin sertliğiyle olan tezatlığına takıldı. Adamın bir ömür boyu çalışmaktan, hırsızlıktan ve kötü işlerden dolayı yara bere içindeydi. Onunki ise tertemizdi. "Aslında," diye devam etti, adamın gözlerini tekrar güzel yüzüne çekerek, "babam muhtemelen sizin Bay Brody'nin eline su d kemez."

Kadının bununla ne demek istediğini bilmesine gerek yoktu. Bilmek istiyordu ama bu onu ilgilendirmiyordu. Bir soru diğerlerine yol açacaktı ve nerede bitecekti? Başını salladı ve kızın elini tutarak onu Whitechapel'den uzaklaştırmak için hızla ilerlerken arkasından çekti. Sokak lambaları daha düzenli yanmaya başlamıştı ama saat o kadar geç olmuştu ki sokaklar neredeyse terk edilmişti. Bir fayton aradı ama bulamadı. Bölge çok tenhaydı.

Y r rlerken zihni kızın söyledikleriyle çalkalandı. Bir keresinde ona bir babası olmadığını söylemişti. O da bunu babasının öldüğü anlamına almıştı. Babası nasıl olur da Brody'nin parasının hakkını verebilirdi? Adam  lmemiş miydi? Bunun bir önemi yoktu. Kendisi için bir muamma olan bu kadın hakkında daha fazla şey bilmesine gerek yoktu. Onu anlamaya ihtiya ı yoktu.

Yine de, bir köşeyi dönüp kendilerini bir vitrinden sarkan lambanın altında buldukları anda, kaçınılmaz soruya karşı koyamadı. Kadın onun için büyüleyiciydi. Yüzünü ona döndü, çok yaklaşmadı ama ifadesini okuyabileceği kadar yakındı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Neyle?" Mantıklı bir soruydu. Son konuşmalarından bu yana dakikalar geçmişti.

"Baban hakkında. Öldüğünü sanıyordum."

Arkasındaki dükkâna baktı ve o da onu takip etti. Kapı kapalıydı. Masif siyah ahşabın alt kısmı sayısız çizme yüzünden aşınmıştı. Dönen beyaz harfler buranın bir kahvehane olduğunu gösteriyordu ama gecenin bu saatinde, bu biraz daha sıkıcı mahallede pek de gürültülü değildi.

"İçeri girmek ister misin?" diye sordu.

"Genelev değil de gerçek bir kahvehane olduğunu varsayarsak?" Kadın soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı ve Mainwaring'in aklına tanıştıkları geceye dair bir anı geldi. Mainwaring İtalya'da kahvehaneleri ziyaret ediyordu. Mainwaring tam bir baş belasıydı. Kendisini bekleyen bu büyüleyici yaratık varken böyle bir şey yapmak için hayal edilebilecek en aptal adam olmalıydı.

"İçeri girirsek bana babandan bahsedecek misin?" diye sordu.

Kadın başıyla onayladı. Kapıyı açtı ve onu içeri kadar takip etti.

ON ALTI

ELIZA, KADINLARIN genellikle kahvehanelere alınmadığını duymuştu. Bu kesinlikle bu özel ev için geçerli görünüyordu. Arka masalardan birinde derin bir tartışmaya dalmış küçük bir grup adam ve tezgâhın arkasındaki adam vardı. O ve Simon içeri girdiğinde hepsi birden başlarını kaldırdı. Simon onu ön pencereye yakın bir köşedeki masaya yönlendirdi ve sonra onlara iki fincan getirmeye gitti. Adamla konuşurken barın üzerine iki bozuk para koydu. Her ne söylediyse onu rahatlatmış olmalı, çünkü birkaç dakika sonra iki fincanlar . Kahve itibaren a basın Makine ve tezgahın üzerinden Simon'a doğru itti.

"Kahve, leydim." Simon fincanı onun önüne koydu ve yerine oturdu.

Kadın ona gülümsedi ve gözlerinde bir eğlence pırıltısı yakaladı. Bay Brody'yle tanışmanın heyecanıyla cinin üzerindeki etkisi geçmişti. Buna sevinmişti çünkü Simon'la geçirdiği bu gecenin tek bir anını bile unutmak istemiyordu. Whitechapel'den ayrıldıklarından beri geçen süre içinde, müzikholde sahip olduğu kaygısız tavrın bir kısmını geri kazanmıştı. Çete liderleri, kavgalar ve onu sürekli rahatsız eden diğer şeyler hakkında endişelenmediği zamanların çoğunda böyle olup olmadığını merak etti.

Sıcak içeceği ağzına götürerek hafifçe üfledi ve acı sıvıdan küçük bir yudum aldı. "Ugh." Yüzünü buruşturmamaya çalıştı ama adamın sırtışına bakılırsa pek de başarılı olduğu söylenemezdi. "Şeker yok mu?" diye fısıldadı.

"Korkarım işletme sahibiyle aramızdaki buzlar erimeye başladı," dedi.

Tezgâha hızlı bir bakış, adamın hâlâ onun varlığından kurtulamadığını doğruladı. Onlara sert bakışlar göndermeye devam ediyordu.

Simon kahvesinden bir yudum aldı ama kötü bir etki yaratmadı, o da devam etmeye karar verdi.

"Şimdi, baban hakkında."

"Sen bana Bay Brody'den bahsedersen ben de sana ondan bahsedeceğim."

Başını salladı, bakışları pencereye ve ötesindeki ıssız sokağa dikilmişti. "Onun hakkında bilmen gerekenden fazlasını bilmek istemediğini söylediyimde bana inan."

"Ama istiyorum," diye ısrar etti. Adam ona bakınca ekledi: "Dürüst olmak gerekirse, hakkında bilgi edinmek istediğim kişi sensin. Ancak, Bay Brody'nin geçmişinizi etkilediğini hissediyorum."

Elindeki fincanı yere bıraktı ve ellerinin arasında tuttu, başparmağı kadının büyülenmesine neden olacak şekilde fincanın kenarında gezindi. "Öyle. Ne bilmek istiyorsun?"

Mavi gözleri onunkilerle buluştuğunda gri bir günde deniz gibi derinleşiyordu. Whitechapel aksanı geri çekilmişti ama Montague Club'da kullandığı aksanı da kullanmıyordu. Bunun gerçek adam olduğunu hissetti, bazı sesli harfleri uzatan ve bir ya da iki sessiz harfi kırpan ikisinin karışımı bir aksan. Tıpkı onun gibiydi, olduğu ve olmak için çabaladığı kişinin bir karışımıydı. "Her şey," dedi.

Mayfair'den ayrıldıklarından beri geçen saatler içinde aralarındaki rüzgârlar değişmişti. Başlangıçta neredeyse

aralarındaki mesafeyi korumaya kararlıydı. Bu mesafe yavaş yavaş azalmıştı. Şimdi rüzgâr etraflarında dönüyor, onları masanın üzerinde birbirlerine yaklaştırıyor, sesleri alçak ve samimi çıkıyordu.

"Kimsesizler yurdundan neden ayrıldığımızı sormuştun... Mary bir gece beni uyandırdı. Gitmek zorunda olduğumuzu söyledi. Korkmuş görünüyordu ve ben onu sorgulamadım. Oradan nefret ediyordum. O zamana kadar ıslahevine taşınmıştık. Onu çok fazla göremiyordum ve işten nefret ediyordum."

"Okula gitmedin mi?"

"Biraz. Okumaya ve temel aritmetik işlemlerini yapmaya yetecek kadar. Ama o zamana kadar günümün çoğunu iş kaplıyordu." Adam ellerini kaldırdı ve kadın öne doğru eğilerek adamın parmaklarını gördü.

Beyaz yara dokusu şeritleri parmak uçlarını ve tırnak diplerini, özellikle de işaret ve orta parmaklarını kaplamıştı. Başparmaklarında ve avuç içlerinde de yara izleri vardı.

"Ne iş yapıyordun?"

"Çoğu zaman yaramazlık yapardım, bu yüzden aşağıya gönderilen eski donanma halatlarını çözme görevini aldım," derken sesinde alaycı bir ton vardı.

"Bu neden bir görev olsun ki?" Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı.

"Oakum. Lifleri katrana batırıyorlar ve suyu dışarıda tutmak için tekneleri kaplamakta kullanıyorlar." Parmaklarına baktı ve onları ters çevirdi, tacizinin kanıtlarını gizlemek istercesine ellerini sıktı. "Kenevir jilet gibi keskin ve kağıt gibi kesiyor."

Böyle bir varoluşu hayal etmenin verdiği dehşetin yüzüne yansımamasını umuyordu. Onun yerine elini tuttu ve küçük bir şekilde onu bu anıdan kurtarmayı diledi.

"Gittiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. En az bir yıldır ıslahevindeydim, belki daha fazla. Sanırım sekiz ya da on yaşımdaydım."

Korkunç bir his onu ele geçirdi. "Simon, kaç yaşında olduğunu biliyor musun?"

Adam bir an tepki vermedi, bakışları kızın yüzünü inceliyordu. Sonunda, "Hayır, bilmiyorum. Hiç önemli görünmedi."

Hiç doğum günü kutlamadığını hayal bile edemiyordu. Onların evinde doğum günleri her zaman kutlanırdı. Çok fazla şeyleri olmamıştı ama her zaman tatlılar ve hediyelerden oluşan özel ikramlar olurdu. "Hatırlayabildiğin bir şey var mı? Gençken yaşadığın bir olay?"

Bir an durakladı, düşünürken alt dudağının iç kısmını dişledi. Hayatında bir dudağı hiç bu kadar kıskanmamıştı. Onun dudağını bu şekilde dişlediğini hayal etmek kollarında karıncalanmalara neden oldu. "Prens Albert'in öldüğü zamanı hatırlıyorum. Ben ıslahevinde değildim, yani henüz yedi yaşında değildim -hepimizi yedi yaşında oraya gönderirlerdi- ama Mary çoktan oradaydı."

Prens Albert 1961 yılında ölmüştü. Hemen kafasında bir hesap yaptı. "Eğer sadece beş ya da altı yaşıdaysanız, bu sizi yirmi iki ya da yirmi üç yaşında yapar, belki?"

"Olabilir." Konuya özel bir ilgisi varmış gibi görünmüyordu ama "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Neredeyse yirmi." Doğum gününe kadar bir eş olacaktı. Bunu aklından çıkararak, "İslahevinden ayrıldıktan sonra ne oldu?" diye sordu.

"Bir süre sokakta yaşadık. Tuhaf işler yapmaya başladım. Sonra bir yankesici çetesine düştük. Brody ile böyle tanıştık. Adamlarından birinin cüzdanını aşırdım.

Bundan kurtulabilirdim ama piçlerden biri bana çelme taktı ve uçurdu. Beni dövmeyle çalıştı ama Brody'yi etkileyecek kadar kendimi tuttum. O geceden sonra onun ofisinde yerde yattık. Büyüdüğümüzde diğer heriflerle aynı odada kaldım ve beni bir cezalandırıcı olarak eğitti."

"Cezalandırıcı... kulağa geldiği gibi mi?"

"Ben onun adalet eliydim. Onlardan biriydim. Tıpkı daha önce bizi sıkıştıran herifler gibi. Biri ona haksızlık ettiyse, ben bunu düzeltirdim."

Başka bir şey söylemedi ama bu sözlerin ağırlığını yüzünde ve gözlerinde görebiliyordu. Kabuğu, olmasını istediği kadar sert değildi. Masanın üzerinde duran elini tuttu. "O zaman mı gitmeye karar verdin?"

Bakışları bir an için ondan uzaklaşıp pencereye kaydı. Hikâyede daha fazlası olduğunu hissetti ama adam anlatmayı bitirmişti. "Sıra sende. Bana babandan bahset." Bakışları ellerine yerleşti. Adam kendi elini onunkinin altına koydu ve kızın parmakları onunkilerin arasına yerleşti. Adamın teninin onunkinin üzerindeki sert dokusunu ve elini küçük hissettirmesini seviyordu.

Daha fazlası için onu sıkıştırmak istiyordu ama önce ona kendini daha fazla açması adil olurdu. Bir akşam yemeğinde ortaya çıkıp tüm sırlarını herkese anlatacak değildi ya. Böyle bir şey mümkün olsa bile -aynı akşam yemeğine katılmış olsalar bile- sırlarını saklayacağı konusunda ona güveniyordu.

"Annem Chicago'da oyunculuk yaparken babam Charles Hathaway'e aşık olmuş. Annem gençti, benim yaşına yakındı, babam ise yakışıklı ve zengindi. Annemin ilgisini çekebilmek için babamın o zamanlar daha idealist olduğunu varsayabiliriz." Eliza'nın bunu kendine açıklamasının tek yolu buydu. Şu anda tanıdığı adam hiçbir şey değildi.

Böyle. Annesinin Bay Hathaway tarafından şu anda olduğu gibi başının döndürüldüğünü hayal bile edemiyordu. "Onunla evlenmeye söz verdiğini iddia etmesine rağmen metresi oldu. Hathaway ismini biliyor musun?"

Başını salladı. "Burada bazı gazetelere çıkıyor. Yanlış hatırlamıyorsam New Yorklu eski bir aile."

"Evet, görünüşe göre orijinal ailelerden biriymişler. Bugün Manhattan'ın yarısı onların. Ailesinin Fanny Fairchild'ı ailelerine kabul etme fikrinden pek hoşlanmadığını tahmin edebilirsiniz. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama onu New York'a taşımış. Ona bir ev aldı ve küçük bir harçlık verdi, ama sonunda bizi çürümeye terk etti, ev ve her şey. Bay Dove bizim gerçek babamız değil. Babamın onunla evlenmek için bulduğu biri... ya da en azından onunla evleniyormuş gibi yapan biri..." Şu ana kadar evliliğin gerçek olmayabileceği aklına gelmemişti. Bay Dove o çok küçükken ölmüştü. Onunla ilgili doğru dürüst bir anısı bile yoktu. Yıllar içinde onun akrabalarıyla birkaç kez karşılaşmıştı. Çocuklarıyla ilgileniyormuş gibi görünmek için bazen taşradan Manhattan'a geliyorlardı ama çok az iletişim vardı. Ya bütün bu evlilik bir aldatmacaysa?

"İyi misin?" diye sordu. Elini nazikçe sıktı.

"Sadece kim olduğumu zar zor bildiğimi düşündüm."

Bunun üzerine kıkırdadı. "Hayır, siz değil, Bayan Dove. Siz kim olduğunuzu tanıdığım herkesten daha iyi biliyorsunuz."

Bu isim ona bir anda doğru gelmemişti. Yanlıştı çünkü gerçek değildi. Kendi adından başka hiçbir şey gerçek değildi ve onunla gerçek olmayı her şeyden çok istiyordu. "Bana Eliza de. Lütfen?"

"Eliza." Bu isim teninde bir okşayış gibi yuvarlandı.

Adamın bakışlarındaki yoğunluğa dayanamayıp ellerine baktı. Tırnakları kısa ve bakımlıydı ama her parmağında küçük yara izleri vardı.

"Bu babanı kesinlikle bir serseri yapar, ama Brody gibi bir katil değil," dedi.

"Eminim o da aynı şeyi düşünmek isterdi. Hangisi daha kötü, Simon? Brody gibi korkunç durumdaki insanlardan faydalanan bir adam mı yoksa babam gibi aynı durumların yaratılmasına yardım eden bir adam mı?" Onun sorgulayan bakışları karşısında ekledi, "Gayrimenkul sahibi olduğundan bahsetmiştim. Bunların bazıları kiralık binalar. Fahiş kiralarla ucuza yapılan binalar. Hathaway'in Amerika'da benzer bir politikaya *karşı* binlerce dolar harcadığı söylenirken Devonworth'un bu tür binalara su erişimi için mücadele etmesi ironik. O sadece kendini düşünüyor."

O konuşurken Simon'ın çenesi gerildi. "Onu çocukken hiç tanıdın mı? Seninle arası nasıl?" diye fısıldadı.

Çok küçükken onları görmeye geldiğine dair belli belirsiz anıları vardı. Annesi onları en güzel kıyafetleriyle sıraya dizerdi ve o da her birine başıyla selam verirdi. Onunla yaptığı bir konuşmayı hatırlayamıyordu. Çoğunlukla Cora'nın arkasına saklanırdı. Sonra ziyaretler kesildi. Cora geçen sonbaharda miraslarıyla ilgili notu aldıklarında onu Beşinci Cadde'deki evinde görmeye gitmişti ama adam onları görmeye hiç gelmemişti. Eliza onunla sadece burada, Londra'da tekrar karşılaşmıştı ve onun için bir yabancı da olabilirdi. Bütün bunları anlattı ve sözlerini, "Benimle neredeyse hiç konuşmadı," diye bitirdi.

Simon o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, belki de ne söyleyeceğini bilemediğini düşündü. Ama sonra tekrar ona baktı

ve gözleri yanıyordu. "Hayatını şimdi böyle mi görüyorsun? Seni zar zor gören bir adamla yaşamak?"

"Mainwaring'le evlenmem gerektiğini düşünmüyorsun, değil mi?" Hareket etmedi. Parmakları bile kıpırdamadı. "Bu bana bağlı değil," dedi sonunda, bitmek bilmeyen uzun bir sürenin ardından.

Cesaretini toplayarak, "Değil ama sorum hâlâ geçerli. Sizce onunla evlenmemeli miyim?" Aslında bu bir soru değildi, değil mi?

"Mutsuz olacaksın ama bu konunun dışında. Onunla mutluluk için evlenmiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, çok mutlu olmayı beklemiyorum."

Daha fazlasını söylemek istiyordu; bunu yüzünden anlayabiliyordu. Bunun yerine boştaki eliyle fincanını ağzına götürdü ve dikkatle yutkundu. Kadın onun boğazının bu hareketle nasıl çalıştığını izledi.

"Bana evlenme teklif bile etmedi," dedi.

Yanıt olarak bir kaşı kalktı. "Nişanlı değil misiniz?" "Ev partisinin sonunda annemle konuştum. Camille, İngiltere'ye ilk geldiğimizde bize yardım etmişti. Daha sonra Devonworth ve Bay Hathaway ile görüştü. Aslında bana hiç sormadı." Onun rızası olduğunu varsaymak için her türlü nedeni vardı. İngiltere'de bulunmalarının tek nedeni koca bulmaktı. Yine de... ona bu soruyu sorma zahmetine girmemiş olması onu hep rahatsız etmişti.

Simon dudaklarını yaladı ve sonra biraz alaycı bir sesle, "Bir erkek sana kendisi sormalı," dedi.

"Bana sorabilirdin."

Gözleri onunkilerle buluştuğunda derinleşti ve ağırlaştı. Burnundan uzun bir nefes verdi ve fısıldadı, "Sana sorardım."

Ve o da evet derdi. Bir an için kendini Simon'la birlikte hayal etme gibi saçma bir lükse izin verdi.

Eliza ne kadar süre birbirlerine bakarak oturduklarını bilmiyordu. Adamlardan ikisi arkadaki masadan kalkıp ön kapıdan çıktılar, kapıdaki küçük zil arkalarından şingirdiyordu. Önce gözlerini kaçırdı ve Simon onun elini bıraktı. Ona dokunamadığı için içinden gelen bir sesle protesto etmiş olabilirdi ama ettiyse bile Simon bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Kadının yarısı boş fincanını kendi fincanıyla birlikte topladı ve tezgâhın üzerine koydu. Geri döndüğünde ona elini uzattı ve o da elini tuttu.

İşte bu... gecelerinin sonu. Onu bir daha göremeyebilirdi. Onu görmek için hiçbir neden kalmayacaktı. Ona bu kadar olacağına dair söz vermişti. Onu yalnız bırakacaktı. Adam onu ayağa kaldırdı ve kadın da yarısını içeride bırakmış gibi hissederek onu kapıdan dışarı kadar takip etti. Yarısı sonsuza dek o kahvehanede onunla birlikte olacak, geri kalanı, hayaleti ise Mainwaring'le birlikte olacaktı... Evliydi ve olması gereken kişi değildi.

Onlar içerideyken hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı. O aldırmadı. Saat yüzünden fayton bulmakta zorlanabileceklerini düşündü -umdu- ama sanki o çağırmış gibi bir taksi köşede durdu. Şoför Simon'a yönlerini sorarken yorgun gözlerini ovuşturdu.

Yağmur yüzünden şoför arabanın arkasındaki koltuğa tırmanmadan önce deri perdeyi kapattı. Eliza kendi tarafındaki pencereden dışarı bakmaya çalıştı, ama bakışları sürekli kendi penceresinden dışarı bakarken derin bir konsantrasyon içinde görünen Simon'a geri dönüyordu. Uçağa bindiklerinden beri ona dokunmamıştı, kapalı alanda kalçasının Eliza'ninkine değdiği yer dışında. Londra yanlarından olması gerekenden daha hızlı geçip gitmişti.

Yakında Mayfair'de olacaklardı ve o gece hiç yaşanmamış gibi olacaktı.

"Simon."

Adamın nefesi kesildi, ama başka bir şekilde onu tanımadı.

Bir sonraki kısmı söylemeden önce gözlerini kapattı. Adamın herhangi bir parçası tiksinti duyarsa buna dayanamazdı. "Önümüzdeki birkaç dakika boyunca her şey farklıymış gibi davransak... sorun olur mu? Eğer aşıkımız gibi davranırsak-"

Adamın ağzı kadınınkini ezerken aynı anda kolları da ona sarıldı. Kadın ona doğru açıldı ve adamın dili kadının içine girdi. Adam onu kucağına çekti ve kızın elleri onu hissetmek için can atarak ceketinin içine girdi. Avuç içleri göğsünün düzlemlerini, sert göğüs kaslarından yumuşak ama sıkı karnına kadar keşfetti. Adamın elleri de keşiflerinde daha az açgözlü değildi. Pelerininin içinde dolaşırken, elbisesinin ne kadar kalın olduğuna ve aralarına kaç kat girdiğine lanet etti. Avuçları göğsünü kavradı ve meme ucu tepki olarak çakıldadı ama adamın bunu hissedip hissetmediğini bilmiyordu.

Hava almak için durduklarında, adamın sıcak bakışları karanlıkta onunkilerle buluştu ve daha fazlasını aradı. Kadın başını salladı ve adam boğazının derinliklerinden inlemeye benzer bir ses çıkardı. Adam onun yanağını, çenesini ve sonra da boynunu öptü. "Simon," diye soludu dişleri tenine değdiğinde. Adam tam boynunun elbisesine değdiği yeri ısırıldı ve kızın tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Eliza," diye fısıldadı adam, tam o noktayı öperek. Sonra içini çekti ve yüzünü oraya gömdü.

Onu kendine yakın tuttu, parmakları başının arkasındaki saçlara gömüldü. Onun kalbinin kendi göğüslerinde attığını hissettiğine yemin edebilirdi. Şapkası bir noktada onun banktaki yerini almıştı.

Araba yavaşladı ve şoför üstteki kapağı açmadan bir saniye önce Simon onu kucağından kaldırdı.

Artık varmışlardı. Gece sona ermişti.

Simon'ın ücreti şoföre vermesini ve kapağın sıkıca kapanmasını bekledikten sonra, "Hangi yatak odası olduğunu biliyorsun-" dedi.

"Eliza." Alçak bir uyarı tonuyla konuştuğu için Eliza gülümsedi. Evin koridorunda onunla alay ettiğinde de aynı şekilde adını söylemişti. Ceketini karıştırarak çantasını çıkardı ve ona uzattı.

Onunla alay ediyordu. Yatak odasının nerede olduğunu ve muhtemelen kimsenin haberi olmadan içeri nasıl girebileceğini biliyordu. Ama ona böyle bir şey yapmasını ciddi ciddi önermemişti. Onu geri çevireceğinden değil...

"İyi geceler, Simon."

İfadesindeki kara bulutlar dağıldı ve ona bir an önceki gibi baktı. Sanki sevebileceği biriymiş gibi... ya da belki çoktan sevmiş gibi. Yüzeyin altında kaynayan bir sıcaklık vardı ama onu yakalayan bu değildi. Bu aşk değildi. Onun gözlerinde daha derin bir şey gördü. Savunmasız ve saf bir şey. Bunun varlığı boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu. Gerçekten düşüncesizce bir şey yapmadan önce arabadan inmek için acele etti.

"İyi geceler, Eliza." Adamın sesi alçak ve derin bir şekilde arkasından geliyordu.

Uyumak için başını yastığa koyduktan sonra bile sesinin içinde yankılandığını duyduğuna yemin etti. İyi kalpli meleği rahat bir nefes aldı. Gece sona ermişti ve o artık evdeydi, artık işlerine devam edebilirlerdi. Ama kötü meleği öfkeyle kanatlarını çırpıyor, işlerinin bitmemiş olmasına öfkeleniyordu. Böyle bitmemesi gerekiyordu.

YEDİ

LİFE'NİN, Simon Cavell Eliza'nın hayatına girmeden önce olduğu gibi devam etmesi gerekiyordu. Çıktıkları gecenin ertesi günü bunun böyle olacağına ikna olarak uyandı. Onu özlemişti. Onu özleyeceğini tahmin etmişti ama bu, duygularının içinde debelenmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu. Kendi kendine söz verdi. zaman onu iyi melek olur Kazan. Bu fakir Eliza tamamen kazanmamış olsa bile, arada bir kazanmayı hak ediyordu. onun kazanma fikrinden mutlu.

Ertesi sabah salona doğru tökezleyerek yürüdü. Gecenin geri kalanını huzursuz bir uykuda dönüp durarak geçirmişti, bu da onu sinirli yapmıştı ama işlerine devam etmeye kararlıydı. Annesi ve kız kardeşi çoktan oradaydı.

"Günaydın, hayatım." Annesi gazetesinden başını kaldırdı ve öpmesi için yanağını uzattı. Kıvrımlı gövdesini bir koltuğa yatırmış, pelüş döşemenin üzerine bir fincan kahve koymuştu. Fincandaki krem si sıvı cennet gibi kokuyordu, Simon'la paylaştığı sert ve acı demlemeden çok daha güzeldi.

Eliza usulca onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Günaydın anne, Jenny."

Jenny kanepede oturuyordu, o da sabahlığına sarınmıştı, bakışları onu takip ederken yüzünde hafif ama bilmiş bir gülümseme vardı

Eliza gümüş tepside duran, içinde fazladan bir fincanla birlikte kendine düzgün bir kahve yapmak için ihtiyaç duyacağı krema ve şekerin bulunduğu servise yöneldi.

"Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?" Fanny sordu.

"Evet, nasıl hissediyorsun?" Jenny bu duyguyu yineledi ama Eliza'nın hoşuna gitmeyen bir tonla. Bu ona kız kardeşinin yatak odasına girip onu gitmiş bulduğunu düşündürdü. Jenny kimseye bir şey söylemeyecekti ama bir sürü sorusu olacaktı ve Eliza ne kadarını paylaşmaya hazır olduğunu bilmiyordu. Simon'a karşı duyguları gece boyunca değişmiş, incelemeye hazır olmadığı kadar derin ve karmaşık bir hal almıştı.

"Daha iyiyim sanırım, hâlâ yorgunum ama başım ağrımıyor." Eliza kahvesini hazırladı ve kanepeye doğru ilerlerken doğrudan kız kardeşine bakmaktan kaçındı.

"Güzel, dışarıda geçireceğin geceleri kaçırmak istemezsin," dedi annesi. "Evlendikten sonra Mainwaring şüphesiz peşine takılacak ve -kusura bakma hayatım- tam bir can sıkıcı."

Sıkıcıydı. Eliza fincanı dudaklarına götürdü ve ilk kremalı yudumun tadını çıkardı. Kendini güçlendirmek için buna ihtiyacı vardı, çünkü Simon'ın muzip sırıtışı yerine her gün Mainwaring'le yüz yüze gelmeyi düşünmek bile ona iyi gelmiyordu.

"Ev partisinde ne demişti?" Fanny sordu.

Jenny daha dik oturdu ve boğazını temizledi. Eliza'nın bu adamlara yatılı okullarında öğretildiğine ikna olduğu üst sınıf bir İngiliz aksanı takınarak, "Öğleden sonra içilen çay sindirimi kolaylaştırır, Bayan Eliza, ama baş döndürücü tadı sizi baştan çıkarmasın. Günün ilerleyen saatlerinde içerseniz, niyet ettiğinizin tam tersi bir etki yaratacaktır. Biri bulacaktır'-"

Eliza okumayı durdurmak için elini kaldırdı. "Bu hatırlatma için teşekkür ederim." Neredeyse tam on dakika boyunca onlara sindirim sistemlerinin inceliklerini, zayıf kemik sularının ve baharatlardan kaçınmanın sağlıklarını korumak için ne kadar gerekli olduğunu anlatmaya devam etmişti. Kadın, adamın kahvehane ziyaretleri sırasında kendi sağlığını düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Fanny ve Jenny kahkaha krizlerine girdiler, ama Eliza bu durumdan bir mizah çıkaramadı. Eliza'yı rahatsız eden onun sıkıcı olması değildi. Çay üretiminin inceliklerinden söz etseydi ya da büyük bir tutkusu olduğu için bilimsel bir dereceye kadar sağlıklı bir diyet uygulasaydı, Eliza onun konuşmasını dinleyebilir ve keşfetmeyi bilmediği bir bilgi pırıltısı bulabilirdi. Ama ona takılıp kalan, konuşmasındaki kendini beğenmişlikti.

Kendisini on beş yıl sonra çocuklarından oluşan bir masanın etrafında, onlara doğru çay içme konusunda ders verirken hayal etti. Ya *-Allah* korusun!- o noktada din değiştirseydi ve konuşmayı kendisi yapsaydı? Onunla bir ömür geçirdikten sonra nasıl biri olurdu? Kendi kişiliği mi olurdu, yoksa onu kendi iradesine mi boyun eğdirirdi? Onunla çocuk büyütmek nasıl bir şey olurdu? Onunla çocuk *yaratmak*?

"Sence o kelimenin anlamını biliyor mu? *baştan* çıkarmak mı?" diye ağzından kaçırdı.

Kahkahalar kesildi ve herkes sustu. Jenny elini kaldırdı ve yavaşça Eliza'nın omzuna koydu. "Ah, Eliza."

Fanny gazetesini ve kahvesini bir kenara bırakarak, "Ben olsam buna güvenmezdim, sevgilim," dedi. Kalkıp kanepede onlara katıldı ve Eliza'nın diğer yanına oturdu. "Yardıma olacaksa, Charles da bilmiyordu."

"Ugh!" Eliza inledi, aynı anda Jenny de, "*Anne*," dedi.

Fanny gözlerini devirdi. "İkiniz de sanki bir çocukmuşsunuz gibi davranıyorsunuz."

Püritenler tarafından yetiştirildim. İki insan arasındaki cinsel ilişki zevkli olabilir; zevkli olmalıdır. Bunu konuşmuştuk."

Jenny, "Evet, bunu konuştuk ama Bay Hathaway hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum," dedi.

Fanny içini çekti. "Bu durumda bu önemli. Charles bir vikont değil ama önde gelen bir aileden geliyor. Bu geçerli çünkü kendisinin daha iyi olduğuna inanıyor ve ailesi ve çevresindeki herkes bu tür bir inancı besliyor."

"Bu neden önemli?" Eliza sordu.

"Çünkü bu, herkesin ona bir şeyler vermesine alışkın olduğu anlamına geliyor. Hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmamış ve buna kadınlar da dahil. Bunu genellikle yakışıklı erkeklerde görürsünüz. Ama Charles'ın durumunda hem yakışıklı hem de zengindi ve bunu kendi imkanlarıyla yapmıyordu. Bana bir tür beklentiyle geldi. Kendisine hizmet edilmesini bekliyordu."

İkisi de inledi.

Fanny yine gözlerini devirdi ama devam etti. "Ben de onun yerine bana hizmet etmesini istedim. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Yani onu bir şey için çalıştırmıştım. Övgülerle büyüdü ve zorlukların üstesinden geldi. O çok iyiydi.

."

"Başka bir şey söyleme!" dedi Jenny.

"Peki," dedi Fanny. "Demek istediğim, Vikontunuzu henüz gözden çıkarmayın. Kendine gelme olasılığı çok yüksek."

Eliza annesinin sözlerinin içeriğine odaklanmamak için elinden geleni yaptı. Bunun yerine dikkatini duygulara yöneltti. "Ama bunun tersi de mümkün değil mi? Meydan okumaya kalkışmayacak mı? Tabiri caizse bana zaten sahip olacak, bu yüzden kendisine meydan okumasına gerek kalmayacak."

Fanny başıyla onayladı. "Bu mümkün, ama onu bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyoruz."

Eliza onu tanıdığından korkuyordu. Bu evliliğe gözlerini dört açarak girdiğinden ve neyle karGılaGacağınını çok iyi bildiğinden çok korkuyordu. Fanny onun korkusunu görmüş olmalıydı, çünkü elini tuttu. "Yap sen Hatırla ne zaman Biz gitti için Paris ve Siz kızlara o elbiseleri kim aldı?"

Cora evlendikten sonra, Jenny'nin müzik eğitimini üstlenen Fanny'nin arkadaşı Bayan Wilson'ı ziyaret etmek için Paris'e gitmişlerdi. Oradayken, balo elbisesi diktirmek için House of Worth'u ziyaret etmişlerdi. Fanny o balo elbiselerinin parasının nereden geldiğini hiçbir zaman tam olarak bilememişti, ama aklının bir köşesini kurcalayan kuşku kırıntısı o anda başını kaldırdı.

"Evet?" Eliza sordu.

"Charles'ı ziyaret ettim. Onu ikna etmeye çalıştım. Cora, Devonworth ile evlenmişti ve ben de bir kontun onu yatıştırmaya yeteceğini düşündüm. Ona siz kızların büyükannenizden kalan mirası hak ettiğinizi ve bu mirası almak için onun uygun gördüğü şekilde evlenmeniz gerekmediğini hatırlattım. Eminim cevabını tahmin edebilirsiniz. Yine de elbiseleri finanse etti."

"Babamız, kahramanımız." Jenny'nin sesinde alaycılık vardı.

"Demek istediğim, iki seçeneğin var hayatım," diye devam etti Fanny. "Mainwaring'le evlen ve mirasını al ya da evlenme. Eğer onunla evlenmeyi seçersen, o zaman evliliğe en iyisini umarak gir. Neyin mümkün olabileceğini asla bilemezsin ve daha azını beklersen umutsuzluğa kapılırsın."

Eliza, annesinin her daim iyimser bakış açısı karşısında şaşkın olduğu kadar da neşeliydi. Annesiyle birlikte büyümesine rağmen

Çok az avantaja sahip olan kadın, çocuklarına baktığı, onları eğittiği ve içlerinden birini bir kontla evlendirdiği dolu dolu bir hayat yaşamayı başarmıştı. Eliza'nın kendisi için seçeceği bir hayat değildi bu, ama kederden çok mutluluk görmüş bir hayattı ve bundan daha fazlasını isteyebilecek biri var mıydı, bilmiyordu.

"Onunla evlenmezsem bize ne olacak?" diye sordu.

Annesi omuz silkti. "Geleceğe çok fazla bakma. Bu sadece üzüntüye yol açar."

"Ama biri yapmalı. Anne, bu çoğu insanın hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok para." İyi meleğinin kazanmasına izin verdiğinde işte böyle oldu. Gelecek hakkında sorumlu sorular sordu. "Bay Hathaway'e Bedford Koleji'ni tekrar sordun mu?" Eliza, babası üniversiteye gitmesini finanse ederse mirastan daha az pay almayı çok makul bir şekilde teklif etmişti.

"Aynen öyle. Korkarım aklını soylulara takmış ve sizin için başka türlü bir gelecek düşünmüyor. Jenny'nin mükemmel ses tonuyla büyüleyici bir soprano olduğunu duymak bile istemiyor."

"O zaman başka seçeneğim yok, değil mi? Mirasımı alamazsam bana ne olacak? Sen ve Jenny ne olacaksınız?"

"Hayatım, Jenny'nin iyi bir kariyeri olacak. Onun için endişelenmene gerek yok."

"Ve..." Jenny sırtıttı. "Annemiz Lord Ballachulish adında birinin dikkatini çekmiş."

"Hangi Lord?"

"Jenny, hayır, bu hiç de doğru değil." Anneleri bunu inkâr etse de, güzelce kızarıyordu.

"Ballachulish. Kendisi İskoçyalı ve annemize vurulmuş durumda," diye açıkladı Jenny. "Geçen gün Lord Aberdeen ile tanıştık."

ve yeni karısı çok tatlı bir kadın. Bizim yaşımızda, Eliza, ve görünüşe göre çok ilerici. Kont ve karısının hizmetçileriyle yemek yediğini bile söylüyorlar. Tiyatrodan sonra bizi evlerinde küçük bir toplantıya davet etti ve arkadaşları Lord Ballachulish de oradaydı ve annemden oldukça etkilenmiş görünüyordu."

Fanny gülümsedi. "Görüyorsun ya, belki de beni şatosuna götürür ve benim için endişelenmene gerek kalmaz." Son kısmı, onları güldüren bir İskoç aksanıyla söylemişti.

"Onun ilgisini reddettiğini sanıyordum?" dedi Eliza.

Fanny omuz silkti ve ayağa kalktı. "Giyinmeye gidiyorum. Unutmadan, Camille bir mektup gönderdi." Köşedeki yazı masasını işaret etti. "Birkaç hafta içinde Bay Thorne'la evlenecek, bu da evi kaybedeceğimiz anlamına geliyor. Eşyalarınızı toplamaya başlayın çünkü evlendiğinde Cora'nın yanına taşınmak zorunda kalacağız."

Bu hiç de sürpriz değildi. Yılın başlarında ona evlenme teklif ettiğinden beri herkes en kısa zamanda evleneceklerini biliyordu. Bununla ilgili tek sorun, Güvercinlerin, Camille'in evliliğinden sonra Hereford varisine geri dönecek olan çeyiz evinden fiilen tahliye edilmeleri anlamına geliyordu. Eliza ve Jenny evlenene kadar Cora'nın evinden başka gidecek yerleri yoktu. Önümüzdeki birkaç hafta bavullarını toplamak ve Devonworth'taki eve taşınmakla geçecekti.

"Eliza, hayatım, sevgilin sana da bir mektup göndermiş." Fanny hızla odadan çıktı.

"Sanırım hepsi bu kadar." Kalbini o kahvehanede geride bırakmış olmaktan korksa da hayat devam edecekti. Eliza Mainwaring'den gelen mektubu bulmaya gitti.

masanın üzerinde. Bu ondan aldığı ikinci mektuptu. İlkini Fransa'dan göndermiş ve yemeklerin zenginliğinden şikâyet etmişti. İtalya'da neler yaptığını bildiği için bunu okumak istediğinden emin değildi.

"Bana dün geceyi anlatmak ister misin?" Jenny'nin kaşları neredeyse komik bir şekilde havaya kalktı.

"Ne demek istiyorsun?" Eliza zarfın üzerindeki yazıyı, sanki gelmekte olduğunu bildiği konuşmadan kaçınmanın anahtarıymış gibi inceledi.

"Evde olmadığını biliyorum. Duyduğum bir söylentiye paylaşmak için odana geldim. Ya şimdi bana nerede olduğunu söylersin ya da teslim olana kadar seni rahatsız ederim." Jenny kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, ne kadar sürerse sürsün orada oturmaya hazır olduğunu gösterdi.

Eliza içini çekti. Kız kardeşinin yanındaki kanepeye uzanarak, Simon'la geçirdiği geceyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. Ona karşı ne hissettiğini paylaşamıyordu.

Jenny onu böyle bir şey yapmakla ne kadar aptalca d a v r a n d ı ğ ı konusunda uyardıktan sonra kaşlarını çatmayı bıraktı ve gülümsedi. "Ama iyi vakit geçirdin. Değil mi?"

"Eğlenceliydi."

"Eğlenceli mi?"

Eliza başını salladı. "Bu sözcük bunun hakkını vermiyor. Bu... Bu konuda nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum. Hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı..." Bununla ne demek istediğini bilmiyordu.

Jenny onun yanında sertleşti ve onu izledi. Eliza yoğunluğu hissedebiliyordu ama kız kardeşinin bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. "Ona aşık mı oluyorsun?" Jenny sordu.

Eliza tam olarak böyle olmasından endişe ediyordu, ama bunu Jenny'ye değil, kendisine bile itiraf edemiyordu.

Bu aptalca görünebilirdi. Onu gerçekten tanıımıyordu, her ne kadar tanıyormuş gibi hissetse de.

Onun yerine, "Onu tekrar görmek istiyorum," dedi. "Eliza, dün gece ne oldu? Sen...?"

"Hayır, öpüştük ama daha fazlası olmadı. En azından fiziksel olarak." Çok daha fazlası olmuştu. Konuştuklarında, Eliza onun kendisini dinlediğini ve onu tanıdığını hissetti. Onu daha fazla tanımak istiyordu. Bilmediği çok şey olduğunu hissediyordu.

"O zaman ne yapacaksın? Montague Kulübü'ne geri dönemezsin." Yüz ifadesindeki bir şey kız kardeşini yatıştırmamış olmalıydı. "Eliza, her geri döndüğünde yakalanma riskini göze alıyorsun. Tabii planın bu değilse. Mainwaring'le evlenme kararının elinden alınması için yakalanmak mı istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır." Yakalanmak istediğini sanmıyordu. "Ben sadece..." Onu tanımak için doyumsuz bir ihtiyacı vardı. Sanki görünmez bir ip onu Simon'a çekip duruyordu ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Bunu kırmayı reddediyordu.

"Eliza, korkarım seni uyarmam gerekiyor, bu adamdan ne kadar hoşlansan da onu tanıımıyorsun."

"Bunu biliyorum."

"Güzel, o zaman bir kaçamak için geleceğini riske atmanın pek akıllıca olmadığıнын farkındasın, değil mi?"

O biliyordu. Bu yüzden kendisini ona gitmeye çağıran o karanlık meleğin öfkesini dinlemeyi reddetti. Hayatına devam edecek ve Simon Cavell'ı ait olduğu yere, kalbinin bir köşesine kilitleyecekti.

"Evet, elbette istiyorum."

"Güzel. Şimdi gidip hazırlanalım. Leydi Aberdeen bizi çaya davet etti ve onunla tanışmanı istiyorum."

"Bunu okur okumaz hemen orada olacağım." Lord Mainwaring'den gelen mektubu havaya kaldırdı.

Jenny gitmek için ayağa kalktı, ama Eliza arkasından seslendi, "Bekle!

Dün gece bana anlatmak istediğın söylenti neydi?" Jenny şeytanca sırttı ve tekrar onun yanına çöktü.

"Leydi Hanford ve Bayan Thistle'ın Lord David hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum."

Eliza iki sosyete dulunun adlarını hayal meyal tanıdı. Lord David kısa bir süre için dedikodularda onlardan biriyle ilişkilendirilmişti, ama hangisi olduğunu hatırlayamıyordu. "Ne olmuş ona?"

Kız kardeşi daha da yaklaştı. "Emin değilim ama sanırım içlerinden biri onun bir takısı olduğunu söylemişti." Jenny, sanki Eliza onun ne demek istediğini anlamış gibi bir kaşını kaldırdı.

"Bir süs mü? Nerede? Jenny, bu da ne demek?" "Orada."

Belli belirsiz kasık bölgesini işaret etti.

"Özel bölgesi."

"Hayır." Eliza şok içinde ağzını kapattı. "Bu mümkün değil."

"Ben de öyle düşünmemiştim."

"Bu nasıl işe yarayacak ki?" diye sordu Eliza.

"Oldukça acı verici olmalı." Jenny gülmeye başladı ve Eliza da onu izledi.

"Buna inanmıyorum," dedi Eliza sonunda.

Jenny omuz silkti. "Sevip sevmediğime karar veremiyorum ama bir dahaki görüşmemizde ona çok daha farklı bakacağım."

Jenny ayağa kalkmayı başarana kadar ikisi de yeniden kahkahalara boğuldu. "Gidip kendimi hazırlamalıyım. Geç kalmayın."

Eliza'yı yalnız bırakarak aceleyle çıktı.

Eliza içini çekti ve zarfı kesip tek sayfalık kâğıdı çıkarmak için kalaylı mektup açacağını eline aldı. Bunu yaparken midesine bir korku duygusu yerleşti. Nişanlısı söz konusu olduğunda hep böyle olurdu. Mektubu hızlıca taradı. Mektupta yemeğin

çok baharatlı olduğunu ve eve, onun yanına dönmek için sabırsızlandığını söyledi. Kahvehane ziyaretlerinden hiç bahsetmedi. Mektubu unvanıyla imzalamıştı. Adını kullanması için ona izin vermiş miydi? Hayır, vermemişti.

O kahvehanelere koştururken hayatları bir dizi nezaketten ibaret olacaktı. Bundan emindi. Gözlerini kapadı ve hissetmekten çok uzak olduğu sakinliği zorladı. Hiçbir şey ifade etmeyecek bir şey için çeyrek milyon doları çöpe atmak çok aptalca olurdu. Jenny haklıydı.

Simon'dan uzaklaşmaya karar verdi ama ayağa kalkarken bakışları mektup olmayı bekleyen temiz parşömen yığınınına takıldı. Simon'a mektup yazma dürtüsü neredeyse onu tekrar oturtacaktı. Hayır, kendine onu unutturursa hayatına daha hızlı devam edecekti.

SEKİZ

TYAĞMUR YAĞIYOR, PAPATYA'YI ZİYARET EDİYOR VE ÇALIŞIYORDU. Bu üç şey Simon'un sonraki birkaç gün boyunca tüm hayatıydı ve çoğu zaman içinde oSipariş. Onlar vardı ve sadece şeyler önemli olan. Bu karşılaşma ile Brody vardı ürkmüş Ona. Simon adama güvenmiyordu. Her ne kadar finalde kavga olur ücretsiz Onu, Simon tutuldu beklemek bir şeyler olmasını bekliyordu. Onun yaşadığı küçük tavan arası odasını ziyaret edeceğini ve onun orada olmayacağını umuyordu.

Bu yüzden daha sık giderdi.

Uyanıp antrenman yapıyor, sonra aceleyle Daisy'ye gidiyor, sonra geri dönüp gece geç saatlere kadar çalışmaya başlıyordu; vardiyasının erken başladığı günler hariç, o zaman Daisy uyurken onu gözetliyor ve iyi olduğundan emin oluyordu. Ertesi gün de aynı şey oluyordu. Bu rutinin herkesin dikkatini çeken tek kısmı antrenmandı. Karşılaştığı neredeyse her partnerin dikkatini çeken amansız bir enerjiyle dövüşüyordu.

Çoğunlukla Brody'nin ondan yapmasını istediği şey hakkında endişelendiği içindi. İlk başladığı zamanlardaki birkaç dövüşü saymazsak, Simon hiçbir zaman bilerek kaybetmemişti. Bir dövüşü bilerek kaybetmek neredeyse kazanmak kadar zordu; özellikle de bu dövüşte, çünkü dövüştüğü adam iyiydi. Tehlikeli ve iyi. O asla

O adamın yumruklarının kaybeden tarafında olmak isterdi, çünkü bazen çok geç olana kadar durmazlardı. Kaybeden genellikle kazananın daha fazla hasar alırdı.

Tutkusunun bir kısmının Eliza'ya sahip olamadığı için bastırılmış bir hayal kırıklığı olduğunu inkâr edemezdi. Whitechapel'deki o gece ona hep korktuğu şeyi göstermişti. Onun derin ve düşünceli bir insan olduğunu. Şüphelendiği şey gerçekleşmişti. Onun sevdiği fevri davranışlarından çok daha fazlasıydı. Tatlı ve yumuşak, acı ve sertti. Her yönüyle onu büyülüyordu. Bir mücevher gibi parlıyordu ve nasıl parıldadığını görmek için onu ışıktaki, karanlıkta ve aradaki her yerde tutmak istiyordu.

Onu takip etmek istiyordu ama ne amaçla? Kız cinsel bir ilişkiyle yetinmeyecek kadar tutkuluydu ama o bile ondan istediği tek şeyin bu olmadığını biliyordu. Daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu. Hayatı boyunca ilk kez bir kadınla zaman geçirmek ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Onunla kendisinden daha fazla şey paylaşmak istiyordu. Geceleri uyumadan önce onu ve Daisy'yi parka götürdüğünü hayal ediyordu. Daisy etraflarında oynarken el ele yürüyorlardı. Ekmek ve peynirlerini yemek için bir battaniyenin üzerine yerleşirler ve sonra diğer ailelerin yaptığını gördüğü gibi ördekleri kırıntılarla beslerlerdi.

Böyle şeyler ummak aptallıktı. Eliza Daisy'nin varlığından bile haberdar değildi. Brody'yi yatıştırmayı başarsa bile onun küçük ailelerine katılmak isteyeceğini düşünemezdi. Nişanlısıyla planladığı başka bir hayatı vardı. Simon ona daha iyi bir şey sunamazdı. Ona güvenlik bile sunamazdı. Brody, Simon'a ulaşmak için onu kullanabileceğini düşünseydi, hiç tereddüt etmezdi.

Bu düşünceler ona dinlenmek için çok az zaman bırakıyordu çünkü onu yataktan kaldırıp spor salonuna götürüyorlardı. Başka bir şeye odaklanabildiği tek zaman antrenmanlar ve idmanlardı. Böyle bir sabahta zorlu ama tatmin edici bir antrenman seansını henüz bitirmişti. Terden sıırıslam olmuş ve dudağı serseri bir mafsall tarafından ısırılmış bir halde ofisine doğru ilerlerken kanını emdi. Burası servis koridorunun dışında, ahşap bir masa ve sandalye ile dosyalar için dolaplarla donatılmış küçük bir odaydı. Görevlerinin çoğı katta çalışmak ve üyelerle ve çeşitli etkinliklerle ilgilenmekti, bu yüzden üye dosyalarını ve etkinlik günlüklerini tutuyordu. Bugün duşlardan sadece biri çalışır durumdaydı, bu yüzden dayaktan payına düşenden fazlasını alan rakibinin önce duş almasına izin vermişti.

Kendisi için bırakılmış olan sabah postası yığınını düzenlemek niyetiyle odaya girdi. Postalar genellikle kulübe hitaben geliyordu. Kendisine gelen nadir mektuplar ise üyelerden geliyor, hassas bir durumu hallettiğı için teşekkür ediyor ya da şehre geldiklerinde özel bir düzenleme talep etmek için önceden yazıyorlardı, ki bugün de durum böyleydi, Anne Leybourne adında birinden gelen, düzgün ve eğimli bir elle, kadınsı bir elle yazılmış bir mektup hariç. Tanıdığı tek Leybourne, Eliza'yla birlikte Whitechapel'de gördükleri George Leybourne'du. Zarfı çevirip mührü kırarken kalbi küt küt atıyordu. Ondan gelmiş olamazdı, ama öyle olmasını umuyordu.

Sevgili Simon,

Kendime sana yazmayacağımı söylemiştim, ama işte buradayım,fi 'un seni iyi hissettirmesi umuduyla kalemimi kağıda döküyorum. Her şey için teşekkür ederim. Size her zaman borçlu kalacağım.

Gelecekte bana ihtiyacınız olursa, lütfen bana yazmaktan çekinmeyin. Doğrudan Devonworth kasabasına taşınacağız, beni orada aramalısınız.

Saygılarımla,

E

Onu düşündü. Bu bilgi onu mutlu etmemeliydi ama etti. Macerası tamamlandığına göre artık onu pek umursamadan hayatına geri döneceğini düşünmüştü. Olması gereken de buydu.

Simon notu en az on kez tekrar okudu, onun yazmadığı şeyleri okumaya çalıştı. Onun gibi birlikte daha fazla zaman geçirmeyi mi arzuluyordu? Öpüşmelerini yeniden mi yaşıyordu? Gözlerini kapadı ve onun ağzının tadını ve kollarında hissettiklerini hatırladı. Önünde açık duran notla orada ne kadar oturduğunu bilemiyordu ama ofisinin açık kapısından biri boğazını temizledi.

Dunn orada durdu. "Hazır mısınız?" diye sordu.

Simon dolabın üzerindeki saate baktı. Lanet olsun. Orada o kadar uzun süre oturmuştu ki geç kalıyordu. Dunn çoğu gün Daisy'yi görmek için Whitechapel'e giderken ona eşlik ederdi. Mümkünse oraya başkalarıyla gitmek her zaman en iyisiydi.

Simon, "Hayır, birkaç dakikaya daha ihtiyacım var," diye cevap verdi.

Dunn homurdandı ama onu yalnız bıraktı. Simon masasının üzerindeki sepetten bir kâğıt seçti ve kalemını eline aldı.

Sevgili E,

Ondan sonra kelimeler kesildi. Ne söyleyecekti ki? Ona iyi dileklerde bulunmalıydı. Onu uyarırken ses tonunu eşit ve anlaşılmaz tutmalıydı. Bir kızdan çok daha fazlasıydı ve ona karşı hissettiklerinin

sevdi. Onu, onun onu sevdiğinden daha fazla sevmiyordu... ama Tanrım, hissettiği şey daha önce hissettiği her şeyden daha tatlı ve acıydı. Onun gerçek duyguları hakkında bir ipucuna ihtiyacı vardı.

Kalemindeki mürekkep çirkin bir leke yaratmıştı, bu yüzden yeni bir kâğıt alıp yeniden başladı.

Sevgili Eliza,
Peki sizi orada nasıl bulabilirim?
Seninkiler,
S

Mektubu katlayıp bir zarfın içine koydu. Dışına iade adresi yazmamıştı. Onun yerine sadece *S. Leybourne* yazdı.

Onun cevabını alana kadar bir hayal dünyasında yaşadı. Tren, Daisy'yi ziyaret, iş. Rutini her zamanki gibiydi, sadece Eliza eskisinden daha çok oradaydı. Cevabı iki gün sonra geldi.

Sevgili Simon'ım,
fıYarı ıstırap, yarı umut içindeyim. Saygılarımla,
E

Okuduğunda gülümsedi. Bu kez masasının üzerindeki zarfı görür görmez kapıyı kapatmıştı. Daha oturmadan zarfı kapıyı açmıştı. Şimdi de öyle yaptı, okkalı deri koltuğa kayd ve kelimeleri tekrar yuttu.

Yarı ıstırap, yarı umut.

Mektubu okuyana kadar acı içindeydi, onu bir daha görebilmesinin tek yolunun toplum içinde yanından geçmesi olduğunu biliyordu. Şimdi, açıklanamaz bir şekilde, umudu canlanmıştı. Onlar için bir gelecek yoktu. Bu bir

kaçınılmaz bir gerçektir. Ama bu umudun alevlenmesini engellemedi. Yine de ona cevap yazmasını engelledi.

Yarı ıstırap, yarı umut.

Bu sözler onun mantrası oldu.

ON DOKUZ

I Eliza'nın ona son mektubunu göndermesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Simon ve üzerinde aiki hafta beri onların gece Whitechapel'da. Ona hâlâ cevap yazmamıştı. Kendi kendine dedi ki o onun CEVAPSİZ oldu Cevap Yeterince. Bu bir harf o vardı gönderildi yapmamıştı. olmuştur çok Geliyor. Ne daha fazla tepkiye ihtiyacı var mıydı? Onu istemedi.

Aklından çıkmamasına rağmen, oturup üzülmemek için her günün her dakikasını dikkatle planladı. Çaylara, yemeklere ve tiyatroya gidiyordu ve sabahları onu meşgul edecek bir ailesi vardı. Bir keresinde Jenny'yle birlikte British Museum'da bir konferansa gitmişlerdi -Mısırbilim- ve arabanın onları Montague Club'a götürmesini sağlamıştı ama Whitechapel'daki gecelerinden beri ona en fazla bu kadar yaklaşabilmişti.

Kötü meleği zihninin derinliklerine itilmişti. Gece geç saatlerde Simon'ın tekrar odasına gelebileceğine dair kurduğu fanteziler bile Cora'nın evine yerleşmeleriyle birlikte son bulmuştu. Burada Jenny ile aynı yatak odasını paylaşmak zorundaydı, bu yüzden Simon ona gelmeye meyilli olsa bile böyle bir şey olmayacaktı.

Buraya geleceğinden değil; bu çok saçma olurdu.

Bu gerçekten o kadar emindi ki, Devonworth'un evinin st katındaki koridorda gürleyen sesini duyduğunda, neredeyse hayal gördüğüne kendini inandıracaktı. Omurgasından aŗaėı hoŗ bir karıncalanma dalgası yayıldı ve vücudundaki küçük tüyler diken diken oldu. Yeni yatak odasının eŗiėinde durdu ve gözlerini kapatıp ritmin onu rahatlatmasına izin verdi. *Keŗke o olsaydı*, diye dŗnd.

Ama sonra baŗını kaldırdı ve Devonworth'un alıŗma odasının kapısının aralık olduğunu fark etti. Ses oradan geliyordu. Parmak uçlarında koridoru geçti ve dinledi.

"...sitinde kayda değer her ŗeyi bulduğumuza sizi temin ederim. Vining'in elinde baŗka bir bilgi varsa, onu kesinlikle baŗka bir yere saklamıŗtır. Elinde bir ŗey olduğundan ŗpheliyim."

Çok yakınına eğildi ve kapı gıcırdayarak açıldı çünkü düzgün kapanmamıŗtı. Lanet olsun. Kendini göstermekten baŗka yapacak bir ŗey yoktu. Kapıyı biraz daha iterek açtı ve baŗını içeri soktu. Devonworth ocağın önündeki sandalyelerden birine oturmuŗ, elinde konyak içiyordu. Simon ve baŗka bir adam da benzer kadehlerle onun karŗısında oturuyordu. Üç adam da onu görünce ayağa kalktı.

"İyi akŗamlar lordum, misafiriniz olduğunu bilmiyordum." Gafını örtmek için söyleyebileceği tek ŗey buydu.

"Eliza, Bay Cavell ve Bay Cox'u hatırlarsın," dedi Devonworth.

Baŗını salladı ve ikisini de selamladı, gözleri Simon'a kilitlenmiŗti, onu sanki lnn vahasıymıŗ gibi içine çekiyordu. İfadesinde hiçbir ŗey belli etmiyordu ama gözleri onunkileri tutuyordu, gözlerindeki yoğunluk tüm kelimelerden daha yüksek sesle konuŗuyordu. Ona neden yazmadığını sormak istedi.

ama cesaret edemedi. Onun yerine, "Bizi yine koruyacaklar mı? Başka bir tehdit mi var?"

"Hayır, öyle bir şey olmadı." Devonworth onu rahatlatmak için yüzünü daha fazla ona döndü. "Onlardan aylar önce tuttuğum müfettişi takip etmelerini istedim."

"Oh..." Umarım sesi çok hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmamıştır. Buna başka ne diyebilirdi ki? Kalmak, Simon'ın varlığını içine çekmek için yanıp tutuşuyordu. "Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım."

Devonworth'un yakışıklı yüzünde bir kararsızlık ifadesi belirdi. "Teşekkür ederim. İyi akşamlar, Eliza."

Başını ona ve iki adama doğru eğdi. Ama kötü meleği onu kapıda durdurdu. Kalbi küt küt atarak odaya doğru döndü. "Bay Cavell ve Bay Cox akşam yemeğine kalmak isterler mi?"

Oda sessizliğe gömüldü. Herkes sersemlemiş bir halde oturuyordu çünkü söylediği şey son derece uygunsuzdu. Böyle bir daveti sadece Cora ya da Devonworth yapmalıydı.

Devonworth çabuk toparlandı. "Bu iyi bir fikir, Eliza." Adamlara dönerek, "Lütfen bize katılın," dedi.

Bay Cox ilk kabul eden oldu. Simon kibarca reddettiğini mırıldandı ama Devonworth bunu duymak istemedi. Sonunda kabul ettiğinde, Eliza kendi kendine gülümsedi ve sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. Adamın gözleri mesafeyi aşarak Eliza'yı aydınlattı.

Eliza hızlı ve kısaltılmış bir reverans yaptı ve aşçıya akşam yemeği misafirlerini haber vermek için aceleyle aşağı indi. Bu sıcaklığı tüm yol boyunca yanında taşıdı.

-

SIMON onun doğru yolu seçeceğini düşünmek isterdi, o oolur
var yürüdü doğru dışarı Devonworth'un ev
ve gitti geri için Montague
Kulüp

akşam yemeğine kalmamış olsalardı Eliza'yı rahatsız etmeyecekti. Ne yazık ki, sonuçta o da bir erkekti. Ondan ancak aktif olarak yakınında değilse kaçınabilirdi. Aksi takdirde tüm bahisler kapanırdı.

Hal böyle olunca Devonworth, Leydi Devonworth, Eliza, annesi ve kız kardeşiyle birlikte yemek boyunca kendini çok rahatsız hissederek oturdu. Kaliteli insanlarla yemek yemeye alışık olmadığından değildi bu. Birçok lordla, ikinci ve üçüncü oğullarla yemek yiyecek kadar uzun süredir Montague Kulübü'ndeydi. Kimseyi utandırmadan uygun bir şekilde davranabilirdi. Bu öğrenilmiş bir hayatta kalma taktiğiymiş, tıpkı aksanını susturma yeteneği gibi. Çok genç yaşta etrafındakileri taklit etmeyi, onlar ne yapıyorsa onu yapmayı ve onlar nasıl konuşuyorsa öyle konuşmayı öğrenmişti. Rahatsızlığı Eliza'nın kendisini tam karşısına, ona bakmaktan kolayca kaçınamayacağı bir yere yerleştirmiş olmasından kaynaklanıyordu. Onu gördükçe mektubunu daha çok düşündü: *yarı ıstırap, yarı umut*.

Yüzündeki geniş gözlü özlem, neden acı içinde yaşamak zorunda oldukları ve neden ona sahip olamadığı gibi aptalca soruları kendine sormasına yetiyordu.

"Bize Montague Kulübü'ne nasıl geldiğinizi anlatın Bay Cavell." Fanny Dove sağında oturuyordu, zeki ve her nasılsa bilen gözleri onu içine çekiyordu. Çorba kağığıyla kıpırdandı ve Eliza'ya tekrar bakmamak için kendini zorladı. Eliza'nın annesine ondan bahsettiğini sanmıyordu ama bunu bilemezdi. Kadının ona gösterdiği ilgiye bakılırsa, merak etmesi gerekiyordu.

"Rothschild ve Leigh bir akşam dışarıdaydılar ve..." Bu etkileşimi ifade etmek için hassas bir yol bulması gerekiyordu. "Saldırıya uğradılar ve ben de onları serbest bırakmak için devreye girdim."

Onlara saldıranlar kendi adamları, Brody'nin adamlarıydı. Simon dikkatleri üzerine çekmemeyi öğrenmişti.

Bu yüzden devreye girmiş ve aptalları gerçek bir zarar vermeden önce durdurmuştu. Bu yıllar önce, kulübün ilk günlerinde olmuştu. Brody'nin adamlarından biri, Simon'ın Brody'nin gözündeki yerini gasp etmeyi planlayan bir sonradan görmeydi ve soyluları rahat bırakması için onunla kavga etmişti. Simon adamı fiziksel olarak bastırmak zorunda kalmış, bu da iki soylunun dikkatini çekmişti.

Leigh daha sonra ona bir işle ilgileniyorsa kendisine gelmesi için haber göndermişti. İlk başta iş onlarla birlikte eğitim almaktı ama Simon kısa sürede onların güvenini ve saygısını kazanmıştı. Mary hamile kaldığında, hayatlarını yeniden değerlendirmiş ve Brody ile bir gelecekleri olmadığına karar vermişti. Leigh'den kendisine daha fazla iş vermesini istemişti. Sonra Daisy'nin doğumu ve Mary'nin ölümü onun için her şeyi doğrulamıştı. Mary ölüm döşeğindeyken, Whitechapel'den ayrılmaya çalışmıştı. Brody onu o kadar kötü dövmüştü ki, günlerce sayıkladıktan sonra sendeleyerek kulübe gitmişti. Ondan sonra Brody'ye geri dönmüştü. Ama Mary öldüğünde tekrar denedi ve Brody ile anlaştı.

Tüm bunları hızlıca şöyle özetledi: "Yardıma teşekkür olarak bana bir iş teklif ettiler. Yavaş yavaş sorumluluk alabileceğim bir yere geldim."

"O zaman kulübünüzün pek çok üyesi gibi ikinci ya da üçüncü oğul değilsiniz?" diye sordu.

"Hayır, madam."

Burnunu çekti. "Şey, size bakınca bunu anlayamazsınız."

Söyleyiş tarzına bakılırsa bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi, ama sonra ona gülümsedi ve orada onay gördüğünü düşündü.

"Nerelisiniz Bay Cavell?" Eliza'nın kız kardeşi solundan sordu.

"Whitechapel, Bayan Dove. Montague Kulübü'ne kadar tüm hayatım boyunca orada yaşadım." Devonworth zaten geçmişinin çoğunu biliyordu, bu yüzden Simon bu şirkette anlatmaktan çekinmedi.

"Kulübü yönetmek için çok gençsiniz, değil mi?" Bayan Dove sordu. Simon'ın hikâyesini didik didik ediyor, açık arıyordu.

" ne düşündüğünüze genç olduğunuza bağlı, Mrs. Dove."

"Çok doğru, sanırım," diye kabul etti.

"Hiç seyahat ettiniz mi Bay Cavell?" Bayan Dove sordu.

"Bir keresinde İskoçya'ya gitmiştim. Leigh'in orada bir aile evi var,

Blythkirk. Leydi Leigh'in yardımıyla yakın zamanda yeniledi ve açılışında beni de av partisine davet ettiler."

"İskoçya'yı sevdin mi?" Eliza sordu, gözleri ilgiyle parlıyordu. "Henüz oraya gitmedim, ama çok güzel bir yer olduğunu duydum."

"Şimdiye kadar gittiğim her yerden daha güzel bir yer." Diğer tek seyahatinin bir geceliğine Kent'e olduğu düşünülürse, bu pek bir şey ifade etmiyordu. "Huzurluydu ve gökyüzünün bu kadar büyük olabileceğini hiç bilmiyordum." Orada daha uzun süre kalmak istiyordu.

"Avlandın mı?" Bayan Dove sordu.

O başını salladı. "Ben pek avcı sayılmam." Bu yolculuk onun doğayla tek gerçek karşılaşması olmuştu. Ona bu kadar huzur vermişken onu yok etmeye gerek görmemişti.

"Hayır, ama hatırladığım kadarıyla sen iyi bir nişancıydın," diye ekledi Devonworth. "Hedefi olan herkesi vururdun."

"Bu doğru mu?" Bayan Dove etkilenmiş bir ifadeyle sordu.

Simon başını kaldırdı ve Eliza'yı kendisine bakarken yakaladı. Konuşma devam ederken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Kadınlar Montague Kulübü hakkında sorular sormaya tekrar başladılar. Onun

Cevaplara, kulübe biraz aşina olan Devonworth de yardımcı oldu. Bütün bu süre boyunca Eliza onu izledi. Bakışları hayranlık uyandırıyor ve Devonworth ona bakmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Yarı ıstırap, yarı umut.

Konuşma Cox'a döndüğünde rahatlamıştı, Cox da benzer bir yığın soruya cevap vermek zorunda kalmıştı. Eliza itaatkâr bir tavırla dikkatini adama yöneltti ve Simon onun profiline bakma zevkini tattı.

Yarı ıstırap, yarı umut. Onlar için ileriye dönük bir yol mu görüyordu, yoksa yine düşüncesizce mi davranıyordu?

Bir uşak çorbasını bitirip bitirmediğini sorunca gözlerini kadından kaçırmak zorunda kaldı. Başka bir uşak onun yerine bir tabak biftek koydu. Masanın altındaki ayağına bir şey dokundu. Bu onun ayağıydı. Emin olmak için ona baktı ve kadın ona gülümsedi, bakışlarında sıcaklık yanıyordu.

Bu kadarı çok fazlaydı. Bu noktada tamamen ıstırap içindeydi. Yine de, yemeğine konsantre olmak için çabalarını iki katına çıkarırken bile ayağını onun uzandığı yerden çekmedi.

Yemek bittiğinde, onunla yüzleşmesi gerektiğine karar vermişti. Bekledi. Ona bu kadar açık bakmayı bırakmalıydı. Kadınlar salona çekildi ve Devonworth erkeklere masada puro ikram etti. Simon kabul etti ve kadınların gidişini izlemek için ayağa kalktı. Cox daha önce üst kattaki koridorda gördükleri bir tabloyu sorana kadar erkekler yemek odasında yaklaşık on dakika kaldılar. Devonworth onlara daha yakından bakmalarını teklif ettiğinde Simon reddetti ve purosunu bitirmek için yemek odasında kaldı.

Tek başına kalınca ayakta kaldı ve sessizce saniyeleri sayarak kapalı kapının arkasına doğru yürüdü. Adamlar üst kata çıkmak için açık kapıdan geçmek zorundaydı.

Salonda. Eliza onun adamlara eşlik etmediğini görecekti. Ona bir bahane bulup salona geri dönmenin bir yolunu bulması için tam otuz saniye verdi.

Otuz ikiye kadar sayıldığında kapı açıldı. Eliza'nın mavi elbisesinin eteği onu odaya soktu. Eliza kapının içinde durakladı ve adam onun kolundan tutup tamamen odanın içine çekti. Kapı kapandı ve adam Eliza'yı kapıya doğru bastırdı, Eliza'nın Çağkınılık dolu soluğunu susturmak için eliyle ağzını kapattı.

"Geleceğini biliyordum," dedi.

Elinin arkasından gülümsedi ve adam elini aralarına bıraktı. Yine de ona dokunmadan edemedi. Eli kendiliğinden onunkini buldu. "Tabii ki geldim."

"Yarı ıstırap, yarı umut." Adam onun sözlerini tekrarlardı.

"Bana cevap yazmadın," diye onu nazikçe uyardı. "Neden yazdın?" diye sordu cevap vermek yerine. suçlamasını.

Yanaklarında güzel bir kızarıklık oluştu. "Bu doğru." "Umut derken neyi kastediyorsun?"

Bir nefes aldı ve boştaki eli adamın yüzüne geldi. Parmaklarının arkası yanağına bastırdı. Onun dokunuşuna eğilmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Seni tekrar görebilme umudunu kastetmiştim, ama bu daha çok..." Kesik kesik bir nefes verdi. "Bazen seni ve birlikte olduğumuz bir geleceği düşünüyorum."

Kadının sözlerinin kendisinde uyandırdığı mutlak zevke kapılmamak için dişlerini sıktı. Kendisine birbirlerini çok az tanıdıklarını, dolayısıyla bu tür fikirlerin aralarında yeri olmadığını hatırlattı. Kendini kontrol edebileceğinden emin olduğunda, "Bu asla olamaz," dedi.

Gözlerini kapadı ve alnını onun omzuna yasladı. Vücudu bir iç çekişle titredi. Bir süre sonra başını kaldırıp ona baktı. "Biliyorum, ama bunu düşünerek uyanıyorum. Geceleri yatağıma uzanıyorum ve seni düşünüyorum."

Belli belirsizdi ama bu sözlerle bir değişim oldu. Gözleri büyüdü ve sesinde bir boğukluk vardı.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Onu öpmek istiyordu. Bunu yapabilirdi. Ona çalıntı öpücükler verebilirdi. Öne doğru eğildi, kadının gül kokusu burun delikleriyle alay ediyordu. Kokunun kaynağını bulmak istiyordu. Saçlarından mı geliyordu? Boynuna sürdüğü bir parça parfüm mü?

"Sen," diye fısıldadı. "Ve ben."

"Peki biz ne yapıyoruz?" Artık o kadar yakındı ki, kadının nefesini dudaklarında hissedebiliyordu.

"Dokunuyoruz."

Hafifçe küfretti. Onun cazibesi çok fazlaydı. Onu öptü, ağzını onunkine bastırdı, onun sıcaklığını aradı. Kadın onun altından ayrıldı ve adam dilini onunkine değdirdi. Kız boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkardı ve bu onu neredeyse çözüyordu. Ondan daha fazlasına, bundan daha fazlasına, her şeyden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Elleri kızın etrafında dolandı ve onu kendine doğru çekti, korsesinin sert kemikleri parmaklarına batıyordu. Bundan daha iyisini, arkasında bir kapı ve önünde aşırı hevesli bir adamdan daha iyisini hak ediyordu ama şu anda böyle şeylerle ilgilenemezdi. Parmakları saçlarına gömülüp onu kendisine bağladığı anda kaybolmuştu. Onun merhametine kalmıştı. Ne isterse ona verecekti.

"Eliza," diye fısıldadı, onun değerli yüzünü ellerinin arasına aldı ve sadece ona bakabilecek kadar geri çekti. Kız güzeldi, gözleri ağır kapalıydı ama

Her zamanki gibi yaramazdı. Işık, gözbebeklerindeki altın renginin ipuçlarını ortaya çıkarıyordu.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu. Bunu sorgularken bile ondan geri çekilmedi. Aslında, kalçalarını ona doğru yerleştirdi, sikinin sert kabarıklığı yumuşak karnına sıkıca bastırdı. Kadın hafifçe kıvrandı ama bu adamın omurgasında zevk kıvılcımları çakmasına yetti.

"Bilmiyorum." Gözleri geniş ve ciddiye. "Sadece seni düşünmeden *edemeyeceğimi* biliyorum."

İnledi ve dudaklarını kendi dudaklarına götürdü. Yuttu Onu. Onu öpmemek gibi bir seçeneği yoktu. Onu masaya sırt üstü yatırmak istedi ve bunu yapmamak için aklını zor tuttu. Bunun yerine aşağı uzandı ve eteğini yukarı çekti. Parmakları altından, dizlerinin üzerinden, kalçalarının arasından kolayca kaydı. Külotundaki yarığı, seksini koruyan kürkü ve parmak uçlarına açılan yumuşak yapraklarını buldu. Dokunulamayacak kadar kaygandı ve ihtiyaçtan şişmişti. Biraz itti, en uzun parmağının ucu ona teslim olurken sıcaklığını buldu.

"Simon," diye nefes nefese kaldı.

Bu yeterli değildi. Onu hissetmeye, teninin tadını ve tuzunu bilmeye ihtiyacı vardı. Ama sahip olabilecekleri tek şey buydu. Daha uzağa itti, kadının vücudu parmağının uzunluğunu sarıyor, onu kavırıyordu. O kadar sıkı oturuyordu ki neredeyse inleyecekti. Kadın hafifçe haykırdı ve adam sesi ağzıyla bastırdı.

Neredeyse tamamen içinden çıktı ve parmağının ucunu kalçalarının zıplamasına neden olan dokuya sürterek tekrar içeri itti. Onun içinde olmak için her şeyini verebilirdi. Kadın elini ihtiyacıyla doldurdu, parmağının içine girerken çıkardığı ses onu çılgına çevirdi. Geri çekilirken, artık sertleşmiş ve uzamış olan klitorisini ovdu.

Kadın daha fazlasını isteyerek kalçalarını yuvarladı, adamın adı dudaklarından döküldü.

Onunla bu kadar ileri gitmek istememişti. Sadece ona dokunmak, aralarında var olan şeyin küçük bir tadına bakmak istemişti, ama şimdi bu noktaya ulaştığında, duramayacağını fark etti. Onu parçalara ayırmak istiyordu, hayır, buna *ihtiyacı vardı*. Anlamlı bir şekilde onun olamazdı ama *bu* şekilde ona sahip olabilirdi.

Yüzünü adamın göğsüne bastırdı, adamın ona verdiği zevki daha da arttırırken nefesi hızlı ve sert geliyordu. Onun içinde yükseldiğini hissedebiliyordu. Kendini onun kalçasına yasladı, vücudu zonkluyor ve serbest kalmak için ağrıyordu ama umutsuzdu. Kapıdan sesler gelmeye başlamıştı bile. Devonworth, Cox'un merdivenlerden inerken söylediği bir şeye gülmüştü. Simon sanki kız ellerinde canlı bir aleve dönüşmüş gibi onu bıraktı. Nefes nefese kapıya yaslandı ve dizleri titremeye başladı. Gözleri büyümüş ve buğulanmıştı. Tanrım, tam orada, yemek odasında kendini onun içine sokmak, onu kapıya yaslamak ve sonuçlarına lanet etmek istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Geleceğini ondan alamazdı.

Aceleyle yan bahçeye bakan pencereye gitmeden önce onun ayırık dudaklarını öptü. Derin nefesler alıp kendi uyarılmışlığını yenmeye çalışırken kendi ateşli ihtiyacından başka bir şey göremiyordu. Kulaklarına hücum eden kan, neredeyse diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Hiç bu kadar aptalca bir şey yapmamıştı. Ona dokunmaya ya da Devonworth'un evinde bunu yapmaya hakkı yoktu. Ona ne olduğunu bilmiyordu. Giysilerini düzeltmek ve kendini toparlamak için kıpırdandı ve camın yansımada onun gözüne takıldı. Şans verilse bunu bir saniye içinde tekrar yapacağını biliyordu. O güce sahipti

onun üzerinde. Kızdığı bir güç değildi bu. Onun bunu kullanmasını istiyordu. Ona sahip olabildiği sürece bunun tadını çıkaracaktı.

Kapı açıldı ve Devonworth cümlesinin ortasında durakladı, bakışları Simon'dan Eliza'ya ve tekrar geri döndü. Eliza ağzını açtı ve ne söylemek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü söylemek yerine koşarak odadan çıktı.

Neyse ki Simon'ın ona olan ihtiyacı kayınbiraderinin gelişle iyice azalmıştı. "Artık gitmeliyiz Cox," dediğinde gayet derli toplu görünmeyi başardığını düşünüyordu. Lord Devonworth, bizi yemeğe davet ettiğiniz için teşekkür ederiz." Hâlâ kızın ihtiyacından kayganlaşmış olan elini arkasına götürdü.

"Cavell," dedi Devonworth, sesinde belli belirsiz bir uyarı vardı. Bir şeylerden şüpheleniyordu ama hiçbir şey bilmiyordu. Hâlâ yapabiliyorken gitmek en iyisiydi.

Cox vedalaştı ve Simon ön kapıya doğru yönelirken kısaltılmış bir selam verdi. Ne sağına ne de soluna baktı; onu tekrar görmek kaderi kışkırtmak olurdu. Birkaç dakika sonra dışarı çıkıp Montague Club'dan ödünç aldıkları arabaya binene kadar rahat bir nefes almadı.

"Şu ahududu Eliza Dove." Cox sırttı. "Orada anlatılacak bir hikâye var."

"Boş ver, Cox."

Arkadaşı öyle bir güldü ki, arabanın yayları onun esprileriyle sallandı. Simon elini kapalı tuttu, kızın sıcaklığı parmaklarında yavaş yavaş sönüyordu. Yalnız olsaydı onun tadına bakardı. Hatta yalnız olsalardı onu masanın üzerine yayar ve güzel bir ziyafet çekerdi. Aklına gelen görüntü karşısında neredeyse inleyecekti. Ölüm döşeginde yatarken, onun kollarında parçalandığını görmediği için pişmanlık duyacaktı.

YİRMİ

ELIZA, CORA VE DEVONWORTH'UN ŞOFÖRÜNÜ
SEVDİĞİNDEN DAHA ÇOK SEVDİ Camille'in Şoför.
Camille'in sürücü vardı Yıllardır Hereford
Dükü'nün yanında çalışıyordu ve kendini beğenmiş biriydi.
Huysuz biriydi ve Eliza ile kız kardeşlerine her zaman
marjinal bir küçümsemeyle bakmıştı.

Adamın yabancılardan, özellikle de Amerikalı yabancılardan hoşlanmadığını ve onlara hizmet etmek zorunda kalmaya içerlediğini varsayıyordu.

Devonworth'un şoförü Jones daha rahat ve gülümseyen biriydi. Yirmili yaşlarındaydı ve kızın çok eğlenceli bulduğu çocuksu bir çekiciliği vardı. En iyi yanı da roman okumaktan hoşlanıyor olmasıydı. Bunu yazın başlarında onu elinde bir kitapla gördüğünde ve kitabın adını anlayana kadar gizlice bakmaya devam ettiğinde anlamıştı. O zamandan beri Cora'yı her ziyaret ettiğinde ona bir kitap götürmeyi ihmal etmemiş ve kız kardeşinin arabasıyla dışarı çıkmışlardı. Cora'nın yanına taşındıktan sonra ondan daha da çok hoşlandığını fark etti.

İngiliz üst sınıfının yöntemlerine daha az bağlı olduğu için Jones kendi işine bakmakta çok iyiydi. Eliza'yı British Museum'a götürüp yanında bir refakatçi olmadan bırakmayı hiç düşünmedi. Onun meşgul olduğundan emin olmak için, New York'tan getirdiği *Bufialo Bill Şeytan Kafanın İzinde* adlı on sentlik romanı ona uzattı.

arabayı ona bıraktı. Adam bunu sevinçle kabul etti ve kadın, arabayı yolun aşağısında nereye park ettiğini görmek için girişten dikkatle izledi, böylece okumaya yerleşebilecekti. Ancak adam meşgul olduğunda müzenin girişinden uzaklaştı. Köşeden yolun karşısına geçtiğini görmedi. Bir sonraki sokaktan hızla geçip Montague Kulübü'nün köşesini döndüğünde de kesinlikle kaçırmıştı.

Buradaydı çünkü başka bir yerde olamazdı. Simon bilse de bilmese de onu çağırıyordu. Dün akşam onlarla birlikte yemek yediğinden ve yemek odasındaki o özel anı paylaştıklarından beri onun tarafından tüketilmişti. Annesi yemek sırasında aralarında bir şeyler olduğunu fark etmişti. Fanny yatmadan önce onu bulmuşt ve Eliza'nın ona olan ilgisini sormuştu. Annesine her şeyi itiraf etmek dilinin ucundaydı. Onu sessiz tutan tek şey, Simon'ın onlar için bir yol bulmaya çalışmak istediğine dair hiçbir işaret vermemiş olmasıydı. İmkânsız görünüyordu -belki de imkânsızdı- ama bu olasılığı düşünmeyi bile kendilerine borçlu değiller miydi?

Bu fikir aptalcaydı ama önce Simon'la konuşmadan Mainwaring'le evlenirse kendini asla affetmezdi. İşlerin ne durumda olduğu hakkında dürüst bir konuşma yapmaktan zarar gelmezdi.

Çekici kireçtaşı bina, önündeki yolun karşısında belirliyordu. Ön tarafta birkaç at arabası durmuş, kulübe gelen insanların öğleden sonraki trafiğiyle meşguldü. Takım elbiseli adamlar kaldırımında dolaşıyor, içeri girmeden önce birbirleriyle konuşuyorlardı. Günün erken saatlerinde gelebilseydi daha az kalabalık olabilirdi, ama Londra Oy Hakkı Derneği'nin bir öğle yemeği vardı ve bunu kaçıramayacağını düşündü. Onun

Tespit edilmekten kaçınmak için tek umudu Jenny'yle birlikte son kez kullandıkları mutfak girişiydi.

Trafik durur durmaz aceleyle yolun karşısına geçti. Sokağın köşesinde durduğu noktadan mutfak kapısının kapalı olduğunu görebiliyordu. Umarım kilitli değildir. Bunu öğrenmeye fırsatı olmadı, çünkü kaldırımdan aşağı inmeye başlar başlamaz kapı açıldı. İrkilerek yürümeyi bıraktı. Simon'ın uzun boyu karşısında belirince, onu görmemesi için hızlı bir dönüş yaptı.

Neredeyse aynı hızla geri döndü. Ne de olsa onu görmek için buradaydı. Ondan saklanmasına gerek yoktu. Ismarlama bir takım elbise giymişti, kulüpte çalışırken giydiği türden. Whitechapel'e gittikleri gece giydiklerinden farklıydı, sade ve vücuduna daha bol gelmişti. Takım elbisenin özel olduğunu, çuha kumaşın inceliğinden, beline ve omuzlarına oturduğundan, birincisinin darlığını vurgularken ikincisini yeterince sıkmasından anlıyordu. Adam henüz ona doğru bakmamıştı ve kadın onun aniden ortaya çıkışında kendisini tereddütlü hissettiren şeyin ne olduğunu fark etti. Adamın yüzünde kararlı bir ifade vardı. Endişeli görünüyordu ve deri bir el çantası taşıyordu. Kaldırımı sadece birkaç uzun adımda geçti ve orada bekleyen arabaya atladı. Daha kapı kapanmadan ve o seslenmeden araba hızla hareket etti. Nereye gidiyorsa acelesi vardı.

Müzeye geri dönmesi gerekiyordu ama gözlerini arabadan ayıramıyordu. Araba kavşakta yuvarlanarak durmuştu. Bu kadar hızlı nereye gidiyordu? Bir şeylerin korkunç derecede yanlış olduğu hissinden kurtulamıyordu. İyi meleşti ona nereye gittiğinin kendisini ilgilendirmedikini söylüyordu ama kötü meleşti ona bir şeylerin

yanlıştı ve ona ihtiyacı olabilirdi. Onu yüzünde hiç böyle bir ifadeyle görmemişti.

Onu takip etmeli miydi?

Müzeye geri dönmekle bir taksi çağırmak arasında bocalayarak durakladı. Elbette müzeye geri dönmeliydi. Yarın her zaman vardı. Evet, kesinlikle yapması *gereken* buydu. Ama hava henüz kararmamıştı ve Jones onun birkaç saat içinde dönmesini beklemiyordu. Simon'ı takip etmenin ne zararı olabilirdi ki? Asla kendini ifşa etmek zorunda kalmazdı.

Hayır, kesinlikle müzeye dönmeliydi. En doğru seçim buydu. Arkasını döndü ve geldiği yoldan geri yürümeye başladı. Köşede bir fayton durdu ve boş boş ona doğru geliyordu. Tam zamanında Simon'ın arabasına bakıp sola döndüğünü gördü. Kararını vermişti, taksiye işaret vermek için sokağa çıktı.

"Lütfen şu arabayı takip edin," diye seslendi adama, adam aşağı atlayıp ona yardım edemedi önce. Arabanın koluna tutunarak kendini yukarı çekti ve koltuğa yaslandı.

Fayton hareket etti ve oldukça iyi bir hız tutturmayı başardılar. Simon'ı sadece bir kez gözden kaybetti ama o zamana kadar daralan sokakları ve bakıma muhtaç binaları çoktan fark etmişti. Simon Whitechapel'e gidiyordu. Ama neden? Whitechapel sokaklarında kulüp kıyafetlerini giymediği izlenimini edinmişti. Belli ki aceleyle ayrılmıştı. Onu bugün buraya getiren neydi?

Taksi Whitechapel High Street yakınlarında durduğunda, şoför yolun kenarına çekip kapağı açtı. Üstündeki kare açıklıkta sert yüzü belirdi. "Ben burada araba kullanmıyorum," diye açıkladı.

"Tamam, buradan çıkacağım." El çantasını karıştırdı ve bilet ücretini çıkardı.

Adamın gür kaşları bir araya geldi. "Emin misiniz, bayan? Bu bölge-"

"Evet, eminim. Al bakalım." Parayı adama doğru itti ve adam omuz silkerek parayı aldı.

Kadın el yordamıyla arabadan çıktı ve aceleyle kalabalık pazara doğru ilerledi. Panik onu ele geçirmeye başlamıştı çünkü adamın arabasına dair hiçbir iz göremiyordu. Hava henüz kararmamıştı ama sokaklar kalabalık olduğu için yeterince geç bir saatti. Yolun karşısındaki White Hart Pub çok kalabalıktı.

Yan sokağa bir araba yanaşmıştı ve onun arabası olabileceğini düşündü. Montague Kulübü'nün arabaları, kapısında arma olmadığı için anonimlik açısından işaretlenmemişti. Herhangi biri olabilirdi ama pazardaki diğer tüm araçlar ya vagondur ya da o kadar şık ve parlak değildi. Eteklerini ayak bileklerine kadar sıyıarak, arabalardan, at arabalarından ve gübrelerden kaçarak aceleyle yolun karşısına geçti. Oraya vardığında at arabası çekiliyordu ama Simon'ın zarif formunun ara sokakta kaybolduğunu gördü. Koşmuyordu ama çok hızlı yürüyordu. Ona ayak uydurmak için neredeyse depar atması gerekiyordu.

Bir arabadan daha büyük bir şey için çok dar olan iki sokaktan daha geçti. Sonunda bir sıra evin önüne geldiğinde hızı yavaşladı. Dar, uzun ve kahverengi tuğladan yapılmışlardı. Üçüncü evin ön kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Üzerinde bir tabela asılıydı ama o kadar solgundu ki, bloğun sonunda saklandığı yerden üzerinde ne yazdığını anlayamadı. Adam beklerken etrafına bir göz attı ve kadın köşeden fırladı. Yine kendini göstermesi gerekiyordu ama bir şey onu sessiz tuttu. Geri dönüp baktığında

uzun kapı açılmıştı. Bir zamanlar yeşildi ama boyası çoktan solmuş ve yer yer soyulmuştu. Kapının içinde kimin durduğunu anlayamadı ama kadın ya da erkek, Simon'dan daha kısaydılar. Konuşurken yere baktı. Adam geri çekildi ve içeri girmesine izin verdi. İçeri adımını atarken şapkasını çıkardı.

Kapı arkasından kapandıktan sonra aceleyle binaya doğru ilerledi. Elini kaldırıp kapıyı çalarken iyi meleğinin konuşmasına izin vermedi. Kapıyı yaşlı bir kadın açtı. Gümüş telli saçlarını düzenli bir şekilde topuz yapmış, yüksek yakalı ve uzun kollu siyah elbisesi oldukça muhafazakârdı.

Eliza hemen konuşmayınca, "Evet?" diye sordu.

Eliza ağzını açtı ama Simon'ı sormaması gerektiğini fark etti. Ne öğrenmeyi umuyordu ki zaten? Onu bulmaya yönelik dürtüsel kaçıışı sağduyusunun önüne geçmişti.

"Sen yeni bir kız mısın, çocuk?" diye sordu kadın. Eliza'nın beklediği Doğu Yakası aksanıyla konuşuyordu ama sanki o bölgenin yerlisi değilmiş de uzun süredir orada yaşıyormuş gibi yumuşatılmıştı.

"Evet, yeniyim." Eliza başını salladı ve o gece Bay Brody ile konuşurken kullandığı yapmacık aksanı kullandı.

Kadın iç çekti. Sesi nazik ama sertti, "Bu girişten sadece müşteriler girer, tatlım. Arka tarafa git." Sonra kadın onu baştan aşağı bir süzdü ve kapıyı yüzüne kapattı.

Müşteri mi? Ne tür bir evin müşterisi olur ki? Midesinde mide bulandırıcı bir boşluk açıldı. Olabilecek tek bir şey vardı ama Simon'ın böyle bir yere sık sık gittiğine inanmak istemiyordu. Yine de aceleyle evlerin sıralandığı bloğun arkasına doğru ilerledi. Üçüncü eve kadar saydı ve kapıyı çaldı.

Kapı. İçeriden kadınsı bir ses bağırdı ama Eliza ne dediğini anlayamadı. Bunu ağır adımlar izledi. Bir dizi kilit açılıyordu; yayların ve metalin tahtaya vuruşunu duyabiliyordu. Kapı nihayet açıldığında, sağ taraftaki mutfaktan gelen sıcaklık üzerine yayıldı. Önünde karanlık ve dar bir koridor belirdi ve boş ön kapıya giden düz bir yol oluşturdu.

Kapıyı açan kadının aşçı olduğı anlaşıyordu. Üzerinde bir önlük vardı ve Eliza'nın oraya gelip kendisini rahatsız etmeye cüret etmesinden dolayı yüzünde aşağılanmış bir ifade vardı. Alnından bir damla ter süzüldü ve mutfağın sıcaklığından kızarmış eliyle terini sildi.

"Bana arka tarafa gelmem söylendi," dedi Eliza.

Aşçı oflayıp pufladı ve kapıyı arkasından çarpmadan önce ona el salladı. Sonra da Eliza'yı unutmuş gibi mutfağa dönüp elleri ve dizleri üzerinde dökülen bir şeyi temizlemekte olan bulaşıkçı kızı azarlamaya devam etti.

Eliza tekrar evin önüne doğru baktı ama siyahlar içindeki kadından hiçbir iz göremedi. Kadının sesi koridordan aşağıya, ön odadan bir erkek sesiyle birlikte ona doğru süzüldü ama adam Simon değildi. Bu onun için bir şanstı. Biri onu durdurmadan önce onu bulmalıydı.

Koridorun kenarında dar ve dik bir hizmetli merdiveni vardı, bu yüzden onları kullandı ve dikkatlice evin ikinci katına doğru ilerledi. Üst kat dardı ve koridora açılan birkaç oda vardı. Kapılardan biri açıldığında, altında başka hiçbir şey olmayan kirli beyaz bir elbise giymiş genç bir kadınla karşılaştı. Odadan sızan lamba ışığı kadının seyrek bedenini arkadan aydınlatıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu kaşları birbirine çatılmış bir halde.

"Anna-Anne," diye yanıtladı Eliza, Simon'la birlikte Whitechapel'de kullanması gerektiğine karar verdikleri adı unutarak.

"Onlardan zaten bir tane var." Kadının bakışları daraldı.

"Adımı değiştirebilirim."

Kadın oflayıp pufladı ve başka bir şey söylemeden odasına geri döndü. Eliza bir an için diğer kapılara baktı, Simon'ın onlardan birine girip girmediğini merak ediyordu. Belki de şu anda içeridekilerden birini yatağa götürmek için soyunuyordu. Onun bir fahişeyi ziyaret edecek biri olduğunu hiç düşünmemişti. En azından bu zavallı kadınların, kendi tercihlerinden ziyade şartların zorlamasıyla bu işe girmiş olabileceklerini. Karşı tarafın gerçek çaresizliğini gördükten sonra onun bundan faydalanacak biri olduğunu düşünmemişti ama belki de yanılmıştı. Dürüst olmak gerekirse, onu hayal kırıklığına uğratan tek şey bu değildi. Dün gece ona dokunduğu gibi bugün de buraya gelebilmiş olmasıydı.

Bundan ne anlam çıkarması gerekiyordu?

Bunun seni ilgilendirmediğini ve eve dönmen gerektiğini. Eliza mantığının sesini bir kenara itti. Artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmişti.

Merdivenlerde bir ayak sesi yankılandı ve başını kaldırdığında yukarıdaki sahanlıktan bir adamın ayakkabısının geçtiğini gördü. Belki de oydu. Aceleyle etrafından dolaştı ve bir sonraki merdivenden en üst kata çıktı. Oraya tam zamanında varmıştı ki adamın, muhtemelen Simon'ın, tavan arasına çıkan duvara gömülü dar bir merdivenden çıkarak gözden kaybolduğunu gördü.

Kalp atışları göğsünde çarparak onu takip etti ve kısa koridordan aşağıya, merdivenlerin dibine doğru sessizce yürüdü. Hızlı bir bakış adamın Simon olduğunu doğruladı. Sırtını duvara dayadı ve adamın gelmesini bekledi.

Merdivenlerin tepesindeki tek kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve tekrar baktığında tavan arasındaki odada on beş yaşından fazla olmayan, yüzü solgun ve zayıf, esmer bir kız gördü. Simon'ın orada durduğunu fark ettiğinde gözleri parladı ve onu içeri almak için geri adım attı, sonra kapı arkasından kapandı.

Eliza'nın kafa derisinden omurgasına doğru soğuk bir ürperti yayıldı. Kız çok gençti. Simon neden onu ziyaret ediyordu ki? Onunla gerçekten yatmak istiyor olamazdı, değil mi? Eliza tüm nedenleri doğru dürüst düşünmeden koridordaki kapılardan biri açıldı. Dışarı yaşlı bir adam çıktı ve giysilerini düzeltti. Kadın başını çevirirken gözlerini kapattı.

"Yeni misin?" diye sordu adam, fazlasıyla ilgili olduğunu belli eden bir ses tonuyla.

"Hayır, yeni değilim. Defol git buradan," diye tersledi, sesini tavan arasına kadar çıkmayacak şekilde alçak tutarak.

Kaşlarını çattı ama aşağı inmek için merdivenlere doğru yürürken gömleğinin kuyruğunu kıvırmayı bitirdi.

Merdivenlerden yukarı, kapalı tavan kapısına bakmadan önce onun gözden kaybolmasını bekledi. Merdivenleri çıkmadan önce bir an tereddüt etti. Buraya kadar gelmişti; şimdi geri dönecek değildi.

Çatı katının merdivenlerinin başına geldiğinde Eliza kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama çalmamaya karar verdi. Onlara başka bir şey yapıyormuş gibi davranmaları için zaman vermek istemiyordu. Eğer bu kızla yatıyorsa, Eliza'nın bunu bilmesi gerekiyordu. Baştan çıkarmayı kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Sonra onu ahlaksız olduğu için azarlayacak ve gidecekti. En azından geleceğiyle ilgili soruyu çözecekti.

Midesi bulanarak hafifçe itti ve kapı içeriye doğru açıldı, sanki hiçbir şey mandallanmamış gibi

İçeride. Oda düşündüğü kadar küçük değildi.

Tam karşısında dar bir pencere vardı; akşamüstü güneşi çıplak ahşap zemine vuruyordu. Pencerenin bir tarafında duvara dayalı küçük bir yatak, diğer tarafında da bir masa vardı. Yatak boştu. Kız masaya oturdu ve Simon da onun yanına oturdu. Üçüncü bir çift göz de ona bakıyordu. Simon'ın kollarında daha da küçük bir çocuk. Hem adam hem de kız onu görünce ayağa kalktılar.

"Eliza?" dedi.

Kızın gözleri korkuyla irileşti. Tamir etmekte olduğu battaniye yere düşmüş, içinden bir iğne çıkmış ve kırmızı iplik kuyruğu battaniyenin üzerine düşmüştü.

"Simon?" Eliza'nın bakışları tekrar ona, daha doğrusu kucağındaki çocuğa kaydı.

Küçük kız dizlerine kadar uzanan sade, sarı bir elbise giymişti. Açık renkli saçları özenle taranmış ve sırtından aşağıya havadar bukleler halinde dökülmeye bırakılmıştı. Üç yaşından büyük olamazdı.

"Kim o, baba?" diye sordu çocuk, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yumuşak ses tonuyla. Simon'inkine çok benzeyen mavi gözleri merakla açılmıştı.

Baba. Küçük kız Simon'a baba demişti. Eliza bakışlarını çocuktan ayırıp Simon'a çevirdi. O da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Yüzü donmuş bir şok maskesiydi ve ayağa fırladığından beri hiç hareket etmemişti.

"Simon." Bu kez bir soru değildi. Eliza soru soramayacak kadar sersemlemişti.

Simon'ın bir çocuğu vardı. Bir kız çocuğu. Bayılmaya eğilimli olsaydı, düşüp ölür ve aşağı yuvarlanırdı.

Merdivenlerden.

YİRMİ BİR

"PAPA?" DAISY tombul bebek elini uzatıp Simon'ın yanağını okşadı.

Onun tatlı yüzüne, endişeyle irileşmiş yuvarlak gözlerine baktı ve kendini toparlamaya çalıştı. Yine de Eliza'yı *burada* görmeyi yakın zamanda atlabileceğini sanmıyordu. "Bu benim arkadaşım Eliza."

Daisy başını salladı ve gülümsedi, görünüşe göre bu cevaptan memnun olmuştu. Hepsini hareketsiz tutan büyü bozulmuştu. Eliza belki de kapı açık durmanın uygun olmadığını fark etti. Yüzünde mahcup bir ifadeyle odaya tamamen girdi ve kapıyı kapattı. Diğer seçenek arkasını dönüp gitmekti ama buraya kadar gelmişken, cevapları almadan gitmesini beklemiyordu. Onu hangi seçeneği seçeceğini doğru tahmin edecek kadar iyi tanıyordu.

Eliza ona baktı. Gözleri şimdi yumuşacıktı... neredeyse savunmasızdı, tam da onun hissettiği gibi. Daisy'yi diğer hayatından, Whitechapel'in dışında yaşadığı hayattan hiç kimse görmemişti. Onu saklamak istediğinden değil, burada saklamak zorunda kaldığından. Eliza onunla tanışmasını önemseyen ilk kişiydi. Daisy burada yaşadığı için odanın ona her zaman saygılı bir havası olmuştu. Eliza bu kutsal mekâna tesadüfen girmişti ve

Bu konuda ne hissettiğine karar veremedi. Sanki onun çok hassas bir parçasını görüyormuş gibi hissediyordu.

"Bu Daisy," dedi. "Mary'nin kızı." Bunun anlamının yerleşmesine izin vermek için durakladı. Eliza'nın yüzünde anlayış ve biraz da rahatlama belirdi. Genç kızın çocuğunun babasının o olduğunu mu düşünmüştü? "Ve bu da Henrietta. Daisy ona Heni adını verdi. Ona bakmaya yardım ediyor."

Henrietta kararsız bir şekilde bir ileri bir geri baktı ama hızlıca reverans yaptı. "İyi akşamlar, hanımefendi."

Eliza henüz sesini bulamamıştı ama Henrietta'ya bir selam mırıldanmayı başardı. Kızı burada bulaşıkçı olarak çalışırken bulmuştu, Daisy'nin sütanneye ihtiyacı kalmadığı anlaşıldığında. Alt kattaki kızlar genellikle reşit olduklarında üst kata çıkmaya başlardı, bu yüzden Henrietta'ya Daisy'ye bakmasını teklif etmiş, o da bunu hemen kabul etmişti.

Heni yere düşen tamir işlerini topladı ve Eliza'ya geniş bir alan bıraktı. "Lütfen sandalyemi alın," dedi ve yatağın ucundaki sandığın üzerine oturmak için yürüdü.

"Teşekkür ederim," dedi Eliza ama hâlâ izin almak için Simon'a bakıyordu. İzinsiz giren oydu ve Simon onun burada ne kadar haddini aştığını yeni yeni fark ettiğinden şüpheleniyordu. Simon başıyla onayladı ve sandalyeye doğru bir el uzattı. Kadın bir teşekkür daha mırıldandı ve oturdu.

"Beni takip mi ettin?" diye sordu Daisy kucağında otururken koltuğuna geri döndükten sonra. Bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu. Daisy kapıda belirdiğinde bir yanı parlamıştı. Bu hiç mantıklı değildi. Bu, mahremiyetinin korkunç bir şekilde ihlal edilmesiydi ama tek hissedebildiği mutluluktı. Sonunda, o bu şeyi biriyle paylaşabilirdi... onunla...

uyurken ve uyanıkken her anına musallat olmaya başlayan kadın.

Daisy bir parça ekmek yerken merakla ona baktı.

"Özür dilerim. Buna hakkım yoktu." Eliza'nın yanakları yandı. "Gittiğini gördüğümde Montague Kulübü'ne yeni varmıştım. Geri dönecektim... yarın tekrar gelecektim, ama sende bir şey vardı... endişeli, neredeyse üzgün görünüyordun ve ben de seni takip ettim."

Bunu yapmamalıydı. Yüzündeki pişmanlık ifadesi bir gösterge ise, bunu biliyordu. Kalbinin çarpıntısını ve onu gördüğü için duyduğu sevinci kontrol altına almaya çalıştı çünkü onun burada olması iyi bir şey değildi. Tehlikeliydi. Ayrıca kapıyı açtığında yüzünde beliren öfke ve kıskançlık ifadesini de unutamıyordu.

"O halde seni buraya getiren şey benim için duyduğun endişe miydi?" diye sordu.

"İlk başta, evet." Gerisini söylemek istemedi. Belirsizlikle alt dudağını dişledi. Ona bakmamak ve onu ısırdığını hayal etmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Sonra bunun bir b..." Heni'ye baktı. *Genelev* kelimesini başkalarının önünde söyleyemezdi. "Buranın ne olduğunu anladım. O zaman senin de burada müşteri olabileceğine kızdım."

Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Daisy bu sabah gördüğümde kendini iyi hissetmiyordu, ben de onu kontrol etmek için geri geldim. Gördüğünüz gibi şimdi çok daha iyi."

Daisy son ekmeğini de mideye indirdi ve önündeki masada duran bir parça ufalanmış kaşara uzandı. Somun ekmekler ve peynir parçaları, bir sepet çilek ve bir sepet b e k t a ş i üzümüyle birlikte masanın üzerinde duruyordu,

Yanında bir tutam su teresi ve gazete kâğıdından yapılmış bir külahın içinde kavrulmuş fındık vardı. Bunları Heni ve onun için getirmişti, birkaç günde bir onlara verdiği yiyeceklerin bir parçasıydı. Whitechapel'de bulunan boktan şeyleri yemelerini istemiyordu. Buradaki ekmekler çoğunlukla şap ve tebeşirden yapılıyordu ve sadece az miktarda un içeriyordu. Peynir küflenmişti ve çok az meyve vardı.

"Evet, bunu görebiliyorum. Çok güzel," dedi Eliza.

İltifatlardan her zaman etkilenen Daisy ona gülümseyerek minik beyaz süt dişlerini ortaya çıkardı. Eliza da ona gülümsedi ve içinde bir şeyler oldu. Ne olduğunu söyleyemedi, sadece göğsünün ağır ve sıcak olduğunu hissetti ve bir an için nefes alamadı.

Yüzüne neyin yansıdığını bilmiyordu ama Eliza ona baktığında gülümsemesi durakladı. "Gitmeliyim."

"Hayır." Eliza daha ne dediğinin farkına bile varamadan sözcük aralarına girmişti. Ses tonu sert ve kesindi. "Sokaklarda tek başına olmamalısın. Seni eve bırakacağım."

Reddetmesi için kendini hazırladı ama Daisy'nin bu konuda sessiz kalması ve başını sallaması onu çok şaşırttı. Bu konuda kavga etmeyecekleri için rahatlamış bir şekilde Daisy'yi hafifçe dizinin üzerinde zıplattı. Daisy kıkırdarak ona baktı ve adam ona duyduğu sevgiyle neredeyse kendinden geçecekti. Daisy her hastalandığında, onun hayatta kalamayabileceği gerçeğine kendini hazırlıyordu. Yaşamak için korkunç bir yoldu ama kendine engel olamıyordu. Erken ölüm burada hayatın bir parçasıydı. Bu yüzden ona besleyici yiyecekler vermek için bu kadar çaba sarf ediyordu. Anneleri günün büyük bir bölümünde fabrikalarda çalışmaya zorlandığında burada bebeklere verilen sulu yulaf ezmesi yerine ona gerçek anne sütü sağlamak için neredeyse iflas etmesinin nedeni buydu. Parmaklarını kızın ipeksi saçlarında gezdirdikten sonra avucunu kızın alnına bastırdı.

Çocuk sabahın çoğunda uyumuştı ama şimdi çok daha iyi görünüyordu. Söyleyebileceği kadarıyla ateşi yoktu. Her ihtimale karşı tekrar kontrol etmek için dudaklarını alnına bastırdı. Eliza yumuşak bir ses çıkardı. Ne olduğunu anlayamadı ama gözleri koyu ve kadifemsiydi, bakışlarıyla buluştuğunda ona doğru parlıyordu. Sonraki birkaç dakika boyunca Daisy ve Heni'yle ihtiyaçları hakkında konuştu ve yeğenin geçirdiği hafif soğuk algınlığının üstesinden geldiğine dair kendini rahatlatmıştı. Heni'yle konuşmasının ortalarına doğru Daisy Eliza'ya bir çilek ikram etti ve Eliza da kabul ederek yavaşça yedi. Kısa bir an için ikisiyle birlikte kahvaltılık masasında oturup sessiz bir anın tadını çıkardıkları bir geleceği hayal etmesine izin verdi. Düşüncelerini uzaklaştırmak için başını salladı. Gelecek diye bir şey yoktu, ta ki

iki hafta içinde son ödüllü dövüş. Artık önemli olan tek şey buydu. "Eliza ve benim gitmemiz gerekiyor. Dönmem gereken bir iş var."

Daisy'nin alnı endişeyle titriyordu. Onu çok seviyordu ve gidişini görmekten hiç hoşlanmıyordu. O da aynı şeyleri hissediyordu. Dövüşten sonra onu Montague Club'a getirecek ve orada tutacaktı. Belki de yakındaki yeni binalardan birinde bir daire bulurlardı. "Üzülme aşkım. Sabah yine görüşürüz." Adam onun yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra en sevdiği şeylerden biri olan onu havaya fırlattı. Kız onun umduğu gibi kıkırdadı.

"Söz mü?" diye sordu.

"Söz veriyorum." Yanağını tekrar öptü ve onu Heni'ye teslim etti. "Gel," dedi Eliza'ya.

Eliza ayağa kalktı ve Daisy'ye elini uzattı. "Sizinle tanışmak çok güzeldi, Bayan Daisy. Umarım sizi yakında tekrar görebilirim."

Daisy ona gülümsedi ve başını sallayarak onu cesaretlendiren Heni'ye baktı. Daisy Eliza'nın eldivenli elini tuttu. "Çok güzel

Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Liza," diye bebek sesiyle ona karşılık verdi.

İçindeki her şey duruldu ve sonra üzerine sıcak bir kızarıklık yayıldı. Zihni, kafasında yarattığı o ev görüntülerine geri döndü. Birlikte bir ev. Eliza her sabah onun kollarında. Daisy'nin oyuncaklarla ve elbiselerle dolu, tamamen kendisine ait bir odası. Asla gerçekleşmeyecek şeyleri hayal etmek çok acı vericiydi. Bu yüzden sahip olamayacağı şeylerin hayalini kurmasına asla izin vermedi. Ta ki Eliza ortaya çıkana kadar.

YİRMİ İKİ

W BAŞKA BİR SÖZ SÖYLEMEDEN, onu geneleve doğru götürdü, Bayan Jeffries'le karşılaşmayacaklarını umuyordu. burayı işletiyordu. Sözsüz bir anlaşmayla arka merdivenlerden indiler ve arka kapıdan çıktılar. Dışarı çıktıklarında onun elini tuttu ve Montague Club'dan gelen arabanın kendisini karşılaması için ayarladığı Commercial Street'e doğru yürümeye başladı.

"Beni takip ettiğine inanamıyorum." Sesini hissettiğinden daha sert çıkarmaya çalıştı.

"Anlıyorum. Ben de tam olarak inanamıyorum. Bana düşüncesiz olabileceğim söylenmişti."

Adam ona baktı ve güldü. O da gülümsedi. "Gerçek olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı nefesinin altında. Yanaklarındaki renk herhangi bir gösterge ise, onu duydu. Tanrım, çok güzeldi.

"Daisy'nin varlığından hiç şüphelenmezdim," dedi. "Neden seninle kulüpte değil de burada yaşıyor?" "Brody yüzünden."

Bu isim onun etrafına bakmasına neden oldu. Sanki bu tek başına adamı çağırabilirmiş gibi. Whitechapel'e son gelişlerindeki gibi karanlık değildi ama sokaklar birbirine o kadar yakındı ki hava daha karanlık ve durgun görünüyordu. Adam kızın elini daha sıkı tuttu.

"Babası o mu?"

"Hayır, onun babası bir Jack. Bir denizci. Mary onu sevdi, ama denizden döndüğünde onu şişmiş bir karınla görünce bebeğin ondan olabileceğini reddetti." Simon bunun için ona saldırmıştı ama dayaktan sonra adam başka bir gemiyle denize açılmış ve bir daha geri dönmemişti.

"Peki o zaman Brody'nin neden söz hakkı var?" diye sordu.

"Gitmemi istemedi ve kalmamı da istemiyor.

Montague'de. Beni eskisi gibi kullanamayacağı gerçeğine içerliyor. Ona hak etmediği bir servete mal oldum."

Boştaki eliyle, kendisinininkini tutan eline dokundu. Başını kaldırıp ona bakmadan önce parmaklarına baktı ve bu dokunuşla rahatladı. "Onu önemsiyordun, değil mi?" diye sordu.

Boğazına bir yumru oturdu ve boğazını sıkıp ağrıttı ama acıyı çabucak bastırdı. "O benim tanıdığım tek babaydı. Bir süre için beni oğlu gibi hissettiğini düşündüm." Omuz silkti. "Yanılmışım." Hayatında pek çok konuda yanılmıştı ama bu en çok canını yakan şeydi.

"Ya da belki de öyle hissediyordu ve gittiğin için incindi?"

Simon başını salladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. O çok ileri gitti. Ayrıldığım için ona borçlu olduğumu iddia ediyor ve ben onun özgürlüğü için ödeme yapana kadar Daisy'nin gitmesine izin vermeyecek. Bu yüzden son dövüşü kabul ettim. İkimizin de ondan kurtulacağına söz verdi."

"Bir dakika bekle." Durdu ve Simon'ı da kendisiyle birlikte durmaya zorladı. "Daisy'yi buradan çıkarmana izin verilmesi için ödüllü bir dövüşe katılman mı gerekiyor?"

Başıyla onayladı.

Kaşları çatıldı ve elini göğsüne götürerek göğsüne sarıldı. Kendini derin bir nefes almaya ve onun ne kadar yumuşak ve sıcak olduğuna odaklanmamaya zorladı.

Yine de, dün geceyle ilgili düşünceler zihnini yakıp kavururken kendini ona daha da yaklaşıırken buldu. Ellerinin altında nasıl hissettiğini... parmaklarının üzerinde nasıl gezindiğini.

"Ama tehlikeli değil mi?" diye sordu. "Bu bir inanç sıçraması değil mi? Eğer onu başka bir hayat için terk etmene gerçekten bu kadar üzülüyorsa, o zaman korkunç bir şey planlamadığını nereden biliyorsun? Seni bir şekilde incitmek istemediğini nereden biliyorsun? Verdiği sözü yerine getireceğine nasıl güvenebilirsin?"

Söylediği her şey doğrudu. Gülümsemesi hüznle karıştı. "Brody'ye güvenilemeyeceğini anlamak iyi oldu."

"*Simon.*"

Simon ona basit bir çocuğa bakar gibi baktı. "O halde başka seçeneğim var mı, Eliza?"

Yüzünde anlayış belirdi. "Seçme şansınız yok, değil mi? Seçim, birazcık güce sahip olacak kadar şanslı olanlara tanınan bir ayrıcalıktır," dedi.

Boğazındaki sıkı ağrı geri döndü. İşte bu yüzden ona sahip olmasına asla izin verilmeyecekti. Hüznü öfke kovaladı. Bir şeyi yumruklamak istedi. Aklına Brody geldi.

"Ayrıcalıklı biri olarak doğmadın ama güçlü arkadaşlar edindin. Bay Thorne ya da Lord Leigh ile konuşabilirsin. Rothschild Dükü'nün size yardım edeceğini biliyorsunuzdur."

"Ne yaparlardı? Kökünü kazımak için Whitechapel sokaklarına polis mi göndereceklerdi? Herkesi -Daisy'yi, kendilerini ve ailelerini- tehlikeye mi atacaklar? Hayır, onunla kendim başa çıkacağım." Adamın çenesi kaskatı kesildi ve yürümeye başladı ama kadın yerinden kıpırdamayı reddederek onu kendine doğru çekti.

"Simon, bekle. Bir şey olmalı-"

"Hayır, Eliza, yapılabilecek bir şey yok. Buranın nasıl bir yer olduğunu anlamıyorsun. Eğer onun istediğini yapmazsam, döndüğümde Daisy'yi gitmiş bulabilirim ve bunu göze alamam." Kadının yüzüne yansıyan dehşet, artık anladığına dair onu rahatlatmaya yetmişti. Onu kucağına alıp oradan çıkarmak zorunda kalmayacaktı, ki zaten bunu yapmak üzereydi. Burada kalamazlardı ve buranın kendisi için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Adamın elini sıktı.

elini tuttu ve onu takip etti.

Ticari kaldırıma çıktılar ve adam kalabalık cadde boyunca arabayı aradı ama göremedi.

"Onu oradan çıkarmanı engelleyen nedir?" Eliza sordu, sesinde sessiz bir tereddüt vardı.

Bir an sessiz kaldı, ona ne kadarını anlatacağını düşündü. "Evin bir bekçisi var. Heni ve Daisy ne zaman çıksalar onları takip ediyor. Brody yakında ziyaretinizden haberdar olacak." Adam kızın elini tekrar sıkıca kavradı, sanki kızın kendisinden uzaklaştığını hissediyordu. Whitechapel'a son geldiklerinde onları takip eden adamı ya da adamları arar gibi etraflarına bakındı.

Vücudu gerildi; onun yanında gerildiğini hissedebiliyordu. "Buraya bir daha asla gelmeyeceğine söz ver. O çok tehlikeli." Kız hemen cevap vermeyince ona döndü ve omuzlarından tuttu. "Lütfen, Eliza."

Kız başını salladı. "Söz veriyorum. Bu sefer ciddiylim."

Bir nefes verdi ve sokağa geri döndü. Arabayı fark etti. Araba yavaşça şeritten aşağı iniyor, diğer trafikten ayrılarak onlara yaklaşıyordu.

"Hiç ayrılmayı denedin mi?" diye sordu. "Daha önce... çocukken?"

"Bir keresinde, uzun zaman önce," diye cevap verdi. "Brody için bir adam döv müştüm. Bir rakipti, bir çetenin başındaydı." Durakladı, daha fazlasını söyleyip söylememeyi tartışıyordu ama kadın bilmeyi hak ediyordu. Bilmesi *gerekiyordu*. Belki de bu onun mesafesini korumasını sağlardı. "Adam öldü. Bunu öğrenir öğrenmez gitmeye karar verdim. Ertesi gün kaçtım ve biriktirdiğim parayla Dover'a bir tren bileti aldım."

"Ama geri döndün."

"Mary için geri döndüm. Onu burada yalnız bırakamazdım. İslahevinden kaçtı ve beni de yanında götürdü. Onun için daha azını yapamazdım." Dover'a giderken sağlıklı düşünememişti. Paniğe kapılmıştı. Geri döndüğünde, Brody'ye hâlâ inandığı için gitmeye hazır değildi, bu yüzden kalmıştı. Her gün, onu kendisiyle birlikte gitmeye zorlasaydı hayatlarının nasıl olabileceğini merak ediyordu. Hâlâ hayatta olur muydu?

Eliza sanki o zamanlar onun hayatının nasıl olduğunu anlayabilecekmiş gibi başını salladı. "Nereye gittin?"

"Denize. Hep görmek istemiştim. St. Pancras'tan Dover'a giden trene bindim, indim ve sahile doğru yürüdüm. Orada bir uçurumun yanında küçük bir taş ev vardı. Terk edilmiş gibiydi, ben de orada dinlendim. Uykuya daldım ve ertesi sabah uyandım. İşte o zaman geri dönmem gerektiğini anladım."

Arabanın trafikte ilerlemesini beklerken sessiz kaldılar. Bir süre sonra, "Öldürdüğün başkaları da oldu mu?" diye sordu.

Bu soruyu bekliyordu. "Birkaç tane." Tepkisini ölçmek için ona baktı. Gözlerine cevap vermeyince, "Hepsi de kötü adamlarla kavga ederken oldu," diye ekleme ihtiyacı hissetti. Hepsi de Brody'nin rakipleriydi, önce o öldürmese onu öldürecek adamlar. Yine de. Ölüm ölümdü. "Yaptıklarımın gurur duymuyorum."

Ona baktı ve gözlerinde parlayan yaşlar vardı. Bununla ilgili bir şey, acısını o kadar keskin bir şekilde hissetmesine neden oldu ki nefesini tuttu.

Araba kaldırımın kenarında durdu. Simon boğazını temizledi ve şoföre bir selam verip kapıyı açtı.

"Seni eve götüreceğim," dedi.

"Devonworth'un şoförü Jones beni British Museum'da bekliyor. Bunca zamandır orada olduğumu sanıyor."

"British Museum'a," diye seslendi. "Ben sana durmanı söyleyene kadar sürmeye devam et."

Şoför McCullough kabul etti. Simon onun içeri girmesine yardım etti ve arkasına tırmandı. Kulübün sahip olduğu her arabanın içi kulübün kendisi kadar lüks ve rahattı. Bu arabanın içi koyu kırmızı, püsküllü kadife kaplıydı. Pencerelerin düğmeleri ve topuzları ile arabanın küçük feneri yaldızlı ve ışıltılıydı. Gerçekten de bir dünyadan diğerine adım atmak gibiydi.

Kapı kapanıp araba hareket ettiği anda ona döndü. "Yaptığın hiçbir şey için seni suçlamadığımı bilmeni isterim. Yaşadığınız hayatı anlamam mümkün değil. Sadece sana hayran olduğumu bilmeni istiyorum-"

Onu durdurmak için eliyle ağzını kapattı. Onun hayranlığına dayanması mümkün değildi. Bu onu mahvederdi. "Yapma, Eliza. Bu şimdi, bu gece bitmeli. Benim ben olmadığım ve senin kaderinde daha fazlasının olmadığı bir gelecek yok." Kadının gözleri sıvıya dönmüştü ve adam gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Elini ağzından çekip kucağına koydu ve sıkıca tuttu. "O zaman önümüzdeki birkaç dakikayı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, dün gece olanlardan daha fazlasını kastediyordu. Adam

Bunu inkar edemezdi, çünkü bunu bir sonraki nefesinden daha çok istiyordu. Onu kucağına çekti ve öptü.

YİRMİ ÜÇ

I ELLERİNDEKİ TEK ŞEY Bloomsbury'ye dönmek için harcadıkları zamansa, Eliza bunu değerlendirmeye niyetliydi. Simon'ı tüm kalbiyle öptü. Adam nefes almak için geri çekildiğinde, kadın onun dudaklarını kovaladı. Onun içine doğru usulca güldü. ağız ve kemirilmiş onu alt dudak, kazıma hoş bir şekilde ile onun dişler önce o verdi o a Römorkör. Cevaplama DART . ihtiyaç o vuruldu aracılığıyla onu oldu

beklenmedik ama memnuniyetle karşılandı.

Daha önce hiç böyle bir öpüşme deneyimi yaşamamıştı. Olek'le öpüşmeleri en iyi ihtimalle beceriksizce olmuş ve onu neredeyse boğulmuş hissettirmişti. Simon öpüşmeyi ilginç kılacak kadar diş ve dille bir sanat formuna dönüştürmüştü. Dili kadifemsi ve pürüzsüzdü ve kız onunkine sürtünmesine bayılıyordu. Kendini şımartılmış hissediyordu. Onu bütün gün öpmeye devam edebilirdi ama o kadar uzun zamanları yoktu.

Artık gerçekten nefes alamadığında geri çekildi. Gözleri ona mücevher gibi parlıyordu, yaramaz ve derin. "Dün gece yaptığın gibi bana dokunacak mısın?" diye sordu. Fısıltıyla söylemişti, çünkü aklının bir köşesinde böyle bir şey istemenin ayıp olduğunu biliyordu.

Ona sıırttı. Tek kelime etmeden eğildi ve ağır perdeleri açık tutan bağı çözdü

arabanın uzak tarafında. Sonra aynısını diğer tarafa da yaparak onları dünyadan etkili bir şekilde gizledi. Akşamın ilk ışıkları çatlaklardan içeri sızıyordu. Arabanın ön duvarına küçük bir fener yerleştirilmişti, fazla ışık vermeyecek kadar küçüktü ama sarı ışıltısı yüzünün köşelerini okşamaya yetiyordu.

Yol boyunca bir yerlerde, başlangıçta onu klasik yakışıklı olarak görmediğini unutmuştu. O nefes kesiciydi. Burnu düz olmaktan daha iyiydi çünkü köprüsündeki hafif çıkıntı iyi savaşılmış bir hayatın kanıtıydı. Bunun ona tarih ve karakter katmasını seviyordu. Kaşları belirgin olabilirdi ama onu şaşırttığında kırışmasını izlemeyi ve bunun gözlerini derin ve gizemli yapmasını seviyordu. Dudakları aynı anda hem yumuşak hem de sertti. Onu tekrar öptü, dili ağzına girdiğinde içindeki sıcaklığın titreşimine hayret etti.

Bir kolu sırtındayken, diğer eli eteğinin altına doğru ilerledi. Sert avuç içi baldırının ve dizinin üzerinde kayarken parmakları kalçalarının arasına girdi. Çok fazla kumaş vardı. Adamın koluna ve kadının beline dolanıyor ve aracın yaz sıcaklığında terlemeye başlamasına neden oluyordu. Bir damlası omurgasından aşağı süzüldü ama sonra parmakları onu buldu ve fark etmeyi unuttu. Adam ona doğru bastırdı, donunun pamuklu kumaşı aralarında kaldı. Bacaklarını genişletmek ve ona yer açmak için sol ayağını yere dayadı.

Parmak uçları onu okşuyor, çıldırtıcı bir ritimle cinsel organında bir aşağı bir yukarı hareket ederek sırtını ona doğru eğmesini sağlıyordu. Lanet olası kumaş hâlâ aralarında daydı. "Simon, lütfen," diye yakındı.

"Şşşt..." dedi dudaklarına karşı ve derin bir öpücükle ağzını aldı. "Sana vermeye hazır olduğum şeyi alacaksın," dedi.

onunla dalga geçti.

Onun için zonkluyordu ve i amaşıırının sııılsıklam olduğunu hissedebiliyordu. "Zamanımız yok," diye sızlandı onun dudaklarına karşı.

Onu tekrar susturdu, ama aynı zamanda nihayet ekmecelerindeki parçayı buldu ve dün gece yaptığı gibi parmağını içine daldırdı. Onunla alay etti, sadece acısını artıracak kadar verdi. Kadın gözlerini sımsıkı yumdu, adamın dokunuşıyla büyülenmiş bir halde öpüşmeye devam edemedi. Adamın dudakları önce yanağını, sonra da kulağını buldu. Adamın sıcak nefesi kulağına değdiğinde ürperdi ve ardından dişleri kulak memesini çekiştirdi. Tanrım, onun dişlerini seviyordu.

Vücudu ağrıyor ve zonkluyordu, daha fazlası için hazırdı ama adam onu kızdırmaya devam etti. Parmağının sadece ilk eklemine kadar içeri itti ve sonra tekrar tekrar geri çekti. "Simon."

"Daha fazla mı?" Adamın nefesi kızın kulağını okşadı. "Tanrım, evet."

Geri çekildi ve tekrar içeri itti, bu sefer elinin topuğu onu kavrayana kadar. Kadının kalçaları onu cesaretlendirmek için kendiliğinden kıpırdandı ve adam onun sözsüz isteğini yerine getirdi. Parmağı ıldırııcı olduğu kadar hoş bir ritimle kadının içine girip çıkıyordu. Hoştu çünkü iyi hissettiriyordu, ıldırııcıydı çünkü sadece daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Onunla dolu olma hissinin tadını çıkarırken, aynı zamanda olmak istediği kadar dolu olmadığını fark etmeye başladı.

O da bunu biliyordu. "Bir tane daha alabilir misin?" diye sordu, konuşurken dudakları onunkileri okşuyordu.

Kadın başını salladı ve tanımadığı bir ses çıkardı. "Daha fazla. Hepsini. Umurumda değil."

Kıkırdadı ve ikinci, geniş bir parmak ilkinde katıldı. Muhteşem bir an için kadın doldu, vücudu gerildi.

ona sıkıca sarıldı. Kızın kolu adamın omuzlarına dolanmıştı ve onu sıkıca tutuyordu. Adam onları keskin ve sarsıcı bir ritimle hareket ettirdiğinde, parmaklarının pedi kadının içindeki o yere bastırdı, kadın kalçalarını onunla birlikte hareket ettirmek istedi ama eteklerinin hacmi onu engelledi. Daha iyi bir kaldıraç elde etmek için arkasına yaslandı, ancak koşuşturması tarafından engellendi.

"Kahretsin," diye mırıldandı istemeden.

Adam ona bakabilecek kadar geri çekildi.

"Bu pozisyon... bu telaş," diye açıkladı. Bu onunla geçireceği tek zaman olabilirdi ve kıyafetleri onu engelliyor ve her şeyi mahvediyordu.

Adam başıyla onayladı ve elini eteklerinin altından çekti. Kadın dehşet içinde inledi. "Çıkar şunu," diye fısıldadı adam.

Evet, tabii ki! Çıkarabilirdi. Yerde dizlerinin üzerine çöktü ve büstiyerin bantlarını bulmak için arkasına uzandı. Resmi bir elbise giymediği zamanlarda, çoğu kadının seyahat ederken giydiği, düşük profilli bir at kılı büstiyer giymeyi uzun zaman önce benimsemişti. Çok daha rahat ve daha az kısıtlayıcıydı. Ama *bu* bile bir arabada *bunun* için çok fazlaydı.

Adamın parmakları kadının titreyen parmaklarıyla birleşti ve birlikte

çıkarmayı başardı. Adam çalışmaya devam etti ve kadın onun iç çamaşırını da çözdüğünü fark etti. İyi ki kurtulmuştu. Jüpondan sıyrıldı ve her iki giysiyi de diğer koltuğa fırlattı. Eteğini avuçlayıp beline kadar çekerek adamın kucağına tırmandı, bu kez onun üzerine oturdu. Adamın ellerinden biri başının arkasına uzanıp saçlarını hoş bir şekilde çekiştirirken, diğeri de aralarına girip eteklerinin altından geçerek ıslak ve ağrıyan merkezini buldu. İki parmağıyla neredeyse vahşice içine girdi, ama bu onun istediği şeydi. O vardı

O kadar uzun süre onu beklemişti ki, parmaklarının içine her girişine hazırdı. Haykırdı ve onlar geçerken sokakta birinin onu duyup duymamasını umursamadı.

Adam onun boynunu ısırdı ve fısıldadı, "Sessiz ol, Melek. Sessiz olmalısın."

Sessiz olmak istemiyordu ama bunun gerekliliğini de anlıyordu.

"Bir tane daha alabilir misin?" diye fısıldadı, onu acımasızca baştan çıkararak.

Kadın ne diyeceğini bilemez bir halde ona baktı. "Evet, muhtemelen. Bilmiyorum."

Parmakları bir an durdu ve sonra başparmağı onu okşadı, klitorisıyla alay etti. Oraya daha önce de dokunmuştu, geceleri yatağında yalnızken, etrafta kimse yokken, ama onu okşadığında hiç şimdiki gibi hissetmemişti. Nefes nefese kaldı.

"Denemek ister misin?"

Başını salladı, tek kelime edemedi çünkü vücudu zonkluyor ve ona doğru sıkılıyordu, açgözlü ve doldurulmak için ağrıyordu. Yavaşça ve nazikçe, üçüncü bir parmağını da onun açıklığına bastırdı. Kadının vücudu ona uyum sağlamak için santim santim gerildi ve tamamen gerilene ve dolana kadar onu içine itti. Bu sefer çok daha nazikçe hareket etti, parmakları onu okşadı ve her itişte onu daha yükseğe itti.

"Parmaklarıma bin, Angel." Sesi kızın kulağına boğuk geliyordu. Diğer eli göğsünü kavradı, korse ve korse katmanlarının arasından sıktı ve yoğurdu. Giysilerinden nefret ediyordu.

Ona karşı sallandı, içindeki ısı ve heyecanın daha da yükseldiğini hissetti. Sıcak, ağzı açık öpücükler boynundan aşağı iniyor, dişlerinin kazımasıyla olmadığından daha sık vurgulanıyordu. onun omuzlarına sıkıca tuttu,

Yüzünü onun saçlarına gömüyor, onun taze limon kokusu üzerine siniyordu. Bu kokuyu yıllarca hatırlayacaktı. Adamın eli kalçasına gitmiş ve parmakları sihirlerini sürdürerek onu daha da yukarı çekerken ritmini korumasına yardımcı olmuştu. Karnında bir zevk sarmalı sıkılaşmaya başlamıştı. Parmaklarının her darbesi onu daraltıyor ve daha da sarıyordu. İhtiyaçtan çıldırmış gibi hissediyor, bir zevk dalgası üzerine çökene kadar kavrayışının hemen dışındaki bir şeye uzanıyordu. Bu onu içten dışa doğru sarstı. Vücudu parmaklarına kenetlendi, onun etrafında çırpındı ve kavradı. Ağzıyla onun çığlıklarını bastırdı.

Onu okşamaya devam etti, aşağı inene kadar hassas geçidine nazikçe girip çıktı. Vücudunun titremesi yavaş yavaş azaldı. Adam geri çekildi ve kadın adamın göğsüne yaslandı, arabanın sallanması yavaş ve eşitti. Elini ağzına götürdü ve parmaklarından kadının tadını emdi. Kadın bunun hedonizmine ve ne kadar hoşuna gittiğine hayret etti.

"Simon."

Ona baktı, gözleri karanlık ve genişti, arzusuyla büyümüştü. Çenesi gergindi ve vücudu ona karşı kaskatı kesilmişti. Kalçalarını oynattı ve onun orada, pantolonunun içinde sıcak ve nabız gibi attığını hissetti. Birden, onun kendisine verdiklerini ona da vermekten başka bir şey istemedi. Aralarına uzandı, ama parmakları onu bulur bulmaz bileğini eline aldı ve onu uzaklaştırdı.

"Seni tatmak istiyorum." Sesi ihtiyaçtan dolayı sertti.

Parmaklarını ağzına götürdüğünde tam da bunu yapmamış mıydı? Onun düşündüğü şeyi kastetmiş olamazdı... değil mi? Kadın başını salladı ve adam onun kalçalarını kavradı ve onu üzerinden indirdi. Sonra yerde dizlerinin üzerine çöktü.

Tıpkı birkaç dakika önce olduğu gibi. Yüzünü ona dönerek kalçalarını tuttu. "İşte böyle."

Kadını yastıklı koltuğun kenarına oturması için yönlendirdi. Dizlerini kaldırıp bacaklarını birbirinden ayırırken gözleri onunkilerle buluştu. Hâlâ çoraplarını, botlarını ve donunu giyyordu ama kendini son derece açıkta hissediyordu ve bu hoşuna gidiyordu. *Onun* için bu şekilde olmak hoşuna gidiyordu.

Kızın ellerinden birini tuttu ve ona kendini nasıl açık tutacağını gösterdi. Adam eteklerini yoldan çekmeye çalışırken kadın da onun istediğini yaptı. Elbisesinin kumaşı dizlerinin üzerine yığıldığı için aralarını göremiyordu ama hissedebiliyordu. Adamın onu içine çekerken bakışlarındaki sıcak yalamayı görebiliyordu. Elleri uyluklarının arkasına gitti ve onları birbirinden daha da ayırdı. Adam kadının seksine baktığında yüzü aç ve odaklanmış görünüyordu. Çenesinin derisi sımsıkı gerilmişti ve gözleri sıcak, sıvı bir ateş gibiydi. Donunu tam ayrıldığı yerden tuttu ve sertçe çekti. Kumaş yırtıldı; karnına kadar yarıldığını hayal etti.

Özür diler gibi ona baktı ama konuşmadı. Kızın umurunda değildi. Bu deneyimi yaşayacağı anlamına geliyorsa arabasına kadar çıplak yürüyebilirdi. Sonra adam ceketini çıkarıp kendi atılmış giysilerinin yanına atarken, gözleri çıplak ve açıkta duran seksine takıldı. Gömleği omuzlarını sıkıca sarmış, siyah yelege belinin darlığını vurguluyordu. Onu çıplak görmek için neler vermezdi ki, bunu onunla düzgün bir yatakta, dünyadaki tüm zamanını kullanarak yapmak için neler vermezdi. Kalçalarından tutarak onu biraz daha eğdi, koltuğun kenarına doğru çekti ve eğilip onu oradan öptü.

Adamın ağzının orada ne kadar tuhaf ve çökmüş hissedeceğine hazırlıklı değildi. Aklını zor topladı

Diliyle onu okşamadan önce etrafını sararak tadına baktı. Tekrar ağlamamak için dudağını ısırđı ama bu o kadar iyi hissettirdi ki göğsünün derinliklerinden bir inleme sesi yükseldi. Kalçaları tekrar kendiliğinden hareket edene kadar birkaç dakika boyunca onu bu şekilde okşadı, ancak adam onu sıkıca kavradı ve hareketsiz tuttu. Boğazından kaba bir uğultu çıkardı ve klitorisine doğru ilerledi, onu yalamak ve emmek arasında gidip gelirken dili şişmiş tomurcuğun etrafında dönerek oraya yerleşti.

Koltuğun kenarına tutunmak için yapabileceği tek şey buydu. "Simon, lütfen." Aynı ihtiyaç dalgasının içinde tekrar yükseldiğini hissedebiliyordu ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Onu sıkılaştıracak hiçbir şey yoktu. Ona doğru sallandı, ama onu dolduracak hiçbir şey yoktu, vücudunun etrafında kenetlenebileceği hiçbir şey yoktu ve görünüşe göre bu çok önemliydi. Şu anda, bir sonraki nefesinden daha önemliydi.

Adam üzerine çıkana kadar onun adını bir dua gibi tekrar tekrar söylediğini fark etmedi. "Eliza," diye inleyerek büyüüyü bozdu.

"Lütfen, Simon." Kadın bir ihtiyaç sisinin içinden ona baktı. "Seni içimde istiyorum."

Ona baktı, sessizce tartışıyordu, bundan emindi. Yüzünde binlerce duygu oynasıyordu. Onu uçurumun kenarına itmek için koltuğu bıraktı ve körlemesine ona uzandı. Parmakları pantolonunun önünü okşadı ve adam sarsıldı ama geri çekilmedi. Onun yerine, göğsünün derinliklerinden bir inilti daha yükseldi. Kadın onu kavradı, adamın uzunluğu kumaşın üzerinden onu yakıyordu. Adam hayal ettiğinden daha sertti ve muhtemelen en az onun kadar zonkluyordu.

Kendini yukarı bastırmak ve onu öpmek için sahip olduğunu bilmediği bir güç kullandı. "Şimdi. Sana ihtiyacım var."

Yarı zevk yarı acı dolu bir ses daha çıkardı, kalçaları kadının dokunuşuna karşı itiyor, kendini avucuna sürtüyordu. "Hiç içinde bir erkek oldu mu?"

"Emin değilim."

Adam güldü, boğuk bir ses kadının omurgasından aşağı hoş bir şekilde yuvarlandı. "Bilmiyor musun?"

Kadın başını salladı. "Bir zamanlar bir adam vardı, bir çocuk. On altı yaşındaydık. Bir şeyler yaptı ama senin bana yaptığın gibi hissettirmedi. Yapmış olabilir, ama asla emin olamadım."

"Acı var mıydı?" diye sordu.

"Biraz, bir saniyeliğine, sonra hiçbir şey, çünkü işini bitirmişti." Adam yana yuvarlanmıştı, ölü bir ağırlıktı ve kadın, bir insanın hiçbir şey ifade etmeyen bir şey için nasıl bu kadar riske girebileceğini merak etmişti.

Simon yine ciddiye ve başını salladı. "Prezervatifim yok. İçine bir bebek koymayacağım."

Mantıklı zihninin derinliklerinde bir yerlerde onun haklı olduğunu biliyordu. Ama tam o anda, adamın ihtiyacı bu kadar açıkken ve kadının vücudu ona duyduğu ihtiyaçla canlı ve titrerken, bebeğini taşımanın bedeli o kadar da yüksek görünmüyordu. Konuşurken parmakları onu okşadı, bu da arzusunu azaltmadı, aksine daha da artırdı.

"Geri çekilebilirsin," diye teklif etti.

Gözlerinin arasındaki yarık derinleşti. "Ne yap-" "Annem ve kız kardeşlerim bana böyle şeyler anlattı. Simon, lütfen." Sanki bir işaretmiş gibi, araba bir köşeyi döndü ve nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bu, zamanlarının değerli olduğunu, çünkü zamanlarının tükenmekte olduğunu hatırlattı.

Adam tekrar kadının cinsel organına baktı ve ona nazikçe, saygıyla dokundu. Adamın kendisini reddedebileceğinden korkarak pantolonunun önünü bağlamaya başladı. Ne yaptığını göremiyordu, bu yüzden parmakları onunkilerle birleşene kadar el yordamıyla ilerledi.

onu. Birlikte açtılar ve adamın ereksiyonu elini doldurdu. Kadın sıktı, adam üzerine eğilirken bir nefes çekti.

"Yoksa elinde patlarım," diye fısıldadı.

Kadın bu tehdit karşısında onu bıraktı. Elleri koltuğun kenarını kavramak ve kendini desteklemek için geriye doğru hareket etti. Ne bekleyeceğini tam olarak bilmiyordu.

"Eliza, Angel." Kulaklarına hücum eden kan yüzünden adını zar zor duyabiliyordu. Simon onun içinde olmak üzereydi. Simon'la bir olmak üzereydi. Kalbi hızla çarpıyordu.

Adamın parmaklarının aralarında dolaştığını hissetti ve sonra ereksiyonunun küt ucu ona süründü. Bu hisle kalçaları zıpladı. Bir eliyle onu sabit tutarken diğer eliyle kendini yönlendirdi, gözleri onunla birleşeceği yerdeydi. Yavaş bir hareketle, ucunu kadının içine doğru itti.

Kaskatı kesilmişti, ereksiyonu parmaklarından daha sertti. Geri çekildi ve sonra ileri doğru itti, santim santim içine doğru ilerlerken onu gerdi. Kendini ona kenetlenmiş hissediyordu, onun her şeyi için açgözlüydü. Kıpırdamadan duramıyordu.

Başını kaldırıp kıza baktı, onu sabit tutmak için iki kalçasından tutarken aralarındaki etek yığınının üzerinden kızın bakışlarıyla buluştu. "Çok güzelsin." Sesi özlemle boğuklaşmıştı. Konuşurken, kadının içine tamamen oturana kadar ileri doğru itti. Daha önceki gibi bir acı yoktu, sadece kadının geçişi genişlemeye ve adamın boyuna uyum sağlamaya zorlandığı için küçük bir rahatsızlık duyuyordu. Dizleri yerde genişçe yayılmıştı ve kadın kalçalarının beşiğine oturmuştu.

"İyi mi?" diye fısıldadı, dudaklarını öpmek için öne eğildi. Onun üzerinde kendi tadını alabiliyordu.

"Evet." Sesi titriyordu. Sesini tanıyamadı bile.

Bir an için dinlendi, ona alışması için zaman tanımadı. Gözleri derin şefkat havuzlarıydı ve onunkileri de içine alıyordu. Sonunda hareket etti. İlk başta onu test ederken kalçalarını yavaşça pompaladı. İçinden geçen zevk karşısında dudağını ısırdı. Tekrar yukarı doğru pompaladı, sert ve derin, onu uzunluğuna dayadı. Bu sefer çığlıklarını içinde tutamadı.

Yavaş başlayıp daha güçlü ve daha derin bir şeye dönüşen bir ritimle bunu tekrar tekrar yaparken yüzünü izledi. Yukarı doğru her hamlesinde, leğen kemiği klitorisine karşı sürtünme yaratarak onu daha yükseğe çıkardı. Sonunda, dizlerinin üzerindeki tutuşunu bıraktı ve onun üzerinde nefes nefese kalırken omuzlarını pençelerken onu tutması için ona güvendi. Onu öptü, dili ağzına, sikinin seksine yaptığını yapıyordu. Elleri onu tutmak için kalçalarını o kadar sıkı kavıyordu ki, bundan bu kadar zevk almasaydı acı verici olabilirdi.

Vücudu onu sıkıca kavradı, daha fazlası için uzanıyordu. "Gel, Angel." Sesi sert ve emrediciydi ve kız buna bayıldı. Parçalara ayrılmak istiyordu.

Varlığının ipleri çözülmeye başlamıştı. Artık bir arabada olduklarını, Londra'nın ortasında bulunduklarını, birkaç dakika içinde onu terk etmek zorunda kalacağını bilmiyordu. O onun dünyasıydı. Vücudu onunkinde, nefesi ciğerlerinde ve tadı dilindeydi. O her şeyiydi.

Sonra eli aralarına girdi ve başparmağının sert ucu şişmiş klitorisini okşadı ve kız uçmaya başladı. Onu bıraktı ve kolu kalçalarının arkasında sıkılaştı, onu hareketsiz tuttu, böylece ona sert ve derin bir şekilde girebildi. Adam mümkün olan son saniyede çekildi, kadın adamın geri düştüğünü görmek için tam zamanında aşağıya baktı ve sonra adamın serbest kalışının sıcaklığını uyluğunun iç kısmında hissetti.

İşini bitirdikten sonra ona sarıldı, yüzü göğüslerine bastırdı ve nefesi sert ve ağır geliyordu. Kasları jöle gibiydi ve koltuğa yaslanıp kendi nefesini bulmaya çalışmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü.

YİRMİ DÖRT

SİLK HAREKET EDEN İMON OLDU. Araba bir köşeyi dönmüştü, yapmak onlar sallanıyor Yanio o vardı için onu ezmek için kendini koltuğa tuttu. Dudaklarını Eliza'nın yanağına değdirdi ve perdelerdeki aralıktan dışarı bakmak için eğildi. İçerideki hava nemliydi.

ve sıcak, çılgınca çiftleşmelerinin kokusuyla yoğun.

"Müze dışarıda," dedi.

Arabanın ne kadar zamandır bölgede dönüp durduğunu bilmiyordu, Whitechapel'den ayrılmalarının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini de bilmiyordu. Umurunda olmalıydı. Jones onu bekliyor olacaktı ve çok uzun süre ortadan kaybolursa alarmı çalabilirdi.

Simon ceketinin cebini karıştırdı ve bir mendil çıkardı. Ona dönerek, kendini harcadığı kalçasının iç kısmını sildi. Bir suçluluk duygusu içini kemirdi.

"Seni ben mi-"

Bakışları ona doğru fırladı. "Beni yapmak mı?" Sonra öne doğru eğildi, yavaş bir yürüyüşle tekrar onun üzerine çıktı ve ağzı onunkinin bir santim üzerindeydi. Dudaklarına bir gülümseme dokundu. "İstemiyormuşum gibi mi göründü?"

Neredeyse gülümseyecekti ama önce onu öptü, o kadar sert ve derin öptü ki heyecanı karnında zonkladı. Sonra adam

gitmişti ve pantolonunu bağlarken gömleğini içine sokuyordu.

İşte bu kadar. İşleri bitmişti.

Aynı anda hem bunu aklından geçirip hem de uzuvlarının düzgün çalışmasını sağlayamıyordu. Adam onu bırakır bırakmaz bacakları yere düşmüş ve etekleri dağınık bir şekilde kışının üzerine oturmuştu. Omuzlarını silkerek ceketini giydi, geniş ve kalın omuzları gözlerinin önünde kayboldu. Elleriyle saçlarını karıştırdı, kadının yarattığı dağınıklığa bir düzen getirmeye çalıştı. Sonra şapkasını bulmak için etrafına bakındı. Nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir an göz ucuyla baktı ve onu kucağına çekmeden önce oturduğu yerde bozulmamış olduğunu gördü. Onu yeniden giyinik görmek ağlamak istemesine neden olsa da, şapkayı hiç konuşmadan ona uzattı. Onu bir daha asla böyle göremeyecekti.

"Simon."

"Eliza..." Sesinde onu duraksatan bir uyarı tonu vardı.

Dönüp ona baktı ve hareketsizliğini fark etti. Uzanarak onu kollarının altından tuttu ve dizlerine kadar çekti. İç çamaşırını aldı ve belinden tutarak açtı. Kadın sessizce bankın koltuğuna oturdu ve adam iç çamaşırını ayaklarının ve bileklerinin üzerinden geçirip bacaklarından yukarı çekti. Ayakta durması söz konusu değildi, bu yüzden eteği yukarı kaldırdı ve arkadan bağlayabilmesi için tekrar yerde dizlerinin üzerine çöktü. Bunu yaptıktan sonra, büstiyeri giymesine yardım etti ve beline bağlayabilmesi için ona bantları uzattı. İç çamaşırlarını düzenlemeyi bitirdiklerinde, eteğinin kumaşını düz bir şekilde üzerine çekti.

Her şeyi. O zaman o karşı karşıya onu ve
her şey tekrar durdu.

"Simon."

Onu tekrar öptü. Bu sefer nazikçe. O kadar nazikti ki kalbi sızladı. "Gitmeliyiz," dedi geri çekildiğinde.

Kız başını salladı ve adam önce yanağını, sonra da alt dudağını okşadı. Hiçbir şey söylemedi, ama daha önce gözlerinden parlayan aynı şefkat kızın açıkça görebilmesi için oradaydı.

Şapkası son parçaydı ve adam onu kıyafetlerinin altında saklandığı diğer koltuktan aldı. Şapkayı aldı ve şapka iğnesini dağınık saçlarına geçirdi. Jones müzede ona ne olduğunu merak edecekti ama yapacak bir şey yoktu. Arabada olan hiçbir şeyi değiştiremezdi.

İşini bitirip koltuğa yerleştğinde Simon yumruğunun düz kısmıyla tavana vurdu. Araba bir süre sonra durdu ve Simon perdeyi geri bağladı. "Arabayı görüyor musun?" diye sordu.

Neyse ki bloğun diğer ucuna yakındı. Arabayı gösterdikten sonra kapıyı açtı ve kızın inmesine yardım etti.

"Söylediklerimde ciddiymdim... yarı ıstırap, yarı umut," diye fısıldadı.

Adamın ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Burada tamamen ıstırap var."

Buna ne diyebilirdi ki? Aceleyle uzaklaştı ve arabaya yaklaşırken başını öne eğdi. Jones dikkat kesildi ve her zamanki selamlaşma yerine başını kaldırmadan, "Lütfen beni eve götür," dedi.

Kapıyı açtı ve ancak içeriye güvenli bir şekilde yerleştğinde aklının son yarım saat içinde dolaşmasına izin verdi. Uyluklarının arası ağrıyordu ama en çok

hayal edilebilecek en hoř řekilde. Simon'la bir daha asla bulamayacağını dűřündűęű bir řey yařamıřtı.

Eve hayal edebileceğinden daha şabuk varmışlardı. Kimse onu karşılamadan önce aceleyle içeri girdi ve Jenny ile paylaştığı odaya ıktı. Oraya vardığında önce şapkasını, sonra da yırtık donunu çıkardı. Hizmetçinin bir řey olduğunu anlamaması için onları onarabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Hava ateř yakmak için çok sıcaktı, bu yűzden onları yakamazdı da. Yumuřak bir lanetle onları yatağın altına tıktı ve daha sonra yakacağına yemin etti.

Saçını dűzeltmek için makyaj masasına gitti ve oturdu, dikkati aynadaki yansımasına takıldı. Aralarında geçenlerin fiziksel görünümünü gerçekten değiştireceğini dűř nmemiřti ama değiştirmişti. Bariz değişiklikler vardı. Boynunda adamın ağzıyla bıraktığı izler. Bir tanesine dokundu, onu oradan öptüğünde nasıl hissettiğini hatırladı. Adamın onu işaretlemiş olması hoşuna gitmişti. Tek üzüntüsü bu izlerin solacak olmasıydı. Belki de iki pişmanlığı vardı. Dięeri de, çoğunlukla giyinik kalmak zorunda olduğu için onu daha az belirgin başka yerlerde de işaretleyememiş olmasıydı.

Ama en çok değişen gözleri olmuştu. Orada daha önce eksik olan bir bilgi vardı. Cinsel bir bilgi değil, gerçi bu kesinlikle değişmişti. Ama daha derin bir bilgi. Simon hayatına girmemiş olsaydı asla bilemeyeceği bir bilgi. Onu seviyordu. Karasevda ve şehvetten ibaret olan o ırpıntılı duygu daha derin bir şeye dönüşmüştü. Annesinin şimdi onu böyle hissettirenin sadece seks olduğunu söylediğini duyabiliyordu ama o bunu seksten önce de hissetmişti. Onu yeğeniyle gördüğünde hissetmişti. İlk kıpırtıları hissetmişti onu yakaladığında izlerken Mr.

Leybourne müzikholde ve daha sonra o gece kahvehanede onunla çok ilgilendiğinde.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Jenny içeri girdi. Eliza'nın orada oturduğunu görünce irkildi. "İşte buradasın. Arabanın sesini duyduğumu sandım ama seni görmedim. Bunu sana bırakmayı planlamıştım."

Eliza zarfı almak için uzanmayınca Jenny yanına gidip makyaj masasının üstüne bir zarf koydu. İade adresi İtalya'da bir yerdeydi. Mainwaring'in adı, sade ve mükemmel el yazısıyla gözüne çarptı.

Boğazında bir yumru oluştu ve ardından gelen beklenmedik hıçkırığı bastırmak için ağzını kapatmak zorunda kaldı.

"Eliza? Neyin var?" Jenny dar bankta Eliza'nın yanına oturdu ve kollarını ona doladı. "Lord Mainwaring mi? Bir şey mi yaptı?"

Eliza başını salladı. Şimdi onunla nasıl evlenecekti? Durumun umutsuzluğu onu ele geçirdi. Daha iyi düşünemedi Jenny'ye her şeyi anlattı.

YİRMİ BEŞ

SIMON WAS ACCUSTOMED K HOBNOBBING ile ve üst Kabuk. Bu onun işiydi ve çok da iyi yapıyordu. İsteddiği zaman aksanını sorunsuz bir şekilde değiştirerek onlarınkini taklit edebiliyordu. Savile Row'daki terzilerinden yararlanıyor ve davet edildiğinde St James's'de yemek yiyordu ama balolara ya da diğer sosyal etkinliklere nadiren katılıyordu. Herkesin Eton ya da Cambridge'deki günlerinden ya da Kıta'ya yaptıkları son seyahatten bahsettiği bu tür ortamlarda kendini asla rahat hissetmiyordu. Taklitçilik tarih değildi. Onlardan biri *olduğunu* iddia edecek kadar ileri gitmemiştir. Kendisine ait olmayan bir tarih uydurmayı reddediyordu. Bu yüzden genellikle olaylardan kaçınırdı.

Jacob Thorne ile Hereford Düşesi Camille'in düğün kahvaltısı nadir rastlanan bir istisnaydı. Thorne ondan gelmesini istemiştir ve Simon bunu reddedememiştir. Adam onu yanına almış ve Brody'den kaçmasına yardım etmiştir. Bunun dışında, onlar arkadaşları. Bunu kaçırmak doğru olmazdı.

Leigh Kontu ve Leydisi bu etkinlik için evlerini teklif etmişlerdi. Evleri Belgrave Meydanı'na yakın, beyaz taş cepheli sıra evlerin arasında yer alıyordu. Simon'ın duyduğuna göre, Leigh bu daha küçük ama daha az büyük olmayan konutu babalarından unvanla birlikte miras almıştı,

Thorne'a ise Montague Kulübü'ne dönüşen malikâne ve para miras kalmıştı.

Temmuz ayının bu aydınlık sabahında, insanlar mutlu çifte saygılarını sunmak için gelip gittiklerinden, beklenmedik bir araba kuyruğu meydanın etrafında birikmişti. Parlamento Ağustos'ta tatile gireceği için sezon bitmek üzereydi, bu yüzden pek çok kişi taşradaki evlerine gitmek üzere Kasaba'dan ayrılmıştı bile. Amerikalı bir düşesin -eski düşes şimdi- bir aristokratın gayrimeşru oğluyla evlenmesinin bu kadar ilgi çekmesi Simon için şaşırtıcıydı ama muhtemelen çekmemeliydi. İnsanlar ilk kocasıyla evlendiğinden beri Camille hakkında konuşuyorlardı ve Thorne da Montague Kulübü sayesinde popüler olmuştu.

Kasaba evi görüldüğünde Simon arabayı terk etti ve hediyesini kolunun altına sıkıştırdı. Daha bir hafta önce Eliza'yı götürdüğü aynı arabada hareketsiz oturmak neredeyse imkânsızdı. Onu olduğu gibi hayal etmemek için kendini zor tutuyordu. Yatak odasında tek başına geçirdiği sessiz anlarda hâlâ onun kokusunu ve tadını alabildiğine yemin ediyordu. Hiçbir limon yağı bu sarhoş edici anıları kovamazdı. Araba işleri daha da kötüleştiriyordu. Onun çılgınlıklarını duyabiliyor, yumuşak kalçalarını ellerinin altında hissedebiliyor, sikilmek için nasıl tatlı tatlı yalvardığını hatırlayabiliyordu.

Derin bir nefes aldı ve ereksiyonla gelerek kendini rezil etmemeye kararlı bir şekilde bu görüntüleri zihninden uzaklaştırdı. Kaldırımından inen birkaç çiftin yanından geçmek için yürüyüş hızını artırarak, yükümlülüğünü bir an önce yerine getirmek için aceleyle ön basamakları çıktı. Çifte iyi dileklerini iletme istemediğinden değil, Eliza'yı görmekten korktuğundan.

Kapıda onu bir uşak karşıladı ve tüm maaşı Brody'ye ayrıldığı için ona pahalıya mal olan bir çift gümüş şamdan olan paketlenmiş hediyeği uzattı. Bir sonraki adım gelin ve damadı selamlamak olacaktı, sonra da umarım Güvercinler'in hiçbirinin haberi olmadan dışarı çıkacaktı. Giriş holü yüksek tavanlı ve mermer zeminliydi. Duvarlar beyaz lake panellerle kaplanmış, mavi duvar kâğıtları ve paha biçilmez sanat eserleriyle bölünmüştü. Bu tablolardan birinin kendisinin ve Daisy'nin özgürlüğünü nasıl satın alabileceğini düşünmemeye çalıştı. Elllerinde şampanya kadehleri ve sohbet eden birkaç grup insan burada geziniyordu. Tanıdığı birkaç beyefendiyi sessizce selamlamak için başını eğdi. Hiç Güvercin yoktu.

Sol taraftaki ön oda çiftin buluşması için belirlenmişti. Sarı, altın ve salondaki aynı mavinin neşeli tonlarıyla dekore edilmişti. Thorne ve karısı en uçta duruyorlardı, etrafları iyi dileklerini iletenlerle çevriliydi ve henüz ikisi de onu fark etmemişti. Simon hızla odayı taradı. Gördüğü tek Güvercin Devonworth'un karısıydı. Kadın onu henüz görmemişti çünkü tanımadığı yaşlı bir kadınla derin bir sohbe dalmıştı. Kısa kuyruğa katılırken onun arkasında ve görüş alanının dışında kalmaya dikkat etti ve kuyruğun hızlı ilerlemesi için dua etti.

Odaya giren her yeni kişi onun irkilmesine neden oluyordu. Sanki bir perdenin arkasından Eliza'nın çıkmasını bekliyordu. Sonunda sıranın önüne gelmeyi başardı.

Camille, şimdi Bayan Thorne, beyazlar giymiş ve başına portakal çiçeklerinden bir taç takmıştı. Sarı saçları çekici bir şekilde toplanmıştı ve mutlulukla parlıyordu. Simon ikisine de "En iyi dileklerimle," dedi.

Thorne onun elini sıktı ve birkaç dakika boyunca eğlence kuruluşu o son zamanlarda hakkında konuştular.

ve balayı planlarını konuştuk. Artık gitme vakti gelmişti çünkü başkaları bekliyordu. Ayrılmak için döndüğünde Thorne, "Leigh ve Rothschild buradalar, muhtemelen misafir odasındalar," diye ekledi.

Simon onları bulacağına söz vermişti ama asıl niyeti kapıyı bulmaktı. Leydi Devonworth konuşurken başını kaldırdı ve gözleri ilgiyle keskinleşti. Yanından geçerken bir selam mırıldandı ve gitmeye karar verdi. Eliza'nın kız kardeşiyle ilişkilerinin ne kadarını paylaştığını bilmiyordu ama paylaştıysa bile Cora'nın ona varlığını söylemekte hiç vakit kaybetmeyeceğini tahmin ediyordu. En iyisi hemen oradan ayrılmaktı. Onu bir daha görmenin hiçbir yararı olmazdı.

Ön kapıya yönelmek niyetiyle eşikte durakladı.

"Ah, işte buradasın Cavell." Kulübün müdavimlerinden bir beyefendi, Simon'ı da aralarına katmak için sohbet ettiği adamlardan birine döndü. "Evli çiftle selamlaştınız, değil mi? Bu size evlenmek için ilham veriyor mu? Yaşınız ilerliyor."

Grup güldü ve Eliza evlenmek istemediğini söylediği için onların şakalarına katlanmak zorunda kaldı. Eliza koridordaki bir odadan çıkıp daha aşağıdaki bir başka odaya dalmak için o anı seçmemiş olsaydı, birkaç kötü şakadan sonra oradan ayrılabilirdi. Ona doğru bakmamıştı, bu da onu görmediği anlamına geliyordu. Gidebilirdi. Ama onun ve gördüklerinin büyüüne kapılmıştı. Pembe ipekten bir elbise giymişti ve üzerinde tül denildiğini düşündüğü bir şey vardı. Tüylüydü ve altındaki ipeğin vücuduna nasıl yapıştığını vurguluyordu.

Bir süre sonra, konuşması gereken başka bir tanıdığını gördüğünü söyleyerek gruptan ayrılmayı başardı. Gerçekte onun tarafından büyülenmişti.

ve o artık salonda bile değildi. Kaybolduğu odaya hızlıca bir göz atar ve onu görme susuzluğunu giderirdi. Onu asla görmek zorunda kalmayacaktı. Yoldan geçen bir uşak eline bir kadeh şampanya tutuşturdu ve onu kahvaltı büfesine yönlendirdi. Simon her şeyden çok onu yatıştırmak için bir kadeh aldı ve koridorda ilerlemeye devam etti.

İçeriye baktığında odanın küçük olduğunu gördü. Yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplıydı ve pencereye bakan küçük bir masası vardı. Leydi Leigh bir yazardı; belki de burada çalışıyordu. Belli ki bitişikteki bir kapıdan ulaşılabilen daha büyük bir odanın giriş odasıydı; Thorne'un sözünü ettiği salonun burası olduğunu tahmin etti. Eliza, çocuklu olduğu her halinden belli olan Leydi Leigh'le konuşurken rahatça masaya yaslandı.

Adam kapıda belirttiği anda Eliza başını kaldırıp dikkat kesildi. Leydi Leigh ona baktı.

"Simon, geldiğin için çok mutluyum." Leydi Leigh uzun zamandan beri ona ilk ismiyle hitap etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Kendisine Violet diye hitap etmesini istiyordu ama o sadece baş başa kaldıklarında bunu yapıyordu. Benzer yaşlardaydılar ve Leydi Leigh ona güncel moda ve davranış biçimleri konusunda tavsiyelerde bulunarak çok nazik davranmıştı. Yanına geldi ve onu yanağından öptü.

"Ben olsam kaçırmazdım. İkisini de mutlu görmek güzel." "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sorarken Violet'le konuşmasına rağmen, bakışları tekrar Eliza'ya döndü, iradesi dışında oraya çekildi.

"İyiyim, teşekkür ederim." Eliza onun gerçek odağını fark etmiş olmalı ki, "Simon, bu Bayan Eliza Dove," dedi.

"Tanışmıştık." Daha doğrusu onu bir arabanın içinde becermişti ama bunu onlardan başka kimse bilemezdi. "Nasılsınız?"

Bayan Dove?"

"Bu doğru. Kısa bir süre Devonworth için çalıştığınızı unutmuşum. Bütün bu meselenin kapalı olmasına sevindim," dedi Violet.

"Merhaba Bay Cavell," dedi Eliza. Sesi sakindi ama eteğiyle oynuyordu. "Sizi yeniden görmek güzel." Yanakları kızarmıştı.

Onun zevkini ve sikini ne kadar belirgin bir şekilde kavradığını bildiği halde burada durup başkalarıyla nasıl havadan sudan konuşacaklardı? Ya da orada dururken anatomisi, amının pembe iç etinin erotik bir alay gibi dudaklarının arasından şişeceği ve emilmekten ve yalanmaktan nasıl hoşlandığını tam olarak bileceği şekildeydi? Bu bir işkenceydi.

Hiçbir şey söylememişti. Kızın elbisesinin altında neler saklı olduğunu hayal etmekle meşguldü. "Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim."

Violet ona baktı.

Nerede olduklarını ve neden buraya geldiklerini hatırlamakta zorlandı. "Tören hoşunuza gitti mi Leydi Leigh?" Kadehindaki şampanyanın yarısını devirdi.

"Gerçekten de öyle," dedi Leydi, Eliza'yla onun arasına bakarken bir kaşı kuşkuyla kalkmıştı. "Özür dilerim, ama izin verirsiniz, ayrılmadan önce Leydi Fairhope'la konuşmam gerektiğini unuttum." Salona açılan kapıdan aceleyle çıktı ve kapıyı dikkatle arkasından kapattı.

Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Belli ki kontes aralarında bir şey görmüştü. Ancak misafir odasının kapısı açık olduğu için pek yalnız sayılmazlardı.

"Nasılsın?" diye tekrar sordu Eliza'ya. "Gerçekten mi?"

Eliza gülümsemeye çalıştı ve birden utangaçlaştığı gibi başını önüne eğdi. "İyi, ya sen?"

Korkunç. Öncekinden bile daha fazla acı içindeydi. Ama ona bunların hiçbirini söyleyemedi. Bunun yerine ellerini ceplerine soktu ki istemeden de olsa onu tutmasın.

Salonda duyulmaması için sesini alçak tutarak, "Daisy ve Henri'ye gönderdiğiniz hediyeler için teşekkür ederim. Bunu yapmanıza gerek yoktu ama hediyeleri almaktan memnun oldular." Küçük bir yiyecek sandığı göndermişti; kurutulmuş jambon, manavdan taze ürünler, şişelenmiş zencefilli bira ve limonata ile birlikte birkaç kitap ve her ikisi için de hazır elbiseler.

"Bir şey değil. Bunun seni üzmeyeceğini umuyordum."

Bunu yapmış olması, onu düşünmüş olması hoşuna gitmişti. Daisy ikisini de kolayca aklından çıkarabilecekken. Tek endişesi, bunu yapmak için kendine bir şekilde zarar vermiş olabileceğiydi. Zengin olmadığını söylemişti. "Bunu yapmaya nasıl karar verdin?"

Gülümsedi, koyu kahverengi gözleri adamın göğsünde öyle bir geziniyordu ki, adam onun incelemesi için kendini tutmak istiyordu. "Cora'yla konuştum ve bana iğne parasını verdi ama endişelenme. Kim olduklarını açıklamadım, sadece bir arkadaşımın bazı eşyalara ihtiyacı olan bir akrabası olduğunu söyledim."

"Bir arkadaş."

Bakışları onunkilere dikildi. "Biz de öyle değil miyiz?"

Evet, bunun doğru bir terim olduğunu düşünüyordu ama bundan hoşlanmamıştı. Onun etrafında nasıl hissettiğini bildiği halde değil. Vikontun yakında onu daha yakından olmasa bile en az onun kadar yakından tanıyacağını bildiği halde değil.

"Eliza..." *Lanet isimler.* "Bayan Dove-"

"*Bayan* Eliza. Kız kardeşim Jenny burada."

Nefes nefese kaldı. "Bir arkadaşınız sizin t a d ı n ı z ı bilir mi-?"

Gözleri büyüdü ve parmak uçlarıyla adamın ağzını kapatmak için koştu. "Yapma!"

Parmağının ucunu ağzına aldı. Bakışları parmağın orada kayboluşuna odaklandı. Parmağın ucunu hafifçe oynatıp tenindeki tuzu yaladığında gözleri büyüdü. Yaptığı tehlikeli ve baş döndürücü bir şeydi, çünkü şimdi onu istemekten yarı sertleşmişti. Diğer odadan gelen sesler bile ona olan tutkusunu dindirmeye yetmemişti. Aslında, fark edilebilecekleri düşüncesi bile ona olan özlemini daha da artırıyordu.

Sonunda onu serbest bıraktığında, kadın ondan uzaklaşmadı. Eli hafifçe göğsünün üzerine düştü. Adamın boştaki elinin parmakları onun kolunu buldu ve hafifçe teninin ipeğini okşadı. "Senden başka bir şey düşünmedim," diye fısıldadı. Bunların hiçbirini söylememesi gerekiyordu. Kız söz konusu olduğunda cezalandırılmaktan hoşlanan bir oburdu.

Gözleri yarı kapalıydı ve ona doğru sallandı, kalçası adamın pantolonundaki çubuğa çarptı ve onu kükreyerek hayata döndürdü. Adam onunla neredeyse sarhoş olmuştu ve birbirlerine dokunmamışlardı bile. Aklına onu sandalyenin arkasına oturtma fikri geldi ve eli bardağının sapını öyle sıkıca kavradı ki bardak sallandı.

"Simon," diye fısıldadı, ses tonu arabadakiyle aynıydı. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

Çok iyi bir soruydu. "Bilmiyorum." Sadece o biliyordu. Gerçek buydu ve kıskanç bir aptaldı ve Mainwaring'in ona sahip olmasını küçümsüyordu.

"Ben de her gün seni düşünüyorum. Acı çekiyorum," dedi Eliza, onun sözlerini ona geri fırlatarak.

"Eliza," diye inledi adam. Eli kadının beline, karnına ve kalçasına doğru indi. "Her Geyi verirdim.

benim olmanı istiyorum."

"O zaman neden bana seçme şansı vermedin?"

Kapı çalındı. Simon, Rothschild Dükü ortaya çıkmadan önce onunla Eliza arasına bir ayak koymayı başardı. Birinden diğerine baktı. "Cavell, Bayan Eliza, umarım bölmüyordur."

O kurtarıldı önce o yaptı."Of Kurs Hayır, Majesteleri. İzin verirsiniz, biraz şampanya almak istiyorum."

Simon, Eliza'nın odadan aceleyle çıkışını izlerken Rothschild'i selamladı.

Dük yaklaştı ve Eliza'nın masanın karşısındaki eski yerine geçti. "August ve ben İngiltere'ye geldiklerinden beri Dove kardeşlerle biraz vakit geçirme zevkine eriştik. Çok çekiciler."

"Evet, çok çekiciler." Simon kendini bisküvi kutusuna elini sokarken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordu. Aralarında olup bitenler çok açık olmalıydı.

"Bayan Eliza'yı takdir ettiğiniz için minnettarım. Ona kur yapmaya karar verdiniz mi?"

"Onun mirasının şartlarının farkındayım. O özel şartları yerine getirmiyorum."

Adam ona baktı, Simon'ın rahat edebileceğinden çok daha fazlasını görüyordu ama Eliza'yla daha yeni birlikte olmuştu. Eliza onun kalkanlarını yıkmakta çok iyiydi ve Simon'ın henüz onları yeniden inşa edecek zamanı olmamıştı.

Rothschild bir süre onu düşündükten sonra, "Mirası yerine seni seçeceğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Bunu söyleme şekli neredeyse zalimceydi, ama muhtemelen öyle olmasını istememişti. "Seçim yapmak bazılarımızın sahip olmadığı bir lüks."

"Touché, Cavell." Dük başını öne eğerek konuyu kabul etti. "Ona sormadığınızı düşünmekle hata ettim."

Eliza'nın kendisi de aynen böyle söylemişti. Ama onu bu duruma sokmak aptallık ve bencillik olurdu. Her ihtiyacı karşılanabilecekken neden onu ve belirsiz bir geleceği seçsin ki? Mainwaring'in onun ihtiyaçlarını karşılamaması dışında.

Bu düşünceleri fiziksel olarak durdurmak için başını salladı. Bu son kavga bitene kadar ona sunabileceği hiçbir şey yoktu, hatta kendisine bile. Özgür değildi.

"Düğünden sonra da onunla devam edebilirsin."

Simon onu Mainwaring ile paylaşmayı hayal bile edemiyordu. Bu fikir onu o kadar sinirlendirmişti ki, keşke Leigh'in evi yerine dövüş ringinde olsalardı diye düşündü.

Rothschild gülümsedi ve Simon onu kasten kışkırtıp kışkırtmadığını bilmiyordu. "Gel, sana şampanyadan daha sert bir içki getirelim." Kolunu Simon'a doladı ve onu misafir odasına götürdü.

YİRMİ ALTI

T Rıhtımın yakınındaki büyük bir tuğla depoda ödül töreni yapılıyordu. Hava eski balık ve çürüme kokuyordu, Thames nehrine sürekli sinen türden bir koku. Simon'la bir gelecekleri olmamasına -bunu Jenny'yle durmadan tartışmış ve ikisi de bunun doğru olduğu sonucuna varmışlardı- ve Eliza ona Whitechapel'e *dönmeyeceğine* dair söz vermiş olmasına rağmen onun kavgası.

Eliza Cora'nın evinden birkaç saat önce ayrılmıştı. Dövüşün bu gece olduğunu biliyordu ama Whitechapel'de olacağı gerçeğinin ötesinde ne zaman ne de tam olarak nerede olacağını biliyordu. Planı, faytonun onu götürebileceği kadar bölgeye yaklaşmak ve sonra da yolunu yürüyerek bulmaktı. Çok sayıda insanın katılacağını, bu yüzden bulmanın zor olmayacağını düşündü.

Neyse ki endişelenmesine gerek yoktu. Bay Dunn, en yakındaki fayton durağına gitmek için ayrıldıktan kısa bir süre sonra onun arkasına düşmüştü. Bu aptallığın sürüp gitmesine izin vermek istemeyen Eliza onunla yüzleşmek için döndü.

"Bay Dunn, sizi burada gördüğüme hem şaşırdım hem de şaşırmadım."

Biraz da koyunsu bir tavırla sırıttı. "Simon sizi tanıdığı için gelmemi istedi."

muhtemelen kavgaya katılmaya
çalışacaktı." "O halde beni
durdurmaya mı geldin?"

"Simon'ın niyeti de buydu ama benim kendi aklım var."

İlgisi artınca, "O halde niyetiniz nedir?" diye sordu.

Adamın gülümsemesi genişlemişti. "Böyle bir akşamda bir
erkeğin yanında sevdiği kadının olması gerektiğini
düşünüyorum."

Adam onu faytona götürürken, kadın bir şey
yapamayacak kadar sersemlemişti. Şimdi birlikte
dövüşüyorlardı ve onun varlığı için çok minnettardı.

Yaklaşık bir hafta önce Simon'ı düğün kahvaltısında
gördüğünden beri midesine bir yumru yerleşmişti. Günler
geçtikçe bu hissin şiddeti daha da artmıştı. Brody'nin el
altından bir şey yapacağından ve Simon'ın yanında ona
yardım edecek kimse olmayacağından korkuyordu. Pek
yardımcı olabileceğinden değil ama en azından bir suç
işlenirse buna tanık olabilirdi.

Bu mantıksız korku, Cora ve Devonworth düğünden birkaç
gün sonra İtalya'ya gittiklerinde daha da kötüleşmişti.
Devonworth'un küçük kardeşinin -Mainwaring'in yol
arkadaşının- Roma'da yetkililerle başının derde girdiğine ve
onu almaya gittiklerine dair bir not almışlardı. Bu sadece
Mainwaring'in erken döneceği anlamına geliyordu. Bu da
onunla evliliğinin daha geç değil daha erken olacağı anlamına
geliyordu.

İkisinin birleşimi onu günlerce yemekten alıkoymaya
yetmişti. Simon'ı tekrar görmesi ve onun bunu atlattığından
emin olması gerekiyordu.

"Şimdi yanımda kal kuşum." Bay Dunn'ın sert sesi,
umduğu gibi sadece onun kulaklarına ulaşacak kadar alçaktı.
Yanlarındaki adamlardan bazıları bunu kişisel bir meydan
okuma olarak algılayabilecekmiş gibi görünüyordu.

Kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve dövüşü izlemeye gelen erkek, kadın ve çocuklardan oluşan kalabalığın arasından geçerek onu takip etti. Çoğu dürüst ve çalışkan insanlardı. Erkekler büyük olasılıkla liman işçileri ve emekçilerdi. Kadınların yakındaki kibrit fabrikasında, dükkânlarda ve Whitechapel'in ara sokaklarında çalıştığını hayal etti. Çocuklar sürüler halinde kalabalığın arasında koşuşturuyordu.

Brody'nin burada da adamları olmalı ve Devil's Acre'deki kavgacı da birkaç adam getirmiş olmalı. Fırsatını bulurlarsa kargaşa çıkarmak için burada olacaklardı. Eliza, Simon'ın cüzdanıyla ilgili uyarısını dikkate almış ve bu kez kolayca çalınmaması için korsajına küçük, ipli bir kese koymuştu.

Kavga henüz başlamamıştı ama deponun etrafı çoktan dolmuştu ve içeri girmeyi uman insanlarla dolup taşıyordu. İşportacılar kalabalığın arasından geçerek etli börekten un çuvallarından yapılmış küçük bebeklere kadar her şeyi satıyordu. Kalabalığın gürültüsünden duyulmasını amaçladıkları bağırışları, kaos hissini daha da artırıyordu. Bu hiç de Montague Kulübü'ndeki dövüşe benzemiyordu.

"Onu görüyor musun?" diye sordu içeri girdikleri anda.

Bay Dunn ondan daha uzun boyluydu ama o bile önlerindeki insanları göremiyordu. Başını salladı ve "Henüz ortaya çıkmadı" dedi.

Havada müthiş bir enerji vardı. Bunun maça yatırılan para miktarından kaynaklandığını düşündü. Servet söz konusu olduğunda insanların sağı solu belli olmadığını ve uçuk kaçık şeyler yapabildiklerini fark etmişti.

Depodaki koku da dışarıdaki kadar keskindi. balık ve topraklı çürüme yerini aldı.

terleyen bedenler, sigaradan puroya kadar çeşitli türlerde duman ve keskin küf kokusu. Depo eski ve harap görünüyordu, tuğlalar arasındaki harç ufalanmıştı. Tuğla sütunlar içeride sıralanmıştı, ancak bunlardan biri son on yılda bir noktada parçalanmış ve birkaç çocuğun daha iyi görebilmek için üzerine çıktığı bir tuğla dağı bırakmıştı. Geniş alanın kenarlarında üç ve dört kat yüksekliğinde ahşap kasalar sıralanmıştı. Bazı genç erkekler ve çocuklar bu yığınların tepesine çıkmış ve orada oturarak aşağıya bakıyorlardı. Bir grup, tütünden kızarmış salyalarını masum kurbanların üzerine tükürmeyi spor olarak görüyor ve kişi kaçınılmaz olarak öfkeyle bağırdığında kahkahalarla gülüyordu.

Eliza Bay Dunn'a yaklaştı ve onu o taraftan uzaklaştırdı. Ne olduğunu anlayınca güldü ve ona uyararak, önlerinde, kasaların üzerindeki çocukları izlemek için dönmüş olan grubun yanından bir sıra oluşturdu. Bu sayede ön tarafa yaklaştılar ve dövüş alanını gördüler. Kaldırım taşlarının arasına sekiz metal kazık dikilmiş ve her iki tarafa yaklaşık on beş metrelik bir kare oluşturacak şekilde aralarına çift sıra ip gerilmişti.

Muhtemelen kalabalığı geride tutmak için her köşenin dışına ve her ip bölümünün orta noktasına birer uzun varil yerleştirilmişti. Köşedeki varillerden birinin üzerinde duran genç bir adam bahisleri söylerken, yanındaki bir adam da onları yazıyordu. Eliza ve Bay Dunn'ın karşı tarafında bir dizi ahşap yükseltici vardı. On beş kadar adamdan oluşan bir grup daha iyi görebilmek için orada duruyordu. Brody'yi hemen tanıdı. Yanmakta olan bir puro dişlerinin arasına sıkıştırılmıştı ve dudaklarında sinsi bir sırıtış vardı. Bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Etrafındaki adamların hepsi muhtemelen onun maaşlı elemanlarıydı. Kötü işler yapmaktan çekinmeyecek adamlar.

Brody talimat verse Simon'a, Daisy'ye ve hatta kendisine zarar vermekten çekinmeyecek adamlar. Aralarından herhangi birinin onu tek karşılaşmalarından tanıma ihtimalini bilmiyordu ama her ihtimale karşı kendisini fark etmemeleri için başını eğdi. Bay Dunn da kalabalığın içine doğru geri çekilir gibi oldu, üçüncü sırada olduklarından ve açıkta olmadıklarından emin oldu.

Karnında sinirler fırıl fırıl dönüyordu ve Simon'ı gördüğü zamanki gibi iyi türden değildi. Burası çok tehlikeli görünüyordu, gerginlik patlamanın eşiğindeydi ve gecenin başarı ya da başarısızlığının büyük kısmının Simon'ın omuzlarına yüklenmesinden hoşlanmamıştı. Kaybederse bu kalabalık ne yapacaktı? Kazanırsa ne yapacaklardı? Herkesi memnun etmek mümkün değildi. Simon istediği gibi performans göstermezse Brody ne yapacaktı? Düşünmeye bile değmezdi.

Depo kırılma noktasına kadar doluydu ve pencerelerin dışındaki gölgeli figürleri görebiliyordu ve dışarıda neler olduğunu görmeye çalışan en az yüz kişinin olduğunu gösteren büyük açık kapıdan dışarı taşıyordu. Basın neredeyse tiksindiriciydi. Sırtından aşağı ter damlıyordu ve biraz hava almak için yüksek yakalı elbisesinin yakasını çekiştiriyordu.

Neyse ki takım elbiseli yaşlı bir adam çıktı ve iplerden ringin ortasına tırmandı. Sessizlik istercesine ellerini havaya kaldırdı, bu kalabalıkta bu imkânsızdı. Kendisi de eski bir dövüşçü gibi görünüyordu. Kolları ceketinin altında kaslı görünüyordu ve karnı kalın bir kas ve yağ tabakasıyla doluydu. Varlığı bile saygı gerektiriyordu ve bazıları sessizleşti, ancak arkadan gelen gürültü hâlâ devam ediyordu. Başını Brody'ye doğru eğdi, o da elini kaldırıp iyi niyet göstergesi olarak purosunu devirdi.

Eliza bulunduğu noktadan arka kapıya açılan karanlık koridoru net bir şekilde görebiliyordu. Koridorun bir tarafını depo duvarı, diğer tarafını ise bir oda oluştuyordu. Arka kapıdan, yanında iki adamla birlikte bir adam girmişti. Gömleksizdi, diz pantolonu ve kalın deri çizmeler giymişti. Esmer bir görünüşü vardı, teni sanki hayatının bir döneminde denizci olmuş gibi yıpranmış ve bronzlaşmıştı. Rengârenk saçları kısa kesilmişti ama ensesinde kırlaşmış, gri ve sarı çizgiler koyu renkle karışmıştı. Sakalları simsiyahtı ve ten rengiyle birleşince aklına korsan Karasakal geldi.

Ringde görünmesi huzzah ve tıslamaların bir kombinasyonu ile karşılandı. Simon'ın son rakibinin aksine, bu adam iyi kaslanmış ve dövüşmeyi biliyormuş gibi görünüyordu. Yüz ifadesi öfke ve doğuştan gelen bir düşmanlıkla kapalı ve gergindi. Kalabalığa yaltaklanmaya değil, bu kavgayı kazanmaya odaklanmıştı. Aslında, kendisine sataşan adamlardan birkaçıyla kapışmak istiyor gibi görünüyordu.

"Bu Rouse," dedi Bay Dunn eğilip kulağına yakın bir yerden.

"O kayırılan kişi mi?" diye sordu.

Bay Dunn başını salladı. "Hayır, Dük her zaman kayırılır."

Kadın bundan zevk alarak gülümsedi. Tabii ki Simon kayırılacaktı. İyiydi, ama aynı zamanda diğer insanların çoğunda olmayan bir çekiciliğı vardı, özellikle de Rouse'da.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra koridorda bir hareketlenme oldu. Kalbi, gözleri ona odaklanmaya fırsat bulamadan adamın gölgeli şeklini tanıdı. Göğsünde çırpındı ve hızlanarak kaburgalarına çarptı. Simon ortaya çıktı ve kalabalık sağır edici bir kükremeye tezahürat yaptı

deponun içinde yuvarlanıyordu. O da rakibi gibi gömleksizdi ama benzer bir pantolon ve çizme giyiyordu, gerçi onunki çok daha az yıpranmıştı. Başının üstündeki saçlar yine bir sıra halinde geriye doğru toplanmıştı ama birkaç gündür uzayan sakalları yüzünün alt yarısını kaplıyordu. Yalnızdı. Bunun nedeni Brody'nin böyle olmasını emretmiş olması mıydı, yoksa Bay Dunn'ın onun dadısı gibi davranıyor olması mıydı?

Bay Dunn'ın omzunu çekti ve onu aşağı çekti. "Ona git," diye bağırdı heyecandan sesini duyurabilmek için.

Bay Dunn sadece başını sertçe salladı ama yüz hatlarına kazınmış endişeyi görebiliyordu.

Seyirciler onun adını söylemeye başladı. "Dük, Dük, Dük."

Simon onaylamak için kollarını kaldırdı ve her yer beklentiyle doldu. Havayı dolduran elle tutulur bir şeydi bu, tıpkı üzerlerinde dolaşan duman bulutu gibi. Simon daha önce hiç görmediği kadar farklı görünüyordu. Vahşi ve hırçındı, yüzü acımasız erkeksi bir güzelliğin maskesiydi.

Montague Kulübü'ndeki dövüş beyefendiler arasında bir maçı. Bu seferki farklıydı. Bu, tecrübeli dövüşçüler arasındaki bir kavgaydı. Ringe yaklaşırken ayaklarının üzerinde zıplıyordu, yüzünde acımasız bir kararlılık ifadesi vardı. Simon'ı şu anda görene kadar diğer kavgayla ne kadar az ilgilendiğini fark etmemişti. Neredeyse tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu. İlkel ve rafine edilmemiş.

Ciğerlerindeki hava durmuştu. Ondan başka bir tarafa bakamıyordu. O böyle biriydi. Whitechapel sokaklarında koşarken olduğu adam buydu. Brody için savaştığında. O adamları öldürdüğünde. Mary 'nin ölümünü izlediğinde. 'yi 'ye götürdüğünde.

Daisy'yi yetiştirme sorumluluğu. Hâlâ o adamdı. Aynı zamanda Bloomsbury'den tanıdığı Simon'dı. Bir şekilde ikisi de onun içinde yaşıyordu.

Onun her iki yönünü de seviyordu. Onu seviyordu.

Hava bir anda ciğerlerinden kaçtı. Başındaki kan da aynı şeyi yapmış olmalı ki tökezledi. Kendini ona doğru tuttuğunda Bay Dunn kaşlarını çatarak ona baktı.

Bunca zamandır Simon'a kur yapıyordu.

Bunca zaman ona aşık olmuştu. Bunca zaman yakalanmak istemişti.

Artık bunu biliyordu. Kendisini bütün ve saf hissettiren bir şekilde biliyordu. O, istediği gelecekti. Onu görmek için gizlice dışarı çıktığı, keşfedilmeyi, itibarını ve nişanını riske attığı her seferinde, Simon'ı takip etmek onun için daha önemli olduğu içindi. O daha önemliydi. Onun için işe yaramaz babasının çeyizinden daha değerliydi.

Dövuşten sonra bunu ona söyleyecekti. Tek umudu onun da kendisini aynı şekilde istemesiydi.

YİRMİ YEDİ

SIMON son kez olsa iyi olacak bir şekilde İPLERİN ARASINA TIRMANDI. Kalabalığın sesi neredeyse sağır ediciydi ama bu sesler onu elektrikle doldurmayı çoktan bırakmıştı. Artık sadece mecbur olduğu i ç i n dövüşüyordu, çünkü Brody onu bırakamazdı. Ancak bazen talih yüzüne gülüyor ve suratına yumruk atmaktan mutluluk duyacağı bir rakiple karşılaşılıyordu. Rouse biriydi onlardan.

Rouse şimdi Devil's Acre'de yaşıyordu ama Brody Simon ve Mary'yi yanına aldıktan kısa bir süre sonra Whitechapel'de Brody için çalışmıştı. Rouse'un içi sidik ve sirkeyle doluydu ve ıslahevi amirlerini bile uysal gösteren bir huysuzluğu vardı. Simon'dan daha yaşlı olan Rouse, onu ve o zamanlar Brody'nin emrinde çalışan diğer çocukları korkutmayı bir spor haline getirmişti. Simon'ın kafasının arkasında, boynunda ve kollarında bunu kanıtlayan sigara yanığı izleri hâlâ duruyordu. Brody sonunda Rouse'u kovduğunda ve o da Devil's Acre'a koştığında genç hayatının en güzel gününü yaşamıştı.

Rouse ona şeytani ve acı bir sırıtışla baktı ve Simon'ın seyircilerin gürültüsünden duyamadığı bir şey söyledi. Brody'nin kaybetmesini istediği dövüşün bu olduğu anlaşılıyordu. Simon sonsuza dek gitmeden önce son bir hakaret. Öfke kafasından yumruklarına doğru kabarak

parmaklarını. Beleşçinin kazanmasına izin vermeden önce birkaç güzel yalama yapmalıydı.

Brody, dövüşü izlemeye gelen insanlar arasında bir tanrı olarak yükselticilerin kenarına adım attı ve bazıları onun sessizlik için kollarını kaldırmasını izlerken sakinleşti. Brody'nin Devil's Acre'deki muadili Purcell de kalabalığın arasından sıyrıldı. Onun yükselmesine izin verilmemişti. Brody rakiplerini yerlerinde tutmayı severdi. Brody adil oyunla alay edercesine şapkasını Purcell'e doğru eğdi.

"Bu gece buraya iki büyük adamı, kendi Dükümüzü ve rakibini kutlamak için geldik." Bunu birkaç alay ve tıslama izledi ve Brody sessizlik için elini kaldırdı, ancak bu gürültüyü bastırmaya ancak yardımcı oldu. "Rouse. Rouse ve ben uzun yıllar öncesine dayanıyoruz. Alınmayın ama." Adamı işaret etti ve Rouse iplere doğru tükürdü. Birkaç adam dehşet içinde bağırdı ama Brody sadece güldü.

Simon ringin kendi tarafında volta atıyor, bu işin bu kadar uzun sürmesinden dolayı hayal kırıklığına uğruyordu. Brody'nin şovmenlik gösterisi neredeyse züppe Carstone kadar kötüydü. Brody bu dövüşün yıllardır hazırlandığından ve Purcell'le yaptığı işbirliğinden bahsedip duruyordu ama Simon bunları pek dinlemedi. Hiçbirinin önemi yoktu. Bu onun cehennem çukurundaki son gecesi idi. Sonra -eğer Rouse'un atmasına izin vermesi gereken dayaktan sonra hemen yürüyebilirse- Daisy'ye gidecek ve onu buradan götürecekti. Bir an, Dunn'ın Eliza'yı durdurmayı başarıp başaramadığını ya da gelmeye teşebbüs edip etmediğini merak etti.

"Dikkat et!" diye bağırdı biri. Bağırarak yapılan uyarı, Rouse'un etli yumruğunun Simon'ın kafasının yan tarafına çarpmasından bir saniye önce geldi.

Kalabalık bundan hoşlanmadı. Simon sersemlemiş ve başı dönmüş bir halde iplere doğru geriledi. Kalabalıktan bir adam

Dışarıda bağıarak onu destekliyordu. "Brody hâlâ konuşurken kupa saldırdı. Hile!" diye bağırdı.

Simon burnunu kırabilecek bir başka iyi hedeflenmiş yumruktan kaçınmak için tam zamanında toparlandı. Dönerek kendini iplerden aşağı yuvarladı ve Rouse neredeyse uçarak iplerden geçecekti. Ringin yakınındaki adamlar Rouse'un el altından yaptığı bu hareketi protesto etmek için bağırdılar ama faydası yoktu. O hazır olsa da olmasa da dövüş başlamıştı. Bu boğayı ahırına geri sokmak mümkün olmayacaktı.

Güzel. Bu işi ne kadar çabuk bitirirlerse o kadar iyiydi. Simon kalın bir yumruktan kaçınmak için tekrar döndü ve eğilerek Rouse'un orta kısmına bir darbe indirdi. Adamın sert bir nefes verişiyile ödüllendirildi. Adamın gövdesi öne düştü ve Simon çenesine bir yumruk indirdi. Kan ve tükürükten oluşan bir sprey ringin dört bir yanına uçtu ve seyircilerin beğenisini kazandı.

Uzun zamandır hissetmeyi bıraktığını düşündüğü enerji içinde kabardı. Soğuk, karanlık ve açtı. Beslenmeyi talep ediyordu. Rouse'un acısına ve kanına açlık duyuyordu. Simon bunu yerine getirmekten mutluydu. Yumruğunun etle buluştuğu o kısa anlarda, Rouse'a içini kemiren acıyı verebilmişti. Eliza'ya sahip olamamanın acısını. Mary'yi kaybetmenin acısını. Daisy'nin onu buradan çıkarmaya yetmediği için acı çektiğini bilmenin acısını. Ama hepsinden önemlisi, Rouse'un vücudundaki yaralar ve kıpkırmızı kan damlaları, Rouse Brody için çalışırken hayatının nasıl bir cehenneme dönüştüğünün intikamıydı.

"Geri çekil!" diye bağırdı görevli kulağına.

Simon Rouse'u köşeye sıkıştırdığını, sırtını ipin dışındaki varile dayadığını fark etti. Onu hemen bıraktı ve adama soluklanması için biraz zaman tanımak üzere geri çekildi. Simon'ın sakinleşmesi gerekiyordu. O

Rouse'un kıcını ringde dövmekten ne kadar zevk alırsa alsın, bu dövüşü kaybetmeye niyetliydi.

Elini alnına götürdü ve bağından kurtulan bir tutam saçını geriye itti. Kalabalığa hızlı bir bakış, çoğunun onun tarafında olduğunu doğruladı. Cesaretlendirmek için bağıyorlardı ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı çünkü onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. Lanet Brody.

Rouse'un akli başına gelmeye başlamıştı ve görevli geri çekilerek ona alan açtı. Simon geri dönüp onu yumruklamak için kışkırtmak istedi ama bakışları görmeyi beklemediği bir yüze takıldı. Şaşırtıcı, imkânsız bir şekilde, Eliza ona bakıyordu. Onu tam olarak göremiyordu, sadece kıymetli yüzü önündeki adamların omuzları arasından görünüyordu ama oydu. Dunn onun yanında duruyordu.

"Neden buradasın?" diye bağırdı ona. Sesi duyulmuyordu ama Dunn ne sorduğunu biliyordu. Adam omuz silkti ve başka tarafa baktı.

Eliza ona gülümsedi, melek yüzü sevgi ve cesaret doluydu. *Yüce Tanrım, onu koru,* diye dua etti. Onu daha fazla düşünecek zamanı olmadı çünkü Rouse ipleri itti ve ona doğru koşmaya başladı. Simon adamın sol kroşesine doğru hamle yaptı.

Sonraki birkaç dakika boyunca yumruklaştılar, Simon yeri geldiğinde geri çekilerek Rouse'un onu alt edebileceğini düşündü. Gerçek şuydu ki Rouse bir zamanlar olduğu adam değildi. Cin ve afyon onda iz bırakmıştı. Simon'ın hatırladığından daha halsiz ve daha az ölçülüydü. Simon'ın sabah spor yapacağını bildiği çürük kaburgalarının da kanıtladığı gibi hâlâ zorlu olsa da Rouse'un dövüşü daha vahşiydi.

kurnazlıktan çok güç. Kendi savunmasından ziyade onun her yumruğunun önemli hasarlar vereceğine güveniyordu.

Simon'ın ona yenilmek zorunda kalması ne yazıktı. Simon karnına bir yumruk yedi ve iki b  kl  m oldu. Bu fırsatı, kendisine hafif  e ba  ını sallayan Brody'ye bakmak i  in kullandı. D  v     bitirme vakti gelmi  ti.

Simon Rouse'a saldırdı, omzunu a  a  ı indirdi ve rakibini iplere do  ru geri savurdu. Bu onun son hamlesi olacaktı. Rouse ona saldırarak ve   abalarını iki katına   ıkaracaktı ve bu sefer Simon yere d    cekti. Rouse'u tanıyan adam, hakem onu   ekene kadar   zerine atlayıp darbe   st  ne darbe indirecekti.

Ama şöyle olmadı.

Rouse kendini iplere bıraktı ve hantal hantal ringe do  ru ilerledi, sersemlemiş ve halsiz g  r  n  yordu ki bu hi   mantıklı de  ildi. O gece yedi  i ilk yumruk dı  ında Simon'ın yumrukları adamın kafasına de  il g  vdesine inmi  ti. Onu sakatlamaya   alı  mıyordu, sadece hıncını adamın etli orta kısmından   ıkarıyordu.

Rouse insanlık dı  ı bir   ı  lık atarak ileri atıldı ve omzu Simon'ın g    s  ne   arptı. Rouse muhtemelen ondan bir ta   daha a  ırdı ama daha kısaydı, bu da daha geni   oldu  u anlamına geliyordu. Darbe canını yaktı ama Simon'ın ayaklarını yerden kesmedi. Adamın hızını absorbe etti ve ikisini de dik tuttu. Rouse'un ayakları onu ayakta tutamıyor gibiydi.

"Senin neyin var b  yle?" Simon yarı yarıya ba  ırdı. "Siktir git," diye sırttı Rouse, kan di  lerini pembeye boyamı  tı. Sonra   ne do  ru d    t  , sanki Simon ona vurmu   gibi yarı e  ildi ama bu bir hayaldi. Simon onu sadece ayakta tutuyordu.

Sinirlenen Simon onun kolunu yumrukladı. "Ne yapıyorsun sen?"

Rouse yere düştü ve Simon'ın bir şekilde imal ettiğinden emin olduğu kanı tükürdü. Simon ona yumruk attığında dişleri çenesinin içini kesmiş olabilirdi ama bu kan birikintisi basit bir yara için çok fazlaydı. Adam yarayı daha da kötüleştirmişti. Dişleriyle endişelendirmiş olmalıydı. Görevli koşarak Rouse'u kontrol etmeye gitti, Rouse şu anda hayatının en büyük acısını çekiyormuş gibi inleyerek bir gösteri yapıyordu. Simon bunun bir gösteri olduğunu biliyordu çünkü görevli yol göstermesi için Purcell'e baktığında Rouse ona bilmiş bir bakış fırlattı.

Aman *Tanrım*. Rouse dövüşü bırakıyordu!

Kalabalığın hepsi bittiğini biliyordu. Kimse Rouse'un tekrar denemek için ayağa kalkacağını düşünmüyordu. Simon'ın galibiyeti henüz resmileşmemiş olsa da depoda büyük tezahüratlar yükseldi.

"Ayağa kalk!" Simon talep etti. Görevlinin etrafından uzanarak Rouse'un kolunu kavradı. "Yaralı değilsin."

"Bırak beni!" Rouse bağırdı. Bir an için sırtıttı.

Piç kurusu bilerek kaybetmişti. Aynı hızla ifadesi değişti ve görevlinin dikkati tekrar onlara döndüğünde yarı yarıya aklını kaçırmış gibi görünmeyi başardı. Simon, Rouse'un bu zahmetinin karşılığında ne kadar kazandığını merak ediyordu.

"Dövüşebilir misin?" diye sordu adam Rouse'a. Adam sormaya devam etti ama Rouse cevap vermedi. İnledi ve yaralanmış gibi yaptı.

Simon mucizevi bir şekilde değişebileceğini umarak olay yerinden uzaklaştı. Rouse'un aslında dövüşü bırakmaya niyeti olmayabilirdi. Başını kaldırdı ve gözleri şoktan beti benzi atmış olan Brody'ye takıldı. Rouse ayağa kalkmazsa bir servet kaybedecekti.

Simon ona ne kadar paraya mal olmuştu?

Simon kalabalığın içinde Eliza'yı aradı. Eliza orada durmuş diğerleriyle birlikte tezahürat yapıyordu, henüz ne olduğunu anlamamıştı. Simon kaybetmesi gerekirken kazanmıştı. Brody dövüşe hile karıştırmıştı, böylece Simon'ın kaybıyla büyük bir kazanç elde edecekti. Büyük ödemeyi kaybettiğine göre, Simon'ın artık özgür olmasına izin vermeyecekti. Aslında, onu öldürecekti.

Dunn biliyordu. Simon planı onunla paylaşmıştı, paylaştığı tek kişiyle.

Zaman yavaşladı. Kulaklarında çarpan kalbinin sesi bile yavaş ve sabit, tuhaf bir yankı yapıyordu. O izlerken, Dunn eğildi ve dudakları Eliza'nın kulağının yanında, onunla konuştu. Eliza'nın yüzündeki heyecan bozuldu ve durgunluğa dönüştü. Kaybın şafağına eşlik eden bir tür sessiz beklenti. Korkunç bir kazadan sonra acı hissinden önce gelen o korkunç bilgi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve ikisi de anladı. O ölü bir adamdı.

YİRMİ SEKİZ

T SIMON'IN YÜZÜNDEKİ BAKIŞ, Dunn'ın kulağına söylediklerini doğruladı.

Simon'ın kaybetmesi gerekiyordu.

Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyordu ama Brody'nin Simon'ın kaybetmesini ayarladığını biliyordu. O gece onları Whitechapel'de köşeye sıkıştırmış ve Simon'ı bir kenara çekmişti. Ona o zaman söylemiş olmalıydı. Simon kaybedecekti ve bu yüzden Brody çok kazanacaktı. İhtimaller Simon'ın kazanmasından yanaydı. Kaybetmesi çok daha büyük bir ödeme olacaktı. Muhtemelen bir servet olurdu. Ama şimdi.

"Şimdi ne olacak?" Gözlerini Simon'dan ayıramıyordu. Bunun onu son görüşü olabileceği hissinden kurtulamıyordu. Brody onun ölmesini istiyordu ve o da böyle korkunç bir şeyin gerçekleşmesini sağlayacak güce sahipti. İçindeki her şey buna isyan ediyordu. Bu kadar yolu onu şimdi kaybetmek için gelmemiştir.

"Brody onu öldürür." Bay Dunn o kadar kesin konuşmuştu ki, kadın sestən irkildi. Her kelime kalbinin tam ortasına fırlatılan bir taş gibiydi.

"Hayır." Ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki , ama zamanları tükenmişti. İnatla ve aptalca.

Memur ayağa kalktı. İşte bu kadar. Dövüşü şimdi başlatacaktı. Brody'ye baktı ve sözleri kayboldu

gecenin karmaşası. Etraflarındaki hiç kimsenin bu sözleri duymasına gerek yoktu, hele de Rouse'un parçalanmış hali yerde dururken ve Simon orada sapasağlam dururken.

"Ona gitmeliyiz." Bay Dunn'ın onu duyup duymadığını bilmiyordu ve umurunda da değildi. Bay Dunn onu durduramadan önündeki adamların arasından hızla geçti. Eğer Brody sevdiği adama zarar vermek istiyorsa, ona ulaşmak için onu geçmesi gerekecekti.

Simon onu görünce hemen harekete geçti ve iplerin üzerinden atlayarak onu karşıladı. Belli belirsiz, karşı taraftaki yükseltilerdeki adamların yere atladığının farkındaydı ama Simon onun koluna girmiş ve Bay Dunn hemen arkalarında olduğu halde onu koridora doğru götürüyordu. Dışarı koşullar ve kapıyı arkalarından çarptılar. Eski ve ahşaptı ve muhtemelen uzun süre dayanmayacaktı. Bay Dunn, hareket ettirdikçe şırıldayan, boynundaki damarları zorlayan dolu bir fıçıyla boğuştu ve onu geçici bir barikat olarak kapının önüne koydu. Onları takip eden her kimse ya kapıyı kırmak ya da ön girişi engelleyen insan yığınının arasından geçmek için zaman ayırmak zorunda kalacaktı. Bu onlara biraz zaman kazandıracaktı; yeterli olacağını umuyordu.

"Kaçmalısın Simon," dedi el ele bir ara sokağa doğru ilerlerken.

Ayak sesleri arkalarındaki kaldırım taşlarını dövüyordu. On kişi mi, yüz kişi mi, dost mu, düşman mı olduğunu bilmiyordu. Sanki depo patlamış ve tüm fareler kaçıyormuş gibiydi.

"Hayır, Daisy'ye gitmem gerek," dedi ona bakmadan. Başı dönmüş, Brody'nin adamlarının karanlıktan çıkmasını bekliyordu.

"Ben Daisy'ye gideceğim," dedi kadın.

O tutuldu Koşuyorum, değil Hatta Koşuyorum, Gerçekten; o adımlarını onunkilere göre ölçüyordu ve kadın onu yavaşlatıyordu. Başka bir sokağa saptılar. Her yer labirent gibiydi. Kolundan tutarak onu durmaya zorladı. Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştığında, "Beni dinle. Yavaşlıyorum. sen Aşağı. Sen var için olsun uzak uzakta Whitechapel'dan. Daisy'i alıp eve götüreceğim. Sen git. Saklan. Git için Leigh veya Rothschild,ama değil geriMontague'a Kulübü." Brody olabilirolmak oraya saldırarak kadar çaresiz, ama asla cesur yeterince ya da aptal olamazdı Bir dükün ya da kontun evine sızacak kadar.

"Daisy ile birlikte olmamanız daha iyi olur." Bu Bay Dunn'dan geldi. Konuşurken etrafına bakınıyor, tehditlere karşı gölgeleri tarıyordu. "Brody ikinizi de isteyecektir. Daisy oraya gidebilir. Sen gitmelisin."

Simon başını salladı. "Eğer ayrılırsak, adamlarını yarıya indirmek zorunda kalacak."

"Evet, kesinlikle," dedi heyecanla. "Daisy'ye göz kulak olacağıma yemin ederim. Onu senin için güvende tutacağım."

Simon'ın yüzüne bir gölge düştü. Onun yanağını okşadı. "Kendini tehlikeye atmana izin veremem, Angel."

Bay Dunn, "Tanrı aşkına, çoktan öptü bile, seni göt herif," deyince Eliza kendi tarafında olduğu için onu öpmek istedi ama gözlerini Simon'dan ayıramadı.

Simon tek kelime daha etmeden eğildi ve ikisinin de hissettiği çaresizlikle onu dudaklarından öptü. Çok yumuşak ve sertti ve çok erken bitmişti.

"Seni seviyorum," dedi ve adamın yüzünde harika bir şey oldu. Kaçıyor olmalarına ve yakalandıkları takdirde ölümle burun buruna gelecek olmalarına rağmen, yüzüne huzur ve derin bir şefkat dolu bir rahatlama geldi.

"Gitmelisin. Şimdi!" Bay Dunn büyüü bozarak ısrar etti.

"İşte." Eliza korsajını karıştırdı ve oraya iliştirdiği bozuk para cüzdanını çıkardı. Sahip olabileceği tüm para bu olabilirdi. Avucunun içine bastırdı, o da elini ağzına götürüp öptü.

"Şimdi git," dedi kadın, gözlerini yakan yaşlarla savaşarak.

Birkaç geri adım attı, onu terk etmek istemiyordu ama başka bir seçenek yoktu ve ikisi de bunu biliyordu. Daha fazla gecikemezlerdi. Eteklerini topladı ve Daisy'ye gitmek için kuzeye döndü. Bay Dunn, yapacağını bildiği gibi onun yanında yer aldı. Simon ondan yeğenin güvende olduğundan emin olmasını isteyecekti.

Omzunun üzerinden hızlı bir bakışla Simon'ın gecenin içinde kaybolduğunu anladı. Ancak o zaman nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Onun güvenliği için sessiz bir dua gönderdi. Kalbinin derinliklerinde tekrar birlikte olacaklarını hissediyordu. Bunun doğru olması için dua etti.

Olabildiğince hızlı koşuyordu ama yine de yaklaşık iki millik yolu kat etmek saatler sürmüş gibi geliyordu. Genelevin dar sokağına yaklaştıklarında nefes nefese kalmıştı. Simon'ın bir bekçi hakkında söylediklerini hatırlayarak, onlar yaklaşırken kaldırım ve çatıları aradı. Kimse onları fark etmiş gibi görünmüyordu. Onlara yaklaşmak ya da yardım etmek için koşan kimse yoktu. Umarım Brody bütün adamlarını kavga için depoya çağırmıştır.

Ön kapıda birkaç erkek dolaşıyordu ama onlarla flört eden iki kadın onları eğlendiriyor gibiydi. Bay Dunn onu arka tarafa götürdü. Kapıyı çalabileceklerini düşündü ama Bay Dunn geri çekilmesini işaret etti ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Kadın çatırtısından irkildi.

ama çabuk toparlandı. Bay Dunn fkeli aşıyla yüzleşmek için içeri girdi ve Eliza onun kapıyı neden tekmelediğini anladı. Kadın onları asla içeri almazdı. Eliza'nın tanıştığı kır saçlı kadının bütün bu sıkıntının nedenini görmek için geleceğine şüphe yoktu. Eliza bunu öğrenmek için beklemedi. Merdivenlerden yukarı, tavan arasına kadar koştu.

Kapı içeriden kilitliydi, bu yüzden kapıyı çalmak zorunda kaldı. Üçüncü seferden sonra onu uykulu bir Henrietta karşıladı.

"Böyle içeri daldığım için çok özür dilerim." Eliza içeri doğru ilerledi ve sesini alçak tutmaya çalıştı. "Bay Cavell'ın başı biraz dertte ve benden Daisy'yi eve götürmemi istedi. Gelmek istersen sen de gelebilirsin." Eliza, kapıyı açmak için uyandığında Daisy'nin küçük yatağın üzerinde, Henrietta'nın onu bıraktığı yerde hâlâ uyuyor olduğunu gördü.

"Ama gitmemize izin yok. Bay Brody-"

"Biliyorum. Bay Cavell bana her şeyi anlattı. zgnm, her şeyi doğru düzgün anlatacak vaktim yok ama Brody çok kızgın ve Bay Cavell'ın kendisine ihanet ettiğine inanıyor. Hayatı için kaçmak zorunda kaldı ve ben de Daisy'yi Brody'den korumak için eve götürmek zorundayım. Lütfen sen de gel." Brody, Eliza'nın Daisy'yi almasına izin verdiğini öğrendiğinde kıza ne olacağını düşününce ürperdi, çünkü Eliza çocuğu almadan buradan ayrılmayacaktı.

Kız seçeneklerini tartışıırken Daisy onların sesleriyle uyandı. "Liza Teyze?" diye sordu, sesi yumuşak ve uykudan sıcaktı.

Eliza'nın kalbi sıkıştı. Simon Daisy ile onun hakkında konuşuyor olmalıydı. "Daisy, seni uyandırdığım için özür dilerim ama iyi haberlerim var. Bir lord ve leydiyi ziyaret etmek için çok kısa bir yolculuğa ıkıyoruz." O anda kızları Lord Leigh'in evine götürmenin en iyisi olacağına karar verdi. Violet Simon'a yakındı ve Lord Leigh'in de

Simon'ın geçmişiyle ilgili bazı şeyleri açıklamak daha kolay olurdu. Brody'nin onun gerçek kimliğini öğrenip öğrenmediğini bilmiyordu. Eğer ğrendiyse, Devonworth lke dışında olduğu ve onu durdurmak için orada bulunmadığı için Daisy'yi geri almaya alışabilirdi. Bu Eliza'nın göze almak isteyeceği bir risk değildi.

Daisy'nin kaşları belirsizlik içinde çatıldı. "Babam orada olacak mı?"

Eliza yutkundu. "Henüz orada değil, ama sanırım yakında olacak." *Lütfen, Tanrım, yalan söyleme.*

Daisy gülümsedi ama onay için Henrietta'ya baktı.

"Lütfen gel," dedi Eliza ona. "Bu Daisy için işleri kolaylaştıracak ve sana iyi bakılacağına söz veriyorum."

Henrietta başını salladı ve sonraki birkaç dakika bir telaş içinde geçti. Küçük bir bez çantaları vardı ve onu bir daha asla göremeyecekleri, istedikleri her şeyle doldurdular. antalarını hazırladıklarında, Eliza her ikisine de gittikleri yerde giysi, kitap ve yiyecek olduğunu, bu yüzden hepsini almalarına gerek olmadığını söyledikten sonra, Eliza Daisy'yi kuşağına aldı ve Henrietta'nın onsuz olmayı sevmediğini söylediği küçük battaniyeyle örttü. Daisy başını Eliza'nın omzuna koydu, minik eli her şeyin yolunda gideceğine dair güvence vermek istercesine Eliza'nın sırtını sıvazladı.

Eliza kollarındaki küçük bedene daha sıkı sarıldı, Simon'a duyduğu sevgiyle dolup taştı, çünkü bu onun çocuğuydu. Merdivenlerden inerek arka kapıya doğru ilerlediler. Bay Dunn aşıyla tartışmasını bitirmiş, ama gri saçlı kadınla tartışmaya başlamıştı.  merdivenlerde belirlediğinde ikisi de sustu.

"Hadi bakalım," diye tükürdü kadın ve tepinerek evin önüne geri döndü.

Her Őey muhtemelen beŐ dakika űűrmüŐtü ama Eliza űűrekli Brody'nin ortaya çıkmasını bekliyordu. ıktıklarında sokak boŐtu. Bay Dunn onları ustalıkla dolambaçlı yollardan geçirerek, Simon'la birlikte Montague Kulübü'nden arabaya bindikleri sokaĐa gütüdü. Bir fayton buldular ve nasıl olduysa dördü birden içeri sıkıŐmayı baŐardılar.

Artık güvende olacaklardı. Tek umudu Simon'ın güvende olması ve Brody'nin adamlarından kaçmıŐ olmasıydı.

YİRMİ DOKUZ

T SONRAKI GÜNLER BITMEK BILMEDI. Kimse duymamıştı Simon'dan hiç haber alamamıştı. Bay Dunn onları Leigh'deki eve bırakmış ve neler olduğunu araştırmak için Whitechapel'e geri dönmüştü. Brody de dahil olmak üzere kimsenin Simon'ı bulamadığı dışında çok az bilgiyle dönmüştü. Sonra kalmayı reddetmiş ve çalışmak ve Simon'ın haber göndermesini beklemek için Montague Club'a geri dönmüştü.

Eliza, Lord Leigh'in kapısına bir çocuk ve bir bakıcıyla geldiğinde Simon'ın ikiyüzlülüğünü ona açıklamak zorunda kalmıştı. Daisy'yi güvende tutmak için onun yardımına ihtiyacı varken, bundan kaçış yoktu. Lord Leigh kızgın değildi, bunu söyleyebilirdi. Daha düşünceli ve düşünceli görünüyordu. Sonra hemen harekete geçerek ev ve kulüp için ekstra koruma emri verdi. August ve kocası Dük, gelişlerinin ertesi sabahı geldiler ve hepsi Daisy, Henrietta ve Simon'ı bulmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

Violet bu kargaşayı kabullenmişti. Hemen her birine bir yatak odası vererek onlara yer açmıştı. Daisy, Heni'nin yanında uyumaktan vazgeçmek istemediğini açıkça belirtmişti ama kendisine verilen bitişik odadan çok memnundu.

geceleri uyumak için Heni'nin odasına giriyordu. Dantel perdeler ve yatağın üzerindeki gölgelik onu heyecanlandırıyordu. Dahası, Daisy'nin son derece keyif aldığı yeni bir oyun arkadaşı vardı. Violet ve Lord Leigh'in bir yaş küçük Rosie adında bir kızları vardı. Rosie de Daisy'ye aynı derecede aşıktı. Aralarındaki yaş farkına rağmen birlikte oynuyorlar ve uyumak dışında neredeyse birbirlerinden ayrılmıyorlardı.

Eliza'nın mesaisi oldukça doluydu. Henrietta'nın da Daisy gibi yeni bir gardıroba ihtiyacı vardı, bu yüzden eve terziler girip çıkıyordu. Gelecek hakkında konuşulmuyordu, çünkü pek çok şey belirsizdi, ama Violet'le özel olarak, kızın okula gidebildiği zaman gitmesine yardım etmesi konusunda konuşmuştu. Sonra Daisy için oyuncak bulma ve ikisinin de en sevdiği yiyecekleri bulma meselesi vardı - Henrietta çilek reçelli çöreklerden hoşlanırken Daisy reçeline eşlik edecek hiçbir şey tercih etmiyordu.

Huzurlu bir zaman olabilirdi ama üzerlerinde bir karabulut vardı. Simon orada değildi ve onun güvende olup olmadığını bilmiyordu. Henrietta alt katta kalıp Violet, Jenny ve Fanny ile kâğıt oynayabilsin diye Daisy'yi her gece yatırmaya başlamıştı. Annesi ve kız kardeşi her gün ziyarete geliyor ve güvenlikleriyle ilgili endişelerini bir kenara bırakıyorlardı. Kimsenin Mayfair'deki bir evi istila edecek kadar aptal olacağına inanmıyorlardı ve muhtemelen haklıydılar da. Onlar seyahatleyken Devonworth ve Cora'yı endişelendirmeye gerek görmemişti, bu yüzden kimse onlara haber göndermemişti. Uzaktan yapabilecekleri bir şey yoktu ve bir sorun haberi onları eve koştururdu.

Daisy her gece, hiç aksatmadan, sabah babasını görüp göremeyeceğini soruyordu. Bu Eliza'nın kalbini kırıyordu.

"Daisy tüm hayatını bir tavan arasında kilitli geçirdiğine göre çok zeki bir çocuk." Violet kahve fincanını tutarken kahvaltı salonunun dışında oynayan çocukları izledi

Pencere. Evin arka tarafında, iki tarafında pencereleri olan güneşli bir oda, Daisy ve Rosie'nin Rosie'nin dadısıyla oynadıkları duvarlarla çevrili güzel bahçeyi görüyordu.

"Çok zeki bir kız." Eliza onları izlerken gülümsemekten kendini alamadı. Daisy bir saksının alçak tuğla duvarının kenarından atladı ve ayaklarının üzerine düştükten sonra kıkırdadı. Rosie ve Dadı onun çabalarını alkışladılar. Daisy yeni kıyafetleri içinde şefkatli bir ailenin şımartılmış kızı gibi görünüyordu. Bu onun hak ettiğinden daha az değildi. "Henrietta, Brody'nin düzenbazı yakınlarda gizlenirken haftada birkaç kez dışarı çıkmalarına izin verildiğini söylüyor."

Sözleri Violet'in dikkatini çeken acı bir hal almıştı. "Bu kadar çok şey olup biterken bu konuyu konuşmaya pek vaktimiz olmadı ama olayların bu şekilde gelişmesi ve ikinizin düğün kahvaltısındaki haliniz göz önüne alındığında... peki... gelecek için ne düşünüyorsunuz?"

"Simon'la konuşmam gerek ama umarım o da benim geleceğimdedir."

Violet'in gülümsemesi genişledi. "Seni bir karar vermeye zorlamak istemem-"

"Hayır, yapmadın," diye onu rahatlatmak için acele etti Eliza. "Onu seviyorum. Bundan hiç kuşkum yok."

Violet başını salladı ve neyse ki bunu bilecek kadar onunla nasıl vakit geçirdiğini sormadı. Eliza yaz boyunca olan her şeyi açıklamak istemiyordu. "Sadece soruyorum çünkü şimdiden bazı dedikodular çıktı. Hizmetkârlarımız sadıktır ama bilgi ancak bir yere kadar saklanabilir. Görünüşe göre bazı insanlar bizimle kalan bir çocuğumuz ve dadısı olduğunu biliyor. Kimse onun kimliğini bilmiyor ve ben de asla kimseye söylemem. Ancak... sizin de burada kaldığınızı söylüyor."

Eliza içini çekti ve sandalyesine geri oturdu. "Bu kasabada insanların yapabileceği tek şey bu mu? Herkes hakkında dedikodu yapmak mı?"

Violet güldü ve fincanını yere bıraktı. "Korkarım bundan çok var. Parlamentonun tatilde olması ve çoğu ailenin ülkeye dönmüş olması bizim lehimize oldu. Spekülasyonların orman yangını gibi yayılmasını engellemeli, daha çok kontrollü bir yanma olmalı, ama eğer planlıyorsanız bir şeyler bulmamız gerekiyor... şey... Mainwaring yakında dönecek."

"Hayır, artık onunla evlenmeyeceğim. Çoktan kararımı verdim." Kavgadan sonraki günlerde bu düşünce iyice pekişmişti. Geceleri yatağında dönüp dururken Simon için endişelenmekten başka düşünecek zamanı olmamıştı. Simon'la işler yoluna girdiğinde Bay Hathaway'e haber gönderecekti.

"Neden her şeyi teker teker ele almıyoruz? Mainwaring henüz dönmedi, bu yüzden o konuda bir şey yapmamıza gerek yok, ama annenle onun hakkında konuşmalısın."

"Sanırım haklısın. Her şeyi ayarlamaya başlamalıyım ki Simon geldiğinde-"

Odanın eşiğinde bir hizmetçi belirdi. "Leydim, lord hazretleri için bir telgraf geldi." Elinde küçük, katlanmış bir kağıt parçası tutuyordu.

Lord Leigh muhtemelen Montague Kulübü'ndeki işlerini halletmek için çoktan dışarı çıkmıştı. Görünüşe göre kulüp Simon ve nerede olduğuyla ilgili dedikodularla çalkalanıyordu. Kimse onlara Dük kimliğinden bahsetmemişti ama Rothschild ve Leigh'e göre, Kraliçe'nin bir tür gizli servisinde çalıştığı söylentisinden kaçak bir suçlu olabileceğine kadar pek çok spekülasyon yapılıyordu.

Bu söylentilerin nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu güldürüyorlardı.

Violet, "Teşekkür ederim Beatrice, onu bana ver," dedi ve elini uzattı.

Beatrice elini uzattı ve onları yalnız bırakmadan önce kısa bir reverans yaptı. Violet neredeyse sıkılmış görünüyoru. Bu çok sık rastlanan bir durum olmalıydı. Lord Leigh'in çok geniş bağlantıları ve iş ilişkileri vardı. Yine de Eliza *bunun kendisi* için olduğu fikrinden kurtulamıyordu.

Violet sayfadaki sözcükleri taradı. Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve masanın karşısında Eliza'nın kilerle buluşan gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı. "Görünüşe göre İskoçya'daki malikânemize dün gece bir ziyaretçi gelmiş."

İçindeki her şey duruldu. "Bu o mu?"

"Geleceğini biliyordum." Violet telgrafı uzattı. Telgraf malikâne müdüründen geliyordu, iki satırlık kısa bir yazıyla beklenmedik bir ziyaretçiden, geçen yaz gelen bir adamdan söz ediyor ve nasıl bir yol izlenmesi gerektiği konusunda tavsiye istiyordu.

"Simon olmalı," dedi, kâğıdı sanki Simon'ın kendisiymiş gibi göğsüne bastırarak. "Gitmem gerek." Ayağa kalktı, zihni yapması gereken onca şeyle dolup taşıyordu ama sonra fark etti ki kıyafetlerini değiştirmek ve tren bileti almak dışında bir şey yapmasına gerek yoktu. Hesapları doğruysa, o akşam geç saatlerde orada olabilirdi. "Daisy ne olacak? Onu da götürüyüm mi?"

"Hayır, Bay Brody tarafından bulunmayacağını bilmediğimiz için onu burada bırakmak en iyisi. Onun ve Henrietta'nın icabına bakacağım." Violet hamileliği nedeniyle çok daha yavaş bir tempoyla ayağa kalktı. "Christian ve Bay Dunn'la konuşacağım. Birinin sizinle gelmesi gerekecek. Belki de gitmeden önce anneni görmelisin."

Eliza bunların hiçbirini yapmak istemiyordu. Bir an önce gitmek istiyordu ama yapılacaklar listesine eklemesi gereken bir şey daha vardı. Simon'ı bulduğuna göre, Mainwaring'le ilişkisini resmen bitirmesi gerekiyordu, bu da tavsiye için Devonworth'a telgraf çekmesi gerektiği anlamına geliyordu. Sözleşmenin düzenlenmesine yardım etmiş ve Bay Hathaway ile birlikte imzalamıştı. Nasıl ilerleyeceği konusunda ona tavsiyede bulunacaktı. Violet'in ofisindeki yazı masasına doğru rotasını değiştirdi ve sepetten bir parça parşömen ile bir kalem aldı.

Mainwaring ile evlenemeyeceğime karar verdim. Başka birini seviyorum. Lütfen tavsiye edin. Bunu süsleyerek yazdı ve altına küçük bir girdap yaptı, telgrafta iyi tercüme edileceğinden değil. Annelerine Jenny kadar benzemiyor olabilirdi ama onun drama yeteneğini miras almıştı.

"Bunun bugün gönderilmesini sağlayabilir misin?" Eliza kapının girişinde duran Violet'e sordu.

"Elbette," diye yanıtladı Violet.

"Teşekkür ederim, Violet." Eliza ona sarıldı. "Senin yardımın olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Violet başını salladı. "Neyse ki onsuz yapmak zorunda kalmayacaksın. August, Henrietta için bir öğretmen arıyor ve bu öğleden sonra uğramaları gerekiyor. Daisy, Rosie ile eğlenceli bir gün planladı. Sen Blythkirk'e git. Sen dönene kadar her şeyle ilgilenmek için ikimiz de burada olacağız."

Eliza aceleyle merdivenleri çıktı. Gece bitmeden Simon'ı görecekti.

-

T SONRAKİ SAAT tren istasyonuna varmak için çılgınca bir koşuşturmaydı. Eliza hemen gitmek istedi ama bu daha çok

Plan yapmak mantıklı. Bunu biliyordu ama o kadar uzun süre beklemekte zorlanıyordu. Daisy ve Henrietta'ya hızlı yolculuktan bahsetmişti ama Simon'ın kesinlikle orada olduğunu söylememiştir, çünkü bilmiyordu. Şimdi Violet ona veda etmeye gelene kadar girişte volta atıyordu.

Violet, "Annene söylemesi için bir uşak gönderdim. Gitmeden önce uğramanı istiyor."

Mükemmel. Daha fazla gecikme.

"Ayrıca, Bay Dunn da sizinle birlikte seyahat edecek. Simon'ın bazı giysilerini ve kişisel eşyalarını getirecek."

Eliza bunun ne kadar uzun süreceğini anlasa da neredeyse inleyecekti. Simon kendi giysilerine sahip olmaktan memnun olacaktı.

"Bir de bu var." Violet Eliza'nın eline küçük bir deri çanta tutuşturdu. Sanki içinde cam bir kavanoz varmış gibiydi. "Bunu dışarı çıkarma," diye fısıldadı Violet ve yakınlarda duran bir uşağa baktı.

Meraklanan Eliza çantayı açtı ve içine baktı. Burnuna hafif bir sirke kokusu geldi. Kavanoz doğum kontrol süngerleriyle doluydu.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" Violet sordu.

Eliza kendini kızarıırken buldu ama başını salladı. "Evet, annem bana açıklamıştı."

"Güzel." Violet'in kaşları rahatlamıştı. "Bundan bahsetmemize gerek yok, ama bunları almanı istedim."

"Teşekkür ederim Violet. Yaptığın her şey için minnettarım."

"Bir şey değil. Şimdi git, kocamın da arkandan geleceğini umuyorum."

Birbirlerine sarıldılar ve Eliza aceleyle kapıdan çıkıp bekleyen arabaya gitti. Hizmetçiler küçük bavulunu çoktan arkaya yüklemişlerdi.

Cora'nın evine varmaları sadece birkaç dakika sürdü. Eliza arabanın kapısı açılır açılmaz şarjlı bir tel gibi havalandı ve aceleyle merdivenleri çıktı. Jenny içeri adımını atar atmaz onu karşıladı.

"Sence bu o mu? Ziyaretçi o mu?" diye sordu kız kardeşi.

"Sanırım öyle." Girişte mutlu bir daire çizerek dans ettiler.

"Güzel, buradasın. Seni duyduğumu sandım." Annesi, Eliza'yı çok kuşkulandıran koyu yeşil bir seyahat kostümü giymiş olarak merdivenlerin başında belirdi.

"Neden böyle giyindin?" Fanny merdivenlerden inerken Eliza sordu.

"Çünkü biz de seninle geliyoruz," diye cevap verdi.

Eliza Jenny'ye baktı, kız kardeşinin seyahat için giyindiğini daha yeni fark etmişti. "Ama neden?"

"Çünkü bize ihtiyacınız var," dedi Jenny. "Elbette, bir bagaj için daha yeriniz vardır? Tasarruf ettik." Ön kapının yanında duran sandığı gösterdi.

Eliza'nın kuzeye, Simon'a gitmeye karar verdiğinde hayal ettiği şey gerçekten bu değildi. "Peki ya sosyal sorumlulukların?"

"Hangi taahhütler?" Fanny sordu. "Daha yazın ortasındayız. İskoçya eğlenceli olacak."

Eliza tartışarak daha fazla zaman kaybedeceklerine karar verdi ve hışımla ön kapıdan çıktı. Jenny hemen onun yanına geldi ve, "Sanırım İskoçyalı Lord Ballachulish eve döndü. Belki de daha sonra başka bir yere gitmeyi umuyordur."

Hepsi arabaya tırmanırken Eliza kendini gülerken buldu. Bagajları hızla yüklendi ve oradan Bay Dunn'ı almaya gittiler. Neyse ki, o

Kapının yanında bekliyordu ve araba Montague Club'da durduğu anda koşarak dışarı çıktı.

"Günaydın hanımlar." Hepsini arabada görünce şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. Karşılıklı birkaç hoşbeşten ve bir bagaj daha yüklendikten sonra King's Cross'a doğru yola çıktılar.

OTUZ

Blythkirk, İskoçya

SIMON CAME UYANIK THE AN onun YATAK ODASI kapı açıldı. Koridordan gelen sarı bir ışık, kalın Aubusson halısının üzerine düştü ve adam ayağa fırladı. kapma tutun . ve AVLANMAK Bıçak o alt katta bulunmuş ve yatağının başucuna bırakılmıştı. Üç gün kaçmasına ve bir gün Blythkirk'e sığınmasına rağmen Brody'nin adamlarının onu bulamayacağından emin değildi. Malikâne iskelet bir personelle çalışıyordu ve içeri girmeye karar verirlerse onları durduracak çok az şey olacaktı ve onu yakalayın.

Koridordaki gaz lambasının arkadan aydınlattığı kapı aralığında bir kadın bedeni duruyordu. "Simon, benim."

O olamazdı ama bu onun sesiydi. Odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Eliza?"

Halının üzerinde yavaşça yürüdü. Yumuşak ay ışığı yatağının diğer tarafındaki pencerelerden odaya süzülüyordu. Onu gümüş tonlarına boyuyor, neredeyse ruhani bir parıltı veriyordu. Bıçağı kavrayışını yumuşattı ve sonra tekrar masanın üzerine koydu. "Nasıl geldin buraya?" diye sordu, hâlâ onun bir rüya olmadığından tam olarak emin değildi. "Saat kaç?"

"Sabah saat iki civarı. Telgrafınızı aldığımızda Lord Leigh'in evindeydim. Daisy ve Henrietta'yı oraya götürdüm."

"Güvendeler mi?" Sonunda aklı başına geldi ve yatağın başucundaki küçük lambayı yaktı. Gülümseyen yüzü ortaya çıktı. Tanrım, onun yüzünü özlemişti.

"Evet, güvendeler ve onlara bakılıyor. Malikâne müdüründen gelen telgrafi alır almaz hemen trene atlayıp buraya geldim. Jenny, annem ve Bay Dunn da gelmek için ısrar ettiler."

"Telgrafi göndereceğinden bahsetmişti ama senin geleceğini hiç düşünmemiştim." Leigh'in yalnız gelmesini bekliyordu ama bu hayal edebileceği en güzel sürprizdi. "Burada olduğuna inanamıyorum." Ona dokunmak için uzandı ama elinin altında dağılıp gitmesinden korktu.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve yanağını onun avucuna bastırdı. "Neden şaşırdığını anlamıyorum."

Adam güldü. "Ben de bilmiyorum Angel. Beni her zaman buluyor gibisin."

O da güldü ama içinde bir tereddüt, daha önce hiç yaşamadığı bir belirsizlik vardı. Angel'ın tanıdığı en özgüvenli insan olabilirdi. "Seni her zaman bulacağım... her zaman seninle olacağım... eğer beni kabul edersen."

Onunla birlikteyken sık sık olduğu gibi, o tanıdık ağrı göğsüne geri geldi. Hem acı verici hem de neşeliydi. "Angel..." Ama bu cümleyi bitiremedi. Ona hayır diyemedi çünkü bencildi. Onu istiyordu. Döndü ve onun avucuna bir öpücük kondurdu. "Seni bir daha göremeyeceğimden çok korkuyordum," diye itiraf etti. Kendini toparlayamadan ona doğru bir adım attı ve onu kollarının arasına aldı. Yüzünü saçlarına gömerek nefes aldı

onu derinden hissediyordu. Onun her zaman gül kokmasını seviyordu. Onu son kucağına aldığından beri ilk kez kendini bütün hissetmişti.

Adını tekrar tekrar fısıldadı. Taşıdığı küçük çantayı yere bıraktı ve kollarını onun beline doladı. Birkaç dakika boyunca öylece durdular, birbirlerine sarıldılar ve ayrı geçen birkaç günün sona ermesinin tadını çıkardılar. Yüzünü onun saçlarına sürttü, onu hissetmekten kendini alıkoyamıyordu. Onu her yerinde hissetmek istiyordu.

"Yaralandın mı? Gözün ağrıyor gibi görünüyor." Ona bakmak için geri çekildi.

Rouse elmacık kemiğine, gözünün hemen altına vurmuştu. Şişip kapanmamıştı ama yine de şişmiş ve sıcaktı. "Göründüğü kadar acı verici değil."

"Gittiğinde sana ne oldu?"

Ona bir ipte asılı kıyafetleri bulana kadar nasıl koştuğunu anlattı. Bir gömlek ve palto almış ve güneş doğana kadar koşmaya devam etmiş. Sonra yükünü teslim ettikten sonra Tottenham'a dönen bir sebze çiftçisinin arabasına binmeyi başarmış. Oradan da bir posta arabasıyla kuzeye doğru ilerlemiş. Sonunda, iki gün boyunca dolandıktan sonra, peşinde kimsenin olmadığını anladı ve İskoçya'ya giden trene binmenin güvenli olduğunu düşündü. "Bilet için bana verdiğin parayı kullandım." Buraya gelene kadar neredeyse aç kalmıştı ama bunu ona söylemesine gerek yoktu. Elindeki birkaç kuruşun sadece bir bilet için yeterli olacağını biliyordu, bu yüzden fırsat buldukça yiyecek çalışıyordu. Burada bir topuk ekmek, orada bir teneke sığır eti. Malikâne müdürü onu geçen yazki ziyaretinden tanımış ve hoş karşılamıştı. Simon, her ihtimale karşı, adını kullanmaması için Leigh'e telgraf çekmesini rica etmişti.

"Güvende olmana sevindim. Senin için çok endişelendim," dedi gözlerinde parlayan dünyanın tüm sevgisiyle.

"Ben de senin için endişelendim," dedi adam, kızın sivri çenesini tutarak. "Senin güvende olduğunu ve Daisy ile Henrietta'nın yanında olduğunu bilmeme imkân yoktu." Başını eğdi ve onun dudaklarını aldı. Bunun şefkatli, araştırıcı bir öpücük olmasını istemişti ama ona karşı çok açtı. O kadar uzun zamandır onu bir daha göremeyeceğinden korkuyordu ki.

O da aynı umutsuz enerjiyle onu öptü. Elleri ödünç aldığı geceliğini çekiştirdi ve o da ona karşılık verdi. Öpüşmeyi keserek geceliği başının üzerinden çıkardı. Altında çıplaktı ve kadın ona bakmak için geri adım attı.

"Seni uzun zamandır böyle görmek istiyordum."

"Neredeyse görüyordun," diye hatırlattı ona. O gün kulübün soyunma odasında, kapıyı kapatmadan önce izleyebildiği kadar uzun süre kalmıştı. "Sen gittikten sonra, hâlâ orada benimle olduğunu hayal ettim."

Kadın sıırttı ve yanakları kızardı. Elini tuttu ve göğsünün üzerinden, gövdesinde hâlâ duran morluklardan, düz karnından geçirip sikine doğru indirdi. Sertleşmiş ve onun için hazırdı. Her ne kadar onu şimdi almak istese de, bu sefer yavaş gitmeye kararlıydı.

"Beni orada hayal ettiğinde ne yaptın?" diye fısıldadı.

"Bunu."

Elini onunkinin etrafına sardı ve parmaklarını ereksiyonunun etrafında sıkıca kapattı. Yavaş bir sıkma hareketiyle onu nasıl okşayacağını gösterdi, bu da onun nefes nefese kalmasına neden oldu. Onu bıraktı ve seyahat elbisesinin önündeki düğmeleri buldu. Boynunu öpmek için başını eğdi ve dudaklarının altındaki teninin sıcaklığının tadını çıkardı. Geçtiğimiz günler boyunca, onun tadını bir daha alıp alamayacağını merak etmişti. Kadın onu tekrar okşadığında gözlerini kapattı, dokunuşu daha kendinden emin bir hal almıştı.

Ceketi açıldı ve adam onu omuzlarından kaydırıldı. Kadın ona dokunmayı bırakıp ceketten sıyrıldı, böylece adam ceketini bir kenara atabildi. Sonra onu öptü, dudakları ve dilleri birbirine karıştı. Ağzını keşfederken, parmakları eteğini çekiştirirdi ve onu da aşağı itene kadar gevşetti. Eteğinden kurtulmak için geri çekildi ve hızla juponunu ve telaşını üzerinden attı. Birdenbire onu görmekten başka bir şey istemedi. Aralarında kıyafet olmadan gerçek onu. Onun teninin her bir değerli santimine dokunmak istiyordu.

Arkasını dönüp korsesinin bağlarını çözmeye başladı ve işi biter bitmez adam korseyi üzerinden çıkardı. Ağzı onun boynunu buldu. Geceliğinin ince askısını omzundan aşağı itti ve hassas etini ısırdı. Kadın zevkle soludu ve adam tekrar yaptı. Bu, Eliza'nın ona doğru geri çekilmesine neden oldu, arkasının yumuşak kıvrımları adamın sikine sıkıca bastırdı.

"Eliza," diye fısıldadı. Ona doyamıyordu.

Kadın adamın kollarında döndü ve adam kadının üzerindeki kombinezonu kaldırıp bir kenara fırlattı. Avuçları kızın göğüslerini buldu. Mükemmeldiler, bir avuçtan biraz daha büyüktüler. Meme uçları ona sürtünüyordu. Dili kızın ağzına girdi ve onunkine sürtündü. Onu öpmeye devam etmek istiyordu ama onu daha fazla görmek istiyordu.

Geri çekildi ve ellerini dolduran dolgun et parçasına hayranlıkla baktı. "Çok güzelsin Angel. Hayal ettiğimden bile daha güzelsin." Bir elini indirerek parmak uçlarını göğüs kafesinin ve karnının yumuşak, hafif çıkıntısının üzerinde gezdirdi. Onun bu kadar yumuşak ve esnek olmasını seviyordu. Dokunduğu her yer yeni bir dokuya bürünüyordu. Koyu renk gözleriyle onu izliyordu, lamba ışığı gözlerinin derinliklerindeki altın parçacıklarını seçiyordu.

Eğilerek sert, pembe bir meme ucunu ağzına aldı. Bunu arabada da yapmak istemişti ama

O zaman imkansızdı. Bu gece ona bir ziyafet çekeceğine yemin etti. Diğerini de aynı şefkatle okşadı. Sonra botlarını çıkarmak için dizlerinin üzerine çöktü. Adam ilkinin bağcıklarını çözüp çıkarırken kadın yatağın kenarına yaslandı. Başparmaklarıyla ayağının kemerine masaj yaptı ve onun minnettar gülümsemesini görmek için yukarı baktı. İkinci botunu da çıkararak aynı şeyi yaptı. Kadın yumuşak bir inilti çıkardı ve ses doğrudan adamın taşaklarına gitti.

"Ben içindeyken de bu sesi çıkaracak mısın?" Adam ona sırıttı.

Nefes nefese yatağa doğru baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Sanırım öyle." Utangaç gülümsemesi onu tek başına uçurumun kenarına getirebilirdi, ama sonra külotunun bağını çekiştirdi.

Artık fiziksel olarak acı çektiği için inledi ve beyaz pamuklu kumaşı kalçalarından aşağı düşene kadar çekti. Gözlerini kızın amını saklayan siyah saç üçgeninden ayıramıyordu, bu yüzden el yordamıyla çekiştirdi ve çekmeceler kızın ayaklarına takıldı. Kadın kıkırdadı ve rahatsız edici giysiyi kurtarmak için öne eğilirken bir elini adamın omzuna koydu. Kız tekrar dik oturur oturmaz, adam onun kalçalarını omuzlarının üzerine kaldırdı ve genişçe açtı. Cinsel organı pembeleşmiş ve şişmişti, klitorisi şimdiden dolmuştu ve adam ona neredeyse hiç dokunmamıştı. Onun tepkisini ölçmek için başını kaldırdı. Kadın onu geniş ve ihtiyaçtan neredeyse simsiyah olmuş gözlerle izledi. Göz göze geldiklerinde, adam onun şişmiş memesini ağzına aldı ve emdi. Kadın haykırdı ve tırnakları adamın omuzlarına battı. Adam ona doyamıyordu. Bir süre sonra dili kadının içine daldı ve onun kendisine olan ihtiyacını tattı. Kendini onun yüzüne doğru bastırırken kalçaları yataktan biraz kalktı. Eğer onu bu kadar çok istemeseydi bunu bütün gece onun için yapardı. Onu emmek ve klitorisiyle diliyle alay etmek arasında gidip geldi.

Acı verici bir şekilde sıkılaştıkça taşaklarında serbest kalışının yükseldiğini hissetti. Onu bıraktı ve ayağa kalktı.

"İşte," dedi kadın, yerdeki atılmış çantayı göstererek. Adam çantayı tamamen unutmuştu.

Kadının onu çantayı almak için yürürken nasıl izlediğinin farkındaydı, gözleri kısa mesafe boyunca onu yiyip bitiriyordu. Yatağa döndüğünde bir kavanoz çıkardı.

"Süngerler," dedi kadın.

Bunları nereden bulmuştu? Bu daha sonra sorulacak bir soruydu. "Şimdiye kadar sadece prezervatif kullandım," dedi. Kadınların sünger kullandığını duymuştu ama birlikte olduğu kadınların hiçbiri bunu teklif etmemişti. O da kabul etmemişti. Prezervatifi tercih ederdi çünkü hastalıklara karşı faydalıydı ama bu kadın için böyle bir şey söz konusu değildi. "Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

"Sanırım öyle."

Kavanozu açtı ve masanın üzerine koydu. Sirkenin keskin tadı burnuna çarptı. Küçük süngerlerden birini çıkardı ve ona bağlı ipi çözdü. O bunu yaparken, kadın da ona yer açmak için yatakta biraz daha geriye çekildi. Adam da ona katıldı ve onu izlerken dizini yatağa bastırdı.

"Onu yerleştiririz ve sonra yapabiliriz... çocuk korkusu olmadan içimde serbest bırakabilirsin." Son kısmı söylemek için acele etti, bu tür tartışmalara alışık değildi.

O da bunlara alışık değildi. Daha önce hiç bu tür bir yakınlık yaşamamıştı. Seks sırasında birbirleriyle konuşmayı ve birbirlerini öğrenmeyi. Çiftleşmeleri her zaman işlemsel olmuştu. Genelde kadınlar onu sadece Dük olduğu için ister, seks bittiğinde de kendi yollarına giderlerdi.

"Yapayım mı?" diye sordu ve kadın başıyla onayladı.

Adam onun üzerine tırmandı ve kadın yastıklara yaslandı. Ağzı bir kez daha meme ucunu buldu, emdi

Biri ve sonra diğeri, kadın ona doğru eğilene kadar. Adamın eli kadının kalçalarının arasında yolunu buldu ve kadın onun için ayrıldı. Kaygan ve sıcaktı, onun için endişeliydi. Emin olmak için yine de onu okşadı, sonra bir parmağını içine soktu, kalçaları onunla birlikte hareket etmeye başladığında kısa süre sonra bir başkası izledi. Sonunda süngeri içine itti, içinden çekmeden önce derine oturttu.

Kendini kaldırarak ona baktı. Kadın çok güzeldi. Saçları dağınıktı, yatak odasına geldiğinden beri bir noktada tokalarından kurtulmuştu. Yüzü şehvetle kızarmıştı ve vücudu onunkini arzuluyordu. Kadın adamın kalçalarını kavradı ve adam bir dirseğinin üzerine düştü. Diğer eliyle kadının amcığını kavradı ve kalçalarını esneterek kadının içine doğru itti. Kadının ağzı açıldı ve daha fazla alabilmek için kalçalarını yukarı kaldırdı ama kadın sıkıydı. Adam, kadının kendisini rahatsız olmadan alabileceğinden emin olana kadar yavaşça, santim santim içine girdi ve sonra gidebildiği kadar ileri itti.

Onun içinde tamamen kılıflanmış olmanın verdiği yoğun zevkle gözlerini sıkıca kapattı. Bütün gece birlikteydiler. Annesi bir noktada gelip onu çekip almadığı sürece sabaha kadar onun yatağında kalabilirdi ama ondan vazgeçmesinin tek yolu buydu. Bu bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi. Kız onun altında çok yumuşak ve sıcaktı. Ona dokunmadan duramıyordu. Avuçları kalçasını, belini, göğsünü sıyırdı. Meme ucunu nazikçe çekiştirdi ve kız onun adını haykırdı.

O anda istese de hareketsiz kalamazdı. Kalçalarını döndürerek ona doğru sallandı ve o da bu harekete karşılık verdi, elleri sırtından aşağı kayarak kıcını sıktı. Omurgasından aÇağı inen ve taÇaklarına dolan elektrik akımını durduramadı.

"Eliza," diye inledi. "Çok iyi hissediyorsun."

Tekrar itti, bu kez daha sertti ve Eliza boğazının arkasından o iniltiyi çıkardı. Ses adamın içinde titreşti. Adam ona karşı daha sert, daha derin bir hamle yaptı.

"Simon," diye bağırdı. "Lütfen, biraz daha. Seni çok uzun süre bekledim."

Kaybolmuştu. Uçurumu geçmişti ve geri dönüşü yoktu. İçinde bulundukları bu çılgın treni durdurmak mümkün değildi. Bir eliyle onun omzunu, diğer eliyle de yatak başlığını kavradı. Kalçalarını ona doğru çevirdi ve sonsuz gibi görünen bir ritimle onu sert ve derin bir şekilde becerdi.

Adamın sırtını tırmaladı ve bacaklarını beline doladı, kendini ona açtı, alabildiği kadarını almaya çalıştı. Kendini çok mükemmel hissediyordu. Serbest kalmaya doğru ilerlediğini hissedebiliyordu ve daha yeni başlamışlardı. Durdurmaya çalışmak için geri çekildi, sikinin sert çıkıntısı klitorisinin üzerinde kayıyordu. Kadın tekrar haykırdı. "Simon, sana ihtiyacım var. İçime gel."

Tek gereken buydu. Adam kadının içine girdi ve kadın onu çok sıkı kavradı, vücudu onu acımasızca sıktı. Onu sertçe kavradı, o kadar sert kavradı ki yatak başlığı acımasızca duvara çarptı ama umurunda değildi. Ona ihtiyacı vardı ve kollarında parçalanıyordu, çığlıkları ağzıyla boğana kadar kulaklarında yankılanıyordu. Tırnakları sırtında izler bırakıyordu. Kadının kendi orgazmı durulup kendi orgazmı başlayana kadar tekrar tekrar içine girdi ve ona vermek zorunda olduğu her şeyi tüketti. Hayatını, mutluluğunu, geleceğini. Kalbini. Adamın sahip olduğu her şeyi vücudunun değerli sığınağında saklıyordu.

Adam onun üzerine düştü ve kadın parmaklarını saçlarına gömdü, yüzünü onunkine yasladı. Daha önce başka bir kişiyle bu kadar yakınlık hissetmemişti, sanki onların ruhlarının varmış gibi.

katıldılar. Nefesleri yavaşlayana kadar birkaç dakika bu şekilde kaldılar. Kollarını ona doladı ve onu ezmek için üzerinden kalktı ve onu da yanına çekti. Gitmesine izin veremezdi. Onu asla bırakmak istemedi. Vücudu onunkinin etrafında kıvrıldı.

"Seni seviyorum Angel," diye fısıldadı.

OTUZ BİR

THEY ertesi sabah yatakta gereğinden çok daha uzun süre kaldı. Bunun bir nedeni de Eliza'nın günlerdir aldığı ilk güzel, derin uykuydu. Simon sırtında onu sıcacık tutarken uyumak çok kolaydı. Ama güneş gökyüzünde yükseldikçe, onun farkına daha çok varmaya başladı ve uyumak daha az önemli hale geldi.

Daha önce bir erkeğin bir kadını arkadan becerebileceğini hiç düşünmemişti ama o sabah Simon ona bunun mümkün olduğunu göstermişti. Uykulu ve sıcaktılar ve uykularında birbirlerine dokundukları için yarı uyandırılmışlardı. Simon uzanıp kavanozdan bir sünger almış ve onu battaniyenin içine doğru bastırmıştı. Gözlerini açmasına bile gerek kalmadan o muhteşem zevk dalgası üzerine çökmüş ve adamın ihtiyaç ve tatmin homurtuları kulaklarını doldurmuştu.

Daha sonra kalkmaya çalışmışlardı ama yıkanmak birbirlerini yıkamaya dönüşmüş ve tekrar yatağa düşmüşlerdi. Bu sefer, tıpkı arabada olduğu gibi, kız adamın üzerine oturmuştu ama aralarında ne giysi ne de rahatsız edici darlıkta bir koltuk vardı. Adam onun göğüs uçlarına yoğun bir ilgi gösterirken, elleri de kalçalarını yönlendiriyordu. Bu pozisyon oldukça hoşuna gitmişti.

Aşağı indiklerinde kahvaltı çoktan bitmişti ama onlar için sosis ve yumurta tabakları bırakılmıştı. Herkesin beklediği salona gitmeden önce hızlıca yemeklerini yediler. Annesi gazete okurken Jenny ve Bay Dunn bir masada oturmuş ona öğrettiği bir tür kumar oyununu oynuyorlardı.

Önce Fanny başını kaldırdı. "Günaydın sevgilim, Simon. Son arbede düşünüldüğünde iyi görünüyorsun."

Eliza kızarmamaya çalıştı. Üzerini kaplayan sıcaklığı hissedebiliyordu ve tüm gücüyle bununla savaşılmaya çalıştı. Bu odadaki herkes ne yaptıklarını biliyor olmalıydı. Ona kendi odası verilmişti ama orada uyumadığı belli olmalıydı. Sadece onlar aşağı inmeden hemen önce giyinmek için aceleyle gelmişti. İyi kalpli biri Simon'ın giysilerinin bulunduğu sandığı kapıyı çalıp içeri getirmek yerine kapının önüne bırakmıştı. Şimdi bile birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Simon onun arkasındaydı, bir eli belindeyken diğeri onunkine dolanmıştı.

İkisi de günaydın diye mırıldandılar ve birlikte kanepeye oturdular. Bay Dunn ve Jenny onlara baktılar, yüzlerindeki ifadeden çok memnun oldukları anlaşılıyordu.

Fanny gazeteyi bir kenara bıraktı ve "Artık ikiniz de burada olduğunuza göre, nasıl ilerleyeceğimizi tartışmamız gerektiğini hissediyorum" dedi.

Bu son derece mantıklı bir öneriydi ama Eliza henüz bu konuşmaya hazır değildi. O ve Simon dün gece gelecek hakkında hiç konuşmamışlardı. Onu yanında istediğini ima etmişti ama Simon buna doğrudan bir yanıt vermemişti.

Seni her zaman bulacağım... her zaman seninle olacağım... eğer beni kabul edersen.

"Ama birkaç gün ara verebiliriz diye düşünmüştüm-" Eliza söze başladı, ama Fanny başını yavaşça sallayınca sustu.

"Korkarım zamanımız kısıtlı, sevgilim." Durdu ve yüzü ciddileşmiş olan Jenny'ye baktı.

Tanrım, bu hiç iyi olmayacaktı.

Fanny devam etti, "Lord Mainwaring dün gece döndü. Violet bu sabah bir telgraf gönderdi. Görünüşe göre arkadaşları Roma'da sorun yaşayınca ilk trenle eve dönmüş ve bunca zamandır seyahat ediyormuş. Sizi arıyor."

Simon onun yanında elini sıktı ama Violet onun tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu.

"O zaman bu iyi." Eliza sesini eşit tutmaya çalıştı. "Devonworth'un ona evliliğin bittiğini söylemesini planlamıştım ama bu şekilde bunu kendim yapabilirim." Yapılacak en doğru şey buydu.

"Eliza." Simon'ın sesi o kadar yumuşaktı ki sadece o duydu.

Fanny devam etti. "Korkarım bu konuda önce Charles'la konuşmamız gerekecek. Anlaşmayı imzaladı, anlaşmayı bozması gerekecek ve bizim de onu buna ikna etmemiz gerekecek."

Yapmak istediği son şey Bay Hathaway'le konuşmaktı ama eğer olması gereken buysa, öyle olsun.

"Eliza?" Bu kez Simon'ın sesi alçaktı ama duyulacak kadar sertti. "Bunun hakkında konuşmalıyız. Özel olarak."

Kalbi gözlerindeydi. Duygulu, derin ve o güne kadar gördüğü en güzel maviydi. Fanny bağıyla onayladı ve Eliza ile Simon ayağa kalktılar. Eliza evi hiç tanı mıyordu ama Simon tanıyordu. Onları koridordan geçirerek, pencereleri mülkün yan tarafına bakan küçük bir salona götürdü. Birkaç çit dışında, buradaki manzara

büyük ölçüde ekilmeden bırakılmıştır. Uzun yeşil çimenlerden oluşan bir deniz, yakın mesafede inişli çıkışlı tepelerle buluşmadan önce yayılıyordu.

Dışarıda olmak istiyordu. Simon'ın ona duymak istemediği şeyler söylemeyi planladığından çok korktuğu bu oda dışında herhangi bir yerde. Arkasından yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. Boğazında şişen ağrıya karşı gözlerini kapadı.

"Benim için geleceğini bir kenara atmak zorunda değilsin." Kelimeler alçak ve boştu.

"Geleceğimi bir kenara mı atayım?" Onunla yüzleşmek için döndü. Adamın yüzünde parlayan acı onun da canını yakmıştı.

"Mainwaring'in verebileceğini ben sana veremem. Seni bir hanımefendi yapamam ya da onun açabildiği pek çok kapıyı sana açamam. Sana süslü bir gardırop ya da güzel bir ev, hatta çocuklarını okutacak imkânlar bile veremem."

"Yine de bunların hiçbirisi benim için önemli değil, sensiz olmaz. Mainwaring'le evlenirsem perişan olurum. Bu yüzden bu yaza ihtiyacım vardı. B u n l a r ı n hiçbirini istemiyorum."

Kaşları kalktı. "Çocuklarını eğitmek istemiyor musun?"

Kadın başını salladı. "Bu konuda çok fazla düşünüyorsun. Elbette bunu istiyorum. Bir yuva istiyorum. Seninle birlikte. Ne kadar güzel olduğu umurumda değil. Zaten balo elbisesi giymeyi sevmiyorum. Beni tavus kuşu gibi hissettiriyorlar ve çok rahatsızlar."

Bunun üzerine sırtıttı, ama fikrini değiştirmemişti. Konuştuğunda sesindeki teslimiyetçi tondan bunu anlayabiliyordu. "Buraya geldiğimden beri düşünmek için biraz zamanım oldu ve gördüğüm kadarıyla tek bir seçeneğim var. Brody orada olduğu sürece Londra'ya geri dönemem. Ülkeyi terk etmeliyim. Amerika, belki. San Francisco olabilir.

yeterince uzakta. Büyümekte olduğunu ve kulüpler olduğunu duydum. Orada iş bulabilirim."

Adamın konuşmasında bu kadar sık *ben* demesi hoşuna gitmemişti. "İyi bir fikre benziyor. Ben de sizinle geleceğim. Kadınlar için de bazı işler olmalı. Tezgâhtarlık yapabilirim ya da bazen evde piyano dersleri verirdik. Bunu yapabilirim."

"Piyano alacak paramız yok."

"O zaman paramız olana kadar tezgâhtarlık yaparım." Başını iki yana salladı.

"Daisy'ye yardım edecek birine ihtiyacın olacak." Bunu belirtmenin çok makul bir şey olduğunu düşündü.

"Elimde sadece gösteri dövüşünden kazandığım para var. Brody geri kalan her şeyi tüketti. Beni ve Daisy'yi oraya götürmeye ve bir süreliğine yerleşmeye yeter ama sana bir gelecek vaat etmeye yetmez."

Elini onun sırtına koydu. "Simon, *seni* seviyorum. Acını, geçmişini ve kazandığın her yarayı seviyorum. Kendin için bir şeyler yapacaksın. Bunu yapacağını biliyorum ve bu gerçekleşirken yanında olmak istiyorum. Lüks beklentim yok."

"Ama sana hiçbir şey için söz veremem. Üniversiteden bahsettin ve benim seni gönderecek param yok."

"Mainwaring bunun için uygun bir seçenek değil. Sonra giderim."

Hıçkırığa benzeyen bir ses boğazına takıldı. Onu kendine doğru çekti, kolları onu öyle sıkı sardı ki kadın onun içinde eridi.

"Senden bunu isteyemem," diye fısıldadı kulağına. "Bu senin için adil değil."

"Sormadın ki. Bu oldukça can sıkıcı bulmaya başladığım bir nokta."

Ona bakmak için geri çekildi, yüzünü aydınlatan bir eğlence vardı. "Tanrım, seni seviyorum."

Gülümsedi ve onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bu sabah henüz tıraş olmamıştı ve bir gecede uzayan sakalları tenini aşındırırken hoş bir his veriyordu. "Güzel, çünkü bunu sana açıklamama izin ver. Bunu zihninde olabildiğince netleştirmek istiyorum. Bir an için senin San Francisco'ya gittiğini ve benim gitmediğimi düşünelim. Sizce bunlardan hangisi daha olası bir senaryo olur? Sence burada depresyonda ve üzgün mü kalacağım, yoksa Cora'dan borç para alıp San Francisco'da seni bulacağımı mı düşünüyorsun?"

İsteksiz bir kahkaha patlamasıyla onu kendine doğru çekti ve kıkırdamaları her ikisini de sarstı. Kendini toparladığında, yanağındaki bir tutam saç geriye doğru tararken onu sıkıca tuttu. "Belki de ikimizi de bu dertten kurtarmalıyım. Eliza Dove, benimle San Francisco'ya kaçarmısın?"

"Simon Cavell, hiç sormayacaksın sanmıştım."

Dudaklarında bir gülümseme gölgesi belirdi, ama önünde diz çökerken eriyip gitti. "Ve oraya karım olarak benim yanımda gidecek misin?"

"Evet!" Biraz fazla yüksek sesle konuşmuştu. Gülerek daha makul bir tonda tekrar denedi. "Evet, Simon, evet." Eğildi ve onu öptü.

"Bu ne o zaman?" Ses Bay Dunn'a aitti. Başlarını kaldırıp baktıklarında onun, annesi ve Jenny odaya girmişti, şüphesiz Eliza'nın patlamasından etkilenmişti.

"Eliza'ya evlenme teklif ettim ve o da evet dedi." Simon ayağa kalktı ve onu sıkıca kollarının arasına aldı.

Annesinin elleri mutlu bir şaşkınlıkla ağzını kapatmak için havaya kalktı ve Bay Dunn tebrik etmek için yanına geldi

ve Simon'ın elini sıktı. Fanny kendini toparladı ve ikisine de sarıldı, hatta Simon'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Jenny daha durgundu; gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı ve onları kutladı ama sesindeki sevinç Eliza'nın kafasını karıştırdı.

Herkes yerine yerleştikten ve Bay Dunn şampanya getirmesi için bir hizmetçi bulmak üzere yanlarından ayrıldıktan sonra Jenny endişesini dile getirdi. "Birbirinizi çok sevdiğinizi anlıyorum ama... ve beni bağışlayın... ama bu evliliğin herhangi bir sorunu nasıl çözeceğini göremiyorum."

Ah, bu mantıklıydı. Jenny her zaman ileriye düşünmek zorundaydı. Hayatını şarkıcı olma tutkusu yönlendirmişti. Bu kolay bir yol değildi ve işlerin yolunda gitmesi için önceden stratejik planlar yapması gerekiyordu. Jenny, Paris'teki Bayan Wilson'a mektup yazarak oradaki eğitimini ayarlama görevini üstlenmişti. Jenny'nin mutlu olabilmesi için tüm ayrıntıların ayarlandığını bilmesi gerekiyordu.

"Belki açıklayabilirim," dedi Simon. Sonra da Londra'ya asla dönemeyeceğini anlatmaya başladı. Bunun yerine San Francisco'ya gideceklerdi. Oradaki fırsatlar hakkında duyduklarından ve bir kulüpte uygun bir iş bulabileceğine olan güveninden söz etti.

Bunu Eliza'nın ailesinden beklediği, Simon'ın kendisinin de sorduğu sorular izledi. Bay Dunn bu sırada geri gelmişti. Tek bir soru bile sormadan sabırla dinledi.

Sonunda Jenny, "Ama yerleşene kadar yol parasını ve kirayı nasıl ödeyeceksin?" diye sordu.

"Biraz birikmiş param var," dedi Simon. "Merak etme Jenny, söz veriyorum kız kardeşine çok iyi bakacağım."

Konuşma bir süre daha devam etti, ama sonunda Jenny dışarı çıktı ve Eliza da onu takip etti. Bir şeyler yanılttı ve ne olduğunu bilmesi gerekiyordu. Hiç de öyle hissetmiyordu.

Jenny'nin, Eliza'yı bu kadar mutlu eden bir şeye üzülməsi doğruydu.

Koridora ancak varmışlardı ki Jenny dönüp, "Gitmeden önce Cora dönene kadar bekleyemez misin?" dedi.

"İsterdim ama görünüşe göre zaman çok önemli. Brody Simon'ı arıyor olacak ve onu bulana kadar bekleyemeyiz."

"Ama Tanrı bilir ne kadar süre onu bir daha göremeyeceksin." Jenny'nin yüzünde çaresizlik ifadesi belirdi. "Gidiyorsun ve bu asla planın bir parçası değildi ve ziyaret için bile dönemezsin. Onunla herkesin önünde aynı safta yer aldığında senin de damgalanacağını biliyor olmalısın."

Eliza bunu pek düşünmemişti ama mantıklı geliyordu. "Evet, sanırım haklısın, ama başka ne seçeneğim var Jenny? O gidiyor ve ben ne onu ne de bunu kaybetmek istiyorum. O benim için özel biri."

"Ailenin senin için özel olduğunu sanıyordum."

"Bu adil değil. Elbette seni, annemi ve Cora'yı seviyorum. Sizi daha çok görmek istiyorum ama Simon kocam, Daisy de yeğenim olacak ama daha çok kendi kızım gibi. Bir gün bizim de kendi ailemiz olacak."

"Asla tanıyamayacağımız bir aile. İstedığınız bu mu?"

"Hayır, değil, ama her şeyi her zaman tam olarak istediğimiz gibi elde edemeyiz. onları istiyoruz."

"Ama onu o kadar iyi tanımıyorsun bile. Eliza, dünyanın öbür ucuna taşınacaksın."

Eliza ellerini kaldırdı. "Bak Jenny, Paris'te sevdiğin adamla işlerin yolunda gitmemesini anlıyorum ama Simon öyle biri değil. Bu da öyle değil. Simon aslında benimle evlenmek ve hayatını benimle geçirmek istiyor."

Jenny nefesini tuttu ve Eliza o kötü sözleri söylediği için kendini kötü hissetti. Jenny'nin geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Aşk. İlişkileri, Jenny'nin Bayan Wilson'la birlikte yaşadığı yıllarda Paris'te gerçekleşmişti. Tek bildiği Jenny'nin haftalarca, belki de aylarca bu konuda umutsuzluğa düştüğüydü.

"Özür dilerim. Sana haksızlık ettim," dedi Eliza. "Bunu bu işe karıştırmak istememiştim."

Kız kardeşi hâlâ şaşkın görünüyordu, yüzü gergindi ama "Bence bu konuda çok iyi düşünmelisin. Bu yol hayal ettiğinden daha zor olacak."

Duyguları sesinin titremesine neden oldu. "Bu konuda kendi fikrimi biliyorum ve Simon'la birlikte olmak istiyorum. Geleceğimizin Londra'da olmasını isterdim ama bana verilene razıyım."

Jenny bunu bir süre düşündü ve sordu: "O halde başka bir seçenek sunulsa kalır mıydın? Bir şekilde, mucizevi bir şekilde her şey yoluna girse ve Simon Montague Kulübü'ne dönebilse?"

Eliza gülümsedi. "Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu. Orada onunla birlikte yaşardım ve sonunda o yerin içini doğru dürüst görürdüm. Sonra da gidip kendimi Bedford Koleji'ne kaydettirirdim." "Bence bunu Bay Hathaway'e sormalıyız," dedi Jenny.

dedi. "Bakalım merhamet edip sana mirasını verecek mi?"

Eliza alay etmekten kendini alamadı. "Mainwaring'le ilişkiyi bitirdiğim için bana kızacak. Simon'ı kabul etmeyecektir."

Jenny yine sessizdi, yüzünde hesapçı bir ifade vardı. "Sormaktan zarar gelmez ve Mainwaring'le ilgili kararınız hakkında onunla konuşmamız gerekiyor."

Eliza isteksizce kabul etti. "Peki, ama bunun büyük bir hayal kırıklığına yol açacağını ve hiçbir işe yaramayacağını düşünüyorum."

"Haklısın, eminim, ama yine de ona bir telgraf gönderelim. Sen Mainwaring'le ilgili durumunu anlatırsın, ben de onun nezaketine hitap ederim. Bu yaz düğün yapmanızı beklediği için şu anda Londra'ya dönmüş olmalı."

Yüzündeki ifade netleşince ekledi: "Yarın geri dönelim ve onunla bir görüşme ayarlayalım. Eğer hayır derse, ki bu konuda haklı olduğuna eminim, o zaman ne yapmak istiyorsan destekleyeceğim, her ne olursa olsun."

Eliza kız kardeşine sarılırken neredeyse mutluluktan çığlık atacaktı. "Teşekkür ederim, Jenny. Çok iyi bir kardeş olduğun için çok teşekkür ederim."

Jenny de ona sarıldı ve gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Bana teşekkür etme. Seni benden a l a c a ğ ı n ı bilseydim bu yaz sana yardım eder miydin bilmiyorum."

Eliza gözlerinin arkasını yaşlar yaksa da güldü. "Seni çok seviyorum Jenny."

"Ağlama. Ağlamayı reddediyorum," dedi Jenny gözyaşlarının arasından. "Geri dön. Yakında orada olacağım."

Eliza ona sarıldı ve bir uşak şampanya getirirken doğaçlama toplantıya geri döndü. Jenny bir süre sonra geri geldi. Şampanya içip onlara kadeh kaldırdı, ama bir şeyler hâlâ ona doğru gelmiyordu. Eliza onun Eliza'nın taşınması fikrine alışmasının biraz zaman alacağını düşündü. Bu konuda endişelendiği için onu suçlayamazdı. Eliza bunun kolay olmayacağını biliyordu ama gelecek onlara ne getirirse getirsin buna hazırdı çünkü Simon'la birlikte bununla yüzleşeceklerdi.

OTUZ İKİ

JENNY ailesinden BİLGİ SAKLAMAYI SEVMİYORDU, ama bazen gerekliydi. O sabahki telaş içinde, tren istasyonunun yanındaki postaneye girip kimseye fark ettirmeden bir telgraf gönderebilmişti. Alıcıdan başka kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu. En azından şimdilik.

Bay Dunn, Jenny ve Eliza'ya Leeds'e kadar eşlik etmiş, oradan da Liverpool'a gitmek üzere ayrılmıştı. Simon'ın biriktirdiği parayla Simon, Eliza ve Daisy için Amerika'ya gidiş bileti ayarlayacaktı. Plana göre ayarlamalar yapıldıktan sonra telgraf çekecek ve herkes aileyi uğurlamak için oraya gidecekti. Bu arada Simon, Lord Leigh ve Rothschild Dükü'ne birer telgraf çekmiş, onlardan birinin kendisine hızlı bir evlenme izni almasında yardımcı olabileceği umudunu taşımıştı. Fanny, Liverpool'da onlarla buluşmadan önce, herkesin İskoçyalı olduğundan şüphelendiği *bir arkadaşını* ziyarete gitmişti.

Jenny ve kız kardeşi Londra'ya doğru yola çıktılar. Oraya vardıklarında ayrılacaklardı. Eliza, Belgravia'daki Leigh malikânesine gidecekti. Jenny ise Mayfair'deki Devonworth evine gidecekti. Yarın kayıp babalarıyla bir görüşme ayarlamayı umuyorlardı.

Eliza'nın bildiği plan buydu. Jenny'nin alternatif düzenlemeler yaptığını bilmiyordu. Bu düzenlemeler Jenny'nin Londra'ya olan yolculuğu boyunca düşüncelerini tüketti. King's Cross İstasyonu'ndaki peronda onu bekleyen, altın şeritli, tanidik kraliyet mavisi giysili hizmetk r da bu telgrafın sahibiydi.

Trenin dışında bir süre durdu, tek eşyası yanında taşıdığını deri Gladstone  antasıydı. Bütün gün bu anı beklemiş olmasına rağmen, şimdi buradayken bunu gerçekleştirmeye pek hazır değildi. Violet'in kendisi için gönderdiği arabaya kadar Eliza'ya eşlik eden hizmetçiye geniş bir alan bıraktı.

"Seni eve götürmeme izin vermeyeceğinden emin misin?" Eliza arabaya binerken sordu.

"Hayır, yolunuzdan çok uzakta olur ve geç oldu. İkimiz de yorgunuz. Sen git, ben bir fayton tutarım."

Eliza karşı çıktı ama taksi durağı tam oradaydı ve gözleri düşüyordu. Jenny yanlışlıkla Simon'un yatak odasının yanındaki odaya geçme talihsizliğine uğramıştı.  iftin son iki gecedir ne kadar az uyuduklarını ilk elden duymıştı.

Jenny aceleyle hizmetçinin yanına dönmeden önce arabanın gecenin içinde kaybolmasını bekledi. Orta yaşlı adam peronu tararken şaşkın görünüyordu, yolcular her geçen dakika azalıyordu ve hepsi de aceleyle işlerine gidiyorlardı.

Kendini toparlayarak ona doğru yürüdü ve birkaç metre ötede durduğunda adam onu fark etti. "Hanımefendi," dedi.

"Evet, sanırım aradığınız kişi benim."

Adam sanki başından beri ş pheleniyormuş gibi başını salladı. " ok iyi, madam."

"O burada mı?" diye sordu.

"Arabada, madam. Çantanızı taşıyabilir miyim?"

Kadın ona teşekkür etti ve elindekini uzattı, o da gitmeleri gereken yönü gösterdi. Adam, kaldırıma çıkana kadar onun yanından takip etti ve bir dönüş gerektiğinde işaret etti. İşaretsiz bir araba kaldırımın kenarında bekliyordu, siyah cilası sokak lambalarının altında parlıyordu. Kadın rahat bir nefes aldı. Her zamanki arabasıyla, aile arması olan arabasıyla gelmemesini istemişti. Ona binerken görülemezdi.

Hizmetçi kapıyı açtı ve içeriden eldivenli bir el çıktı. "Hizmetinizdeyim, Bayan Dove."

Kadın ürperdi. Elinde değildi. Adamın sesinin yumuşak ama derin tonunda onu ürperten bir şey vardı. Her konuştuğunda değil, sadece onu bir süredir görmediğinde ilk kez oluyordu bu. Yumuşak dokusu teninin üzerinde ipek gibi kayıyordu ama içine de sızıyor, titreşiyor ve titriyordu.

Onun yardımını kabul etti ve içeri girip karşısına oturdu. Kapı arkasından kapandı ve gözlerinin düşük ışığa alışması bir an aldı. Adam yavaşça odak noktasına geldi, koyu gölgeden siyah ve beyazın tonlarına dönüştü. Çenesinin güçlü çizgisi ve elmacık kemiklerinin tenine yaptığı yüksek baskı karşı cinsi cezbetmeye hazır görünüyordu. Gözlerinin derin, zeki yapısı ve ağzının mükemmel orantıları, dolgun ama aşırı olmayan dudakları ve her zaman sadece gülümsemeye verilen şekli çekiciliğini artırıyor.

"Burada olmanıza sevindim Lord David." Onun... onun özel bölgesine bakmamayı zar zor başardı. Bu söylenti inanılmayacak kadar çirkindi.

Araba, altlarında sallanan hafif akşam trafiğine doğru çekildi.

"Nasıl ilgimi çekmez ki? Bana bir kartvizit bile göndermedin, sonra da gizemli bir telgrafla işaretlenmemiş bir arabada görünmemi talep ediyorsun."

"Evet, daha açık konuşamazdım. Bu arada nereye gidiyoruz?" diye sordu ve ne yöne gittiklerini görmek için pencereden dışarı baktı.

"Şoförüne, konuşmak için daha fazla zamana ihtiyacımız olursa bizi Mayfair'e ve oradan da parka götürmesi için emir verdim."

"Evet, güzel, bu iyi olur."

"Beni merakta bırakacağınızı söylemeyin, Bayan Dove. Bütün gün başka bir şey düşünmedim."

Ona gözlerini devirmekten kaçındı. Muhtemelen yaklaşık üç saat önce sarhoş uykusundan uyanmıştı. Bir gece önce cazibesine kurban gidecek kadar talihsiz olan kadının yatağından tökezleyerek çıktıktan sonra giyinmek ve her şeyi yeniden yapmak için eve gitmiş, ancak kendisini bekleyen telgrafla karşılaşmıştı. En fazla iki saat boyunca ilgisini çekmişti ama bu cömert bir değerlendirmeydi.

Ancak bunların hiçbirini söyleyemezdi. Ne de olsa ona yardım etmek için buradaydı ve gerçeği söyleyerek onu aşağılamak kaçınılmaz olarak yanlış bir başlangıç yapmalarına neden olacaktı. Kötü davranışlarına dikkat çektiğinde her zaman alınıyor gibi görünüyordu.

"Benimle buluşmanı istedim çünkü sana bir teklifim var ve bunu konuşmak için mahremiyete ihtiyacımız olacak."

"Mahremiyet mi?" Bunu söyleme şekli hoşuna gitmişti. Geçtiğimiz aylar boyunca o kadar çok İngiliz aksanı duymuştu ki, buna bağışıklık kazanmış olmalıydı ama bu oydu ve yaptığı her şey onda farklı bir yankı uyandırıyor. "İlgimi çekti," diye ekledi.

"Güzel, çünkü korkarım cevabınızı düşünmek için fazla vaktiniz olmayacak."

Trende ona her şeyi anlatabileceğine karar vermişti. Kabul ederse neye bulağacağını bilmesi adil olurdu. Hikâyeye girmeye, Simon ve Eliza'yla ilgili her şeyi anlatmaya bağıladı ama adam bağıını sallayıp öne doğru oturunca kadın konuğmayı kesti.

Takım elbisesinin zengin kumaşı hışırdadı ve dar alanda olması gerekenden daha gürültülü görünüyordu. Adamın kokusu ona doğru yayıldı. Her zaman sürdüğü kolonyanın aynısıydı, henüz ne olduğunu çıkaramadığı hafif baharatlı bir kokuydu. Tek bildiği hoşuna gittiğiydi. Bu kokuyla ilgili bir şey midesindeki kelekleri harekete geçirmişti. Pencerenin dışında asılı duran arabanın ışığı yüzünü yumuşak kehribar rengiyle okşuyordu. Onu bu kadar güzel bulduğu için nefesi kesildi ve bakışlarını yanındaki boşluğa çevirmeye zorladı. Devonworth gibi altın sarısı ve mükemmel biriyle kıyaslandığında *o kadar* da yakışıklı sayılmazdı.

Lord David'in etrafındaki havayı ağırlaştıran şehvetli bir niteliği vardı ve bunu gittiği her yere götürmeyi başarıyordu. Resmi bir yemek masasında ona bakan gözler, yatakta ona bakan gözlerle aynı olurdu. Elbette bu teoriyi hiç test etmemişti ama onun kadınlar üzerindeki etkisini açıkça görebiliyordu. Onun yanında olmak onun için duysal bir deneyimdi. Yer değıştirdi ve kalçalarını birbirine bastırdı. Şüphesiz ona karşı şu anki absürt tepkisinin nedeni, kabul etmesi halinde ona sunmaya hazır olduğu şeydi.

"Daha ileri gitmeden önce, bu teklifi kabul edersem karşılığında ne alacağımı bilmek istiyorum."

"Önce senden ne yapmanı istediğimi duymak istemiyor musun?" Meraklı bir adamdı.

"Daha sonra. Önce, ödölüm ne olacak?"

Dudakları aralandı ama konuşamadı. Ağzı Sahra'ya dönüşmüştü. Tekrar gözlerini kaçırdı. Kafasında yirmi seçenek daha vardı ama uzun tren yolculuğunda hepsini inceleyip bir kenara atmıştı bile. Tek umudu oydu. Onun gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için eteğini çekiştirerek, "Ben," dedi.

Hava durgun ve sessizdi, sadece onun sert nefes verişiyile bozuldu. "Daha fazlasını söyle."

Ona bakamadı. Gözleri perdeyi tutan siyah kadife kravatı buldu. "Benimle bir gece."

"Bütün bir gece mi?"

Başını salladı.

"Bütün bir gece seninle yatakta mı?"

Bunu bir yemek haline getiriyordu. "Evet, ama sadece bir gece," diye açıkladı.

"Bağışla beni ama bu konuda çok kesin olmak istiyorum. Seni becermek için bir gece mi?"

Bu kelime içinde bir ateş yaktı. Bu tamamen nahoş bir şey değildi, bu yüzden alevler onu bu kadar çabuk sardı. Bakışları tekrar onunkilere döndü. "Bunu bayağılaştıracığını biliyordum."

Gülümsemiyordu, sırtıtmıyordu ya da yüzünde göreceğini düşündüğü şeye yakın bir şey yoktu. Bunun yerine çok ciddiye. Bakışları kararlı bir yoğunlukla onunkileri kavıyordu.

"Ama niyetiniz bu mu?"

"Evet." Gözlerinin ona yaptıklarını görmezden gelmeye çalışırken kelime tıslamaya dönüştü.

Adam arkasına yaslandı, bir yandan da onu düşünüyordu, gölgeler onu yeniden ele geçirmişti. "Devam edin o zaman, Bayan Dove. Bana daha fazlasını anlat."

OTUZ ÜÇ

ELIZA PACED THE DEVONWORTH çizim oda ve sonraki sabah saat tam onda. Bay Hathaway ile yapacağı bu görüşmeyi hiç de iple çekmiyordu. Simon'la evlenirken mirasını almasına izin vereceği bir senaryo düşünemiyordu ve Simon'la evlenmeyi kabul etmeyeceği bir senaryo da yoktu. En iyi hareket tarzının San Francisco'ya gidip onu çürümeye terk etmek olduğunu düşünmekle pragmatik mi yoksa korkakça mı davrandığına karar veremiyordu. Ancak Jenny ısrar etmişti ve işte onu bekliyorlardı.

"Lütfen sakın ol Eliza. Her şey yoluna girecek. Göreceksin." Jenny koltukta oturduğu yerden *Genç Bayanlar Dergisi*'nin bu haftaki sayısını karıştırırken fazlasıyla rahat görünüyordu. Yaklaşan buluşmalarından çok, incelediği moda dergisiyle ilgileniyor gibiydi.

Eliza kız kardeşini terslemek istemedi, bu yüzden bir şey söylemedi ve ocağın üzerinde gezinmeye devam etti.

Bir an sonra kapı çaldı ve kalbi karnına düştü. Bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Onunla ilgili tek gerçek çocukluk anısı, en güzel kıyafetleriyle önünde sıraya dizilmesi ve onun için bir hiçten daha kötü olduğunu hissetmesiydi. Onun hakkındaki düşünceleri

Cora'nın düğünü ve Eliza'nın onun eşliğinde geçirdiği birkaç akşam yemeği ve balo sırasında iyileşmişti.

Kapı açıldı ve kapandı. Edgecomb, Bay Hathaway'in şapkası ve eldivenleri olması gereken şeyleri alırken girişten erkek sesleri geliyordu. Sonra misafir odasının eşiğinde durdular. Kadının kanı kulaklarında uğuldayarak uşağın anonsunu geçici olarak susturdu.

Charles Hathaway annesinden sadece birkaç yaş büyük, iyi giyimli bir adamdı. Gümüş kanatlı siyah saçları ve Cora'nın mavi-gri gözleriyle hâlâ yakışıklıydı. Yüzündeki çizgiler onu kaba ya da sıradan biri yapmak yerine doğuştan gelen zarafetini bir şekilde artırıyor. Aslında tamamen unutulabilir biriydi, tüm tavırları hoş gidecek ama göze çarpmayacak şekilde yapılmıştı.

Ayakta duran o olduğu için ona baktı. "Eliza. Günaydın." Sonra oturduğu yerden ona soğukkanlılıkla bakan Jenny'ye döndü. "Jenny. İkinizi de tekrar görmek güzel."

Eliza onun ses tonundan son zamanlarda neler yaptığını duyup duymadığını anlayamadı. Violet dün gece ona küçük çevreleri dışında kimsenin İskoçya'ya gittiğini bilmediğine dair güvence vermişti, ama insan asla o kadar emin olamazdı.

"Günaydın." Eliza, Mainwaring'le hiçbir koşulda evlenmeyeceğini söylemek için cesaretini topladı. İşe bununla başlamaya karar vermişti. Ama tam o anda eşikte babasının yanında başka bir figür belirdi.

Mainwaring.

Açık kahverengi saçları kusursuz bir şekilde yerindeydi ve ona gülümserken gözlerinin kenarları kırışmıştı. Seyahatlerinden sonra yenilenmiş görünüyordu ve içki içmiş gibi değildi.

ve son birkaç aydır Avrupa'da fahişelik yapıyor.

"Mainwaring?" Onun burada olduğuna inanamıyordu. Jenny bile onun gelişiyse ayağı kalkmıştı.

"Yorgun gözler için bir manzaranı, Eliza. Seni çok özledim." Üç uzun adımda ona ulaştı ve ellerini tuttu. Onu kendine doğru çekerek yanağından öptü.

Kız hemen karşılık veremeyecek kadar şaşkındı. Bay Hathaway odaya girerken ona sadece sözsüzce bakabildi.

"Burada ne yapıyorsun?" Jenny onun yerine sordu. Kız kardeşinin sesi keskin ve sorgulayıcıydı.

"Bu sabah siz ve Eliza'yla konuşmak için beni çağırdığınızda, bunun Eliza'nın nişanlanmasıyla ilgili olabileceğini düşündüm. Lord Mainwaring'i de yanımda getirmenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Ayrıca," diye ekledi Mainwaring, "sizi görmek istedim. Vardıktan hemen sonra geldim ve evde olmadığınızı söylediler. Geri döndüğünüze sevindim."

Uzun bir aradan sonra sevgilisiyle yeniden bir araya gelen biri gibi gülümsüyordu. O kadar inandırıcıydı ki Eliza bir suçluluk duygusunu bastırmak zorunda kaldı. Bu adam taşrada genelevden geneleve dolaşırken onu özlememişti. Onu hiç özlememişti. Bu düzenlemenin cüzdan iplerini çok uygun bir biçimde elinde tutan Bay Hathaway için bir gösteri yapıyordu.

Eliza kendine geldi ve ellerini ustalıkla ondan çekti. "Burada olmana sevindim. Bunu sen de duymalısın." Avuçlarını dalgınca eteklerine sürttü. Mantıklı gelmiyordu ama onun dokunuşunun Simon'inkini silmesini istemiyordu. Oturma alanına doğru işaret ederek, "Lütfen, oturalım," dedi.

Mainwaring'in kaşlarının arasında bir çatık belirdi ve Bay Hathaway'le sorgulayıcı bir bakış alışverişinde bulunurken onun işaret ettiği gibi yaptı. Eliza Jenny'nin yanına oturdu ve erkekler de kanepenin karşısındaki sandalyelere geçtiler.

Bay Hathaway konuşmak için ağzını açtı ama Eliza öne atıldı. "Sizi buraya, nişanlılık anlaşmasına uymayacağımı size şahsen söyleyebilmek için çağırdık. Lord Mainwaring'le evlenmeyeceğim." Babasıyla konuşmuştu ama adamın kendisi de oradaydı ve bunu onun yüzüne söylemeliydi. "Lord Mainwaring, üzgünüm ama sizinle evlenemem."

"Ne? Neden? Bu çok saçma." Mainwaring sandalyesinin kollarını kavradı ve onay için ondan Bay Hathaway'e baktı.

Bay Hathaway hemen ardından, "Söz konusu bile olamaz," dedi. "Anlaşmayı bozamazsınız."

Eliza sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Duyurusu şüphesiz şok edici olmuştu ve tepkilerini göstermeye hakları vardı. Mainwaring'in sorusunu yanıtlamaya karar verdi. "Seni sevmediğimi fark ettim."

"Ama ben seni çok seviyorum, Eliza."

Mainwaring'in onun ilk adını kullanmasından nefret ediyordu. Bu, var olmayan bir yakınlığı ima ediyordu. "Sevdiğini sanmıyorum."

"Ama düşünüyorum." Sandalyesinde öne doğru oturdu, yüz ifadesi aynı anda hem ciddi hem de hiddetliydi.

"Sen beni, benim seni tanıdığımdan daha fazla tanımıyorsun. Beni sevmiyorsun." Adam itiraz etmeye başladı ve kadın onu durdurmak için elini kaldırdı. "Eğer beni seviyor olsaydın, Avrupa'da geçirdiğin zamanı tüm o kahvehaneleri ziyaret ederek geçirmezdin diye içtenlikle umuyorum."

"Kahve... Sen ne bilirsin ki... Bunu nereden biliyorsun?" Adam ondan Bay Hathaway'e baktı ve tekrar geri döndü.

"Söyleyebileceğim kadarıyla bu yaygın bir bilgi. Hatta Montague Kulübü'nde kaç tanesini ziyaret edeceğinize ve uğradığınız yerlerde kaç farklı... kahve... tadacağınıza dair bir iddiaya bile girildiğini duydum." Eliza onunla yüzleşirken onun sandalyesinde kıpırdanmasının tadını çıkardı.

"E-Eliza... bu birinin sizinle tartışması gereken bir konu değil. Bunu sana kim söylediye... sizin iyiliğini düşünmemiş... bu genç bir hanımla konuşulacak bir şey değil."

"O genç kadınlarla yakınlaşmadınız mı?" Tahtada gördüğü isimleri hatırlamaya çalıştı. "Bir Lucia, bir Paolina ya da bir Giulia olduğunu inkâr mı ediyorsunuz?"

Yüzü kızardı ve yanındaki Bay Hathaway'e bakmak için döndü. "Bir şeyler yap."

"Eliza, lütfen sakın ol. Buna gerçekten hiç gerek yok. Böyle bir şey olmuş olsa bile, her genç adamın düğünden önce birkaç gün özgür kalma hakkı vardır. Siz evli değildiniz," dedi Bay Hathaway. "Ayrıca, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum. Lord Mainwaring zeki ve namuslu bir genç adam. Sizi tatmin edici bir koca yapacaktır."

"Eminim ki o birini bir..." *Tatmin edici* olduğunu söyleyemezdi çünkü bu yalan olurdu. Onunla birlikte yaşayacak olan zavallı kadına acıyordu. "Bir koca, ama o ben olmayacağım. Bu evlilik için verdiğim onayı geri çekiyorum."

"Rızanı geri çekemezsin. Bir kez verdin mi bağlayıcıdır," diye karşı çıktı Mainwaring. Ses tonu yalvarmaktan talep etmeye dönüşmüştü.

"Rıza kesinlikle bu şekilde işlemez lordum. İstenildiği zaman verilebilir ve alınabilir.

bitti. Seninle evlenmeyeceğim."

"Eliza, bu olmaz." Bay Hathaway'in sesinde bir uyarı vardı. "Günahsız olan önce taşı atsın," diye İncil'den bir ayeti yorumladı. "Kendi günahlarınızı tartışmayalım. Geçmiş geçmişte bırakalım."

Ama bunları tartışmak istiyordu. Bu toplantının bütün amacı buydu. "Haklısınız. Ben başka birine aşığım ve onunla evleneceğim," dedi.

Babası sadece başını salladı. Dudakları alaycı bir ifadeyle bükülmüştü. "Başka birini kabul etmeyeceğim. Bunu yaparsan mirasını kaybedersin."

"Kalpsizliğe olan eğiliminin farkındayım. Umurumda değil. Paranı istemiyorum. Kabul etsen de etmesen de onunla evleneceğim. Bu seçim sana bağlı değil." Bunu onun yüzüne söylemek iyi hissettirmişti. Geleceklerinin büyük kısmını onun kontrol etmesinden nefret ediyordu. Artık onu kontrol edemezdi. Onunla işi bitmişti.

"Bu kabul edilemez." Mainwaring ayağa kalktı ve Eliza ilk kez Devonworth'un evde olmasını diledi. Vikontu ya da onun ne yapabileceğini bilmiyordu. Gki yüz elli bin dolar kaybedilecek çok büyük bir paraydı. "Kabul etsen de etmesen de benimle evleneceksin, Eliza. Ortada yazılı bir sözleşme var ve bunu bozmana izin vermeyeceğim. Ayarlamaları ben yapacağım. Hathaway, korkarım bu düğün için zaman çizelgesini hızlandırmalıyız."

"Oh, bunu yapmayacağız, Mainwaring."

Ses eşikten geldi. Lord David şapkası ve eldivenleriyle hâlâ orada duruyordu, bastonu sanki daha yeni gelmiş gibi yanındaydı. Kapı zilini bile duymamıştı. Tüm oda onun girişiyle ayağa kalktı.

"Lord David?" Bay Hathaway herkesten önce sesini buldu. "Ben duymadım siz içeri geldiniz. Lütfen yapmayın."

bu aptallıkla ilgilenmeyin. Eliza sadece-"

"Korkarım bu aptallık beni endişelendiriyor." Lord David sanki sosyal bir görüşme için gelmiş gibi rahat adımlarla odaya girdi.

Yanında oturan Jenny, Lord David'in gelişinden bu yana tek kelime etmemiş ve kılını bile kıpırdatmamıştı. "Ne yaptın sen?" Eliza fısıldadı.

Jenny'nin yüzünde pişmanlık duymayan bir suçluluk ifadesi vardı. "Senin için bir şeyleri düzeltiyorum," diye fısıldadı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Şşş. İzle." Jenny dikkatle adamlara döndü ve Eliza'nın da onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Durumun hızla kontrolünden çıkmasından korkuyordu.

Lord David bakışlarını Jenny'ye dikmeden önce ona baktı. Aralarında bir şey geçti ama Eliza'nın bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir çeşit ortak bilgi. Jenny bir kez başını salladı ve bu onu serbest bırakmış gibi görünüyordu. Bay Hathaway'e döndü ve, "Size Bayan Dove için bir evlilik teklifi yapmaya geldim. Bayan Eliza'nın mirası üzerinde tam kontrol sahibi olurken istediği kişiyle evlenmesine izin verilmesi şartıyla."

Bay Hathaway daha fazla şaşırmış görünemezdi. Ağzı komik bir şekilde açık kaldı ve hatta geriye doğru bir adım attı. Mainwaring'in yüzü beyazdan kırmızıya döndü. "Saçmalık!"

Herkes onun patlamasını görmezden geldi.

"Ama Jenny evlenmeyi reddetti. Operada kariyer yapmakta ısrar ediyor," dedi Bay Hathaway.

"Benimle evlenecek."

Lord David bu ifadedden o kadar emin görünüyordu ki Eliza kız kardeşine döndü. "Jenny, bu doğru mu? Bu adamla evlenmeyi kabul ettin mi?"

"Gerçekten de öyle." Jenny'nin sesi güçlü ve tereddütsüzdü. "Eliza'nın istediği adamla evlenmesine izin vermeniz ve miras anlaşımasına sadık kalmanız koşuluyla Lord David'le evleneceğim. Bundan daha iyi bir teklif bulamazsınız. Bir gün dük olacak. Kardeşi onu çoktan varisi ilan etti bile." Bunun önemi odaya yerleşirken derin bir nefes aldı. "Bir düşünün Bay Hathaway. Strathmore ve Lord David'in kulaklarına sahip olmak size, kızınız Agnes'e ve oğlunuz George'a olgunluk çağına geldiklerinde faydalı olabilir." Sosyetik karısından olan meşru çocuklarından bahsediyordu. Evlenmek için annelerini terk ettiği eşinden. "Aileden bir dükün size beş parasız bir vikonttan *çok* daha faydalı olabileceğini söyleyecek kadar ileri gidebilirim." Mainwaring'in yerleşim için Eliza'yla evlenmeyi umduğu bir sır değildi. Ancak Lord David, krallığın en zengin ailelerinden birinden geliyordu.

"Bu ne cüret kızım?" Mainwaring Jenny'ye doğru bir adım attı ama Lord David'in altın kaplı bastonu onu durdurmak için göğsüne ağır bir şekilde yerleşti.

Eliza onun yapabileceği şiddeti ve Jenny'ye hakaret eden o adamı nasıl boğazından yakaladığını hatırladı. O uyarı şimdi yüzeyin altında gizleniyordu.

"Onunla bu şekilde konuşmayacaksın. Aslında, gitmelisin. Bu bir aile meselesi," dedi Lord David.

Odadaki tüm gözler Bay Hathaway'e döndü. "Evet, lütfen bizi yalnız bırakın Lord Mainwaring. Korkarım nişan iptal oldu." Babaları daha iyi bir teklifin ne zaman geleceğini biliyordu.

"Yapmayacağım. Bu sözleşme bağlayıcı-"

Lord David yüzünü tamamen ona döndüğünde Mainwaring sözünü kesti ve birkaç adım geri çekildi. "Şimdi gidin ve ben de zahmetinizin karşılığını almanızı sağlayayım."

Mainwaring'in çenesi gerildi ama sıkışmıştı ve bunu hepsi biliyordu. Gerçek şu ki, yasal bir savaşa girse bile kimse Eliza'yı onunla evlenmeye zorlayamazdı. Çeyrek milyon doları ve yıllık gelirini kaybetmiş olabilirdi ama en azından bir miktar tazminat hiç yoktan iyiydi.

Yine de ceketini düzeltti ve Lord David'e, "Avukatımla görüşeceksiniz," dedi.

"Sanırım öyle olacak." Lord David bu fikirden hiç etkilenmemişti.

Mainwaring alay etti ve hışımla odadan çıktı.

"Bunu yapmana izin veremem, Jenny," dedi Eliza. Kız kardeşinin elini tuttu. "Sen evlenmek istemedin. Kendini benim için feda edemezsin. Buna izin vermeyeceğim."

"Artık çok geç. Her şey bitti. Ayrıca, Lord David şarkı söylememi ve sahneye çıkmamı yasaklamayacağına dair bana güvence verdi."

"Bu doğru," dedi Lord David. "Ben sadece onunla evlenmek istiyorum, onu tutsak etmek değil. O kendi hayatını yaşayabilir."

"Ve sen de kendi hayatını yaşayacaksın." Bunu söylerken Jenny'nin gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Lord David dikkatini tekrar Bay Hathaway'e çevirmeden önce başını onaylarcasına eğdi. "Şartları müzakere edelim mi?"

Bay Hathaway kabul etti ve hepsi oturdu.

Eliza'nın içinde bir enerji uğultusu vardı ama kendini oturmaya ve kıpırdanmamaya zorladı. Olayların bu şekilde geliştiğine inanamıyordu. Simon'la evlenecek ve Brody'ye geri ödemek için ihtiyacı olan parayı alacaktı. Jenny evlenmeye zorlanmamış olsaydı her şey mükemmel olacaktı.

Babaları konuşurken, Lord David'in bakışları zaman zaman Jenny'ye dönüyordu. Başka birine baktığında olmadığı kadar yumuşaktı ve inkâr edilemez bir şekilde açtı. Jenny ona bir daha bakmamak için iyi bir iş çıkardı, dikkati perçinlenmişti

Bay Hathaway'le evlendi. Eliza bu evliliğin kız kardeşi için iyi bir şey olacağını umuyordu.

OTUZ DÖRT

*Liverpool, İngiltere İki
gün sonra*

TLIVERPOOL'DEKİ COMPTON HOTEL beş katlı lüks odalardan oluşuyordu ve sütler o vardı son zamanlarda olmuştur yeniden inşa edildi karşılamak için ve birçok Amerikalılar kim vardı İngiltere'ye seyahat etmeye başladı. Odalar Montague Club'dakiler kadar iyi döşenmişti ve geniş birinci katta konukların rahat etmesini sağlayacak bir dizi mağaza ve restoran bulunuyordu.

İhtiyaç duyabilecekleri her şeyi bulabileceklerdi.

Amerika'ya giden okyanus gemisine binmek için beklerken Simon'ın kalmayı hayal ettiği yer burası değildi. Eliza ona belirlenen saati ve yeri telgrafla bildirmişti ve o da sadece birkaç dakika önce gelmişti. Tren istasyonundan çıktığında karşısında gerçek bir şato gibi duran bir otel bulmuştu. Resepsiyona adını verdikten sonra, görevli ona bir oda numarası vermiş ve o da üst kata çıkmıştı.

Kapıyı çaldığı anda Eliza kapıyı açmış ve neredeyse kollarına atlayacaktı. İkisini de zar zor içeri sokmayı başarmış, kapıyı ayağıyla iterek kapatmış ve portmantosunu yere koymuştu.

"Seni özledim." Onu öptü ve sonra tekrar öpmeden önce ona sıkıca sarıldı.

Onu o kadar çok özlemişti ki içi sızladı. "Sen kapıyı açana kadar seni bir daha göremeyeceğimden ya da bir sabah uyandığımda aslında hiç gerçek olmadığını fark edeceğimden korktuğumu anlamamıştım."

Bir bukle iğneden kurtulmuş ve yanağının üzerine düşmüştü. Başparmağı ve işaret parmağı arasında ipeksi uzunluğunu ovuşturduktan sonra yüzünden geriye doğru itti. Derin kahverengi gözlerinden sesinin yumuşak kabuğuna kadar onun her parçasını özlemişti. Onu usulca, saygıyla öptü, hâlâ hayatının geri kalanında onu öpmeye devam edebileceğine inanmıyordu.

"Ben gerçeğim, Simon. Bu gerçek," diye fısıldadı onun dudaklarına.

"Daisy nasıl?" diye sordu, sonunda Eliza'nın burada ve bütün olduğundan emin olduğunda. "O burada mı?"

Ancak o zaman başını kaldırdı ve buranın sıradan bir otel odası olmadığını fark etti: bir süitti ve otelin geri kalanının işaret ettiği kadar görkemliydi. Farklı yönlerde açılan kemerli kapıları olan mermer bir girişte duruyorlardı. Her kapı mermer sütunlarla çerçevelenmişti ve kapılar zengin görünümlü bir ahşaptan oyulmuştu. Üstlerinde kristallerle ışıldayan gazlı bir avize asılıydı.

"Evet, o burada, iyi ve seni görmek için heyecanlı, ama önce bilmen gereken bir şey var." Kadın ona gülümsedi ama gözlerinde belirsizlik vardı.

Üzerine korkunç bir ağırlık çöktü. Kadın gerçikti ve o hâlâ ona sahip olamayacaktı. "Evliliğimizle mi ilgili? Evlilik cüzdanı gelmedi mi?"

"Evleneceğiz," demek için acele etti.

Adamın rahatlaması neredeyse elle tutulur bir şeydi.

Ona dokunarak, çünkü onu hissetmeden duramıyordu, dolgun dudağını serbest bırakmak için başparmağını kullandı. "O halde

bu otelle bir ilgisi var mı?" Otel ayarlamalarını Dunn'ın yaptığını sanıyordu ama bunu karşılayamazdı.

Kadın başını salladı. "Birazcık. Benimle gel."

Elini tuttu ve onu antre dışındaki odalardan birine götürdü. Burası gül tonları ve mavi dokunuşlarla dekore edilmiş bir yatak odasıydı. Adamın onu soyduğu gece giydiği botlar kanatlı bir sandalyenin yanında unutulmuş bir şekilde duruyordu ve kokusu çoktan havaya karışmıştı. Burası onun odasıydı. Onun yatağıydı. Onunla aynı yatağı paylaşmayı düşündükçe yarı sertleşiyordu.

İçgüdüsel olarak onu kendine çekti ve karnında ona karşı artan arzusunu hissederken boğazından yumuşak bir ses çıktı. Ona bakarken gözleri büyümeye başladı ama kararlı bir şekilde, "Şimdi değil, sonra. Söz veriyorum. Gerçekten konuşmamız gerek."

Bu doğruydı ve hâlâ Daisy'yi görmesi gerekiyordu. Onu görmeden hiç bu kadar uzun süre geçirmemişti. Onu özlemişti. Yine de Eliza'yı öptü ve ellerinin onun poposunda dolaşmasına izin verdi. Eliza da onu öptü ama Eliza isteksizce kendini geri çekti.

"Bu süitin parasını Leigh mi yoksa Rothschild mi ödedi?"

Bir saniye kadar tereddüt etti, bu tereddüt adamın şüphelerinin yeniden artmasına yetti. "İkisi de değil. Bu bir düğün hediyesi... babamdan."

"Hathaway mi?" diye sordu. Kadın başını salladı.

"Hâlâ Mainwaring'le evleneceğine inanıyor mu?" "Hayır, o bilir sen ve Damat. Pekala, I Yapma.

Aslında sizin kim olduğunuzu biliyor mu bilmiyorum ama sevdiğim adamla evlendiğimi biliyor."

"Anlamıyorum." Simon Brody'den olduğu kadar Eliza'nın babasından da kaçacağını düşünmüştü. Adam, Simon'ın Eliza ile kaçmasını ve şansını bir aristokrat için tepmesini hoş karşılamayacaktı.

onun için koca. Zenginler için bağlantılar her şey demektir.

"Jenny, Lord David Felding'le evlenmemi, seçtiğim erkekle evlenmeme izin verilmesi koşuluyla ayarladı."

Sözcüklerin, neredeyse içgüdüsel olarak kabullenmeyi reddettiği kelimelerden sıyrılması bir an aldı. "Ama Hathaway'in koşulları altında evlenmeyi planlamadığını söylediğini sanıyordum?"

"Planlamamıştı. Evlenebilmemiz için kendini feda etti."

"Ama neden?"

"Şey, dahası var. Onun şartlarından biri de benim miras payımı alabilmemdi. Yani, evlendiğimizde benim çeyizimi alacaksın."

"Çeyizin mi?" diye aptalca tekrarlarken bacakları altından kayıp yatağın ucuna oturdu. Kadının ne dediğini duymuştu ama bir anlam ifade etmiyordu.

Kadın onu takip ederek yanına oturdu. "Simon, babam bize iki yüz elli bin dolar vermeyi kabul etti. Ayrıca bazı yatırımlar da var. Ayrıntıları bilmiyorum ama yılda yaklaşık yirmi bin dolar gelir getiriyorlar. Brody'ye olan borcunuzu ödeyebileceksiniz."

"Hayır... Ben... Nasıl?"

"Bay Hathaway bir dükün damadı olması fikrini -yasal bir ilişki olduğundan değil- Lord Mainwaring'in damadı olmasından daha çok sevdiğine karar verdi. İtiraf etmelisin ki, Lord David mirası aldığı anda bu onun lehine olacak, ama ondan önce bile kardeşinin kulağını çekmiş durumda. Strathmore onun yanında olması gereken müthiş bir müttefik."

Simon ayağa kalktı ve şapkasını yatağın üzerine atarak parmaklarını saçlarında gezdirmeye başladı. Bu

hiç de beklediği gibi değildi. Ezici ve inanılmazdı. Geleceklerinin tüm seyri sadece birkaç kısa cümleyle değişmişti.

"Simon, sorun ne?"

İfade bile edemiyordu. Pencereye doğru yürüdü ve aşağıdaki kalabalık caddeyi seyretti. "Bilmiyorum... Bu kadar para..."

Kadın sırtına dokundu ve adam şaşkınlıkla sarsıldı çünkü yaklaştığını fark etmemişti. Döndüğünde onun endişeyle kendisine baktığını gördü.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Ne? Nasıl söyleyeceğini bile bilmiyordu.

"Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor. Brody'ye onu yatıştıracak kadar ödeme yaparız, kalanını da bankaya yatırırız. İstersen Montague Club'da çalışmaya devam edebilirsin, ben de üniversiteye gidebilirim. Daisy'ye bir hemşire tutabilir, odasını dekore edebilir, onu okula gönderebilir ya da özel öğretmen tutabiliriz. Ona güzel elbiseler ve oyuncaklar alabiliriz. Bu sadece yapmayı planladığımız şeyi yapabileceğimiz ve bunun biraz daha kolay olacağı anlamına geliyor."

"Hâlâ çalışmamı istiyor musun? Bir centilmen olmamamı ve-"

"Endişelendiğin şey bu mu?" Çok sevdiği gülümseme yüzüne geri dönmüştü. "Konuştuğumuz hayatı istiyorum. Mainwaring ile yaşayacağım hayatı istemiyorum. Günlerimi sosyal ziyaretlerle ve akşamlarımı balolara katılarak geçirmek istemiyorum, gerçi August, Violet ya da Cora'nın yılda bir ya da iki balosu olduğunda güzel olabilir. Tek istediğim bu. Seninle birlikte olmak ve bir gün Bloomsbury'de kendi küçük evimizi alıp Daisy ve çocuklarımızı büyütmek istiyorum. Belki bir muhabir ya da profesör olurum ya da Londra Oy Hakkı Derneği'nde yasa çıkarmak için çalışırım."

Göğsündeki ağırlığın kalktığını hissederken kollarını onun beline doladı. "Ne olmak istiyorsan olabilirsin. Bu konuda seni destekleyeceğimi biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Başını onun göğsüne yasladı. Adam onun şakağına bir öpücük kondurdu, tatlı kokusunu içine çekti ve hayatına girdiği için Tanrı'ya şükretti.

"Ben hâlâ yarın gemiye binmemiz gerektiğine inanıyorum," dedi yine ciddi bir sesle.

Kadın ona baktı, güzel kaşları çatılmıştı.

"Brody'ye güvenmiyorum. Parayı alıp yine de peşimden gelmeye çalışmayacağına güvenmiyorum." Simon'ın kendisine ihanet etmesine o kadar kızmıştı ki, en azından kendi görüşüne göre.

"Gitmemiz için ne kadar kalmamız gerekiyor?" diye sordu.

Omuz silkti. "Uzun bir tatil, birkaç ay. Ona sakinleşmesi için zaman tanıyana kadar."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Daisy dünyayı görmekten keyif alacaktır."

Daisy'nin kendisiyle gelip gelemeyeceğini sormasına bile gerek kalmamıştı. Onu o kadar çok seviyordu ki canı yanıyordu.

"Gidip onu görelim," dedi.

Eliza parmaklarının ucunda yükselip ona hızlı bir öpücük verdi, sonra elini tutup onu kapıya doğru götürdü. "Herkesin burada olduğunu bilmelisin."

"Herkes mi?"

"Lord Leigh ve Violet, Rothschild ve August, Cora ve Devonworth -Roma'dan yeni döndü ama hemen geldi- ve sonra Lord David, artık aileden biri olduğu için ve Bay Hathaway de. Bay Dunn, tabii ki, Jenny, annem ve Heni."

"İçlerinden biri evlilik cüzdanını getirdiği sürece mutluyum."

Onun elini sıktı. "Gerçekten de getirdiler ve çok yakında evleneceğiz Bay Cavell."

Kapıyı açtı. "Önden buyurun, Bayan Cavell."

Kadın kıkırdadı ve adam sonsuza dek mutlu olacağından emin bir şekilde onun yanından uzaklaşmasını izledi.

OTUZ BEŞ

"**W** Sence DAISY hangisini sever? Beyaz mı pembe mi? Hangisi en faydalı olur?" Eliza tuttu

iki farklı çift tayt aldı. O gün öğleden sonra otelin zemin katındaki çorap mağazasında yolculukları sırasında ihtiyaç duyacakları son dakika eşyalarını seçiyordu. Jenny de onunla birlikte gelmişti çünkü üçü arasında alışveriş yapmaktan en çok hoşlanan oydu.

Cora ve anneleri portakal çiçekleri bulmaya gitmişlerdi, çünkü Fanny her gelinin düğün gününde bunları takması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Eliza yarın evleneceklerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Lord David ve Rothschild otelin zemin katının diğer tarafındaki kafedeyken, diğer hanımlar üst katta Heni ve Daisy'yi eğlendiriyorlardı. Violet'le kaldıkları günlerde onlarla aralarında tatlı bir bağ oluşmuştu. Eliza ve Jenny işleri biter bitmez geri dönüp onlara katılacaklardı.

Jenny ona hem sevgi dolu hem de kızgın bir gülümsemeyle sırıttı. "Artık paran var canım. İkisini de alabilirsin. Eminim onları beğenecektir."

Eliza ona baktı, belli belirsiz onun haklı olduğunu anlamaya başlamıştı. Simon ve Bay Hathaway şu anda bankadaydılar, babasının bu işi yapması için getirdiği avukatla birlikte.

miras için gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Lord Leigh, her şeyin Simon'ın lehine olacak şekilde ayarlandığından emin olmak için onlarla birlikte gitmişti. Dunn, Brody'nin yol boyunca ortaya çıkmadığından emin olmak için onlarla birlikte gitmişti. Şu anda hâlâ oradaydılar, ama tek yapması gereken süitlerine şarj etmekte.

"O zaman sanırım ikisini de alacağım." Eliza'nın yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Hayatı boyunca, küçük ailesi Bay Dove'un ölümü ve onlara neredeyse hiçbir şey bırakmaması ve Bay Hathaway'in de en asgari harçlıktan fazlasını vermeyi reddetmesi nedeniyle kıt kanaat geçinmek zorunda kalmıştı. Hatta annesinin oyunculuk yapmasını bile yasaklamıştı, bunun bir şekilde onlara ve dolayısıyla kendisine kötü yansıtacağına inanıyordu. Artık para konusunda endişelenmemek yeni bir deneyim olacaktı.

Eşyalarını seçmeyi bitirdi ve dükkânın tezgâhına doğru yürüdü. Yolda Jenny dışarı baktı ve geniş koridorun karşısındaki dükkânı fark etti. "Sen ödemeyi ayarlarken ben de tuhafiyeye uğrayacağım. Pelerinime uyacak turkuaz iplik var mı diye bakmak istiyorum. Dün gece dikişi söktüm."

Jenny aceleyle çıktı ve Eliza bir an için eşyaları odasına götürmek üzere ayarladı. Tezgâhtar kız taytları kâğıt mendile sardıktan sonra dışarı çıktı. Biri kabaca kolundan tutup onu önüne çektiğinde kısa bir süre durdu ve satın aldığı şeyi bıraktı. Sert bir şey kaburgalarına battı ve bunun bir tabancanın ucu olabileceğini düşündü.

"Yürümeye devam et ve sakın yavaşlamaya kalkma."

Bu sesi tanıyordu. O gece Whitechapel'da onu izleyen adamdı, Brody ile birlikte olan adam. Onu dövüş sırasında yükselirken de gördüğünü sanıyordu. Adı Beck'ti.

"Bu bir hata. Para Simon'da ve Brody'ye ödeme yapmaya niyetli," dedi kendini sakın tutarak. Bir otelin ortasındaydılar. Burada ona bir şey yapamazdı.

"Bu doğru mu? Bu yüzden mi ikiniz de denizin ötesine kaçmayı planlıyorsunuz?"

Adam ona inanmadı ve silahı kaburgalarına öyle sert bir şekilde dayadı ki, kadın onu morartacağını biliyordu.

"Neye inanırsan inan, ama ben seninle gelmiyorum." Kadın durmaya çalıştı ama adam nefesinin altından küfretti ve kolunu arkasından bükene kadar sıkıca tuttu. "Bütün bu insanların önünde beni vuramazsın."

Güldü. Gerçek şu ki, lobi gelip giden insanlarla o kadar meşguldü ki, kimse durup da onu zorladığını fark etmemiş gibiydi.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun? Brody seni eğlence olsun diye öldürmeyi planlıyor."

Bunu söylerken yüzü ona çok yaklaştı. Panik içinde başının arkasını adamın burnuna çarptı. Adam acı içinde inledi ve kadın kendini kurtarabildi. Onları birlikte görmüş olma ihtimaline karşı onu Jenny'den uzaklaştırması gerekiyordu ama aynı zamanda her an geri gelebilecek olan Simon'ı da uyarması gerekiyordu. Kapıcı misafirleri karşıladığı için açık duran ön kapıya doğru koştu.

"Polisi çağırın," diye ısrar etti Simon'ın yanından geçerken. "O adam beni kovalıyor ve silahı var."

Kapıcı arkasından baktı ama o çoktan dışarı çıkmış ve kaldırıma çıkmıştı. Bir sonraki sokaktaki bankaya doğru gitmek için sola döndü, ancak kavşakta siyah bir araba durdu ve yolun karşısına geçerken yolunu kesti. Kapı açıldı ve Brody ona baktı, dudakları zafer sırtışıyla bükülmüştü.

SIMON, DUNN ve LEIGH bankadaki işlerini bitirdikten sonra aceleyle otele dönüyorlardı. Hathaway avukatıyla görüşmeye gitmişti. Simon geri dönmek için sabırsızlanıyordu çünkü güneş batmak üzereydi ve Brody buralardaysa hava kararınca ortaya çıkacaktı. Evraklar imzalanmış ve bankaya teslim edilmişti. Neyse ki Hathaway sözünde durmuştu ve Simon'ın adına bir hesaba para transferi, yerel nikâh memuru tarafından imzalanmış bir evlilik belgesiyle döner dönmez yapılacaktı. Artık kendi adına bir servet olduğu için farklı hissetmeyi bekliyordu ama hissetmiyordu. Eliza'yı kollarına aldığı zamanki gibi hissediyordu. Hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı. Dünyadaki onca para da değil. Artık ona hak ettiği gibi bir yaşam sağlayabileceği için çok mutluydu. Parasının önemli bir kısmını para acıtacak ama buna değecek.

Leigh ve Rothschild transferin başlatılmasına yardım etmeyi teklif etmişlerdi çünkü işlem tamamlanana kadar Simon'ın Brody'den kurtulacağına kimse inanmıyordu. Onunla Londra'da bir toplantı ayarlayacak ve bu işin halledilmesini sağlayacaklardı. Her ikisi de Brody'nin tehditleri karşısında daha önce kendilerine gelmediği için onu biraz azarlamışlardı ama Brody'nin nasıl çalıştığını anlamıyorlardı. Simon'la işlerinin bittiğine karar verene kadar Daisy'yi elinde tutmanın başka bir yolunu bulacaktı. Kavga bunu yapmıştı; para Brody için sadece bir lütuftu. Sözleri Simon'ın sırtından ördeğin sırtındaki su gibi akıp gitmişti. Artık Eliza'ya sahipti. Dokunulmazdı.

Eliza'nın kaldırımında aceleyle yürüdüğünü görünce irkildi. Eliza onu henüz fark etmemişti. Bir kolunu kaldırıp ona seslendi ama kadın onu duymadı ya da görmedi. Kız

arkasına baktı ve birinin onu kovaladığına inandığını fark etti.

"Brody," dedi ve diğer adamlar onun yanında hazır ola geçti.

Hepsi koşmaya başladı. Tam o anda bir araba Eliza'nın önüne geçerek cadde boyunca ilerlemesini engelledi ve Eliza Brody'nin arabanın içinde olduğunu *biliyordu*.

Brody onu öldürecekti. Bunu sırf Simon'a inat olsun diye yapacaktı. Ya da belki de Eliza'nın Amerikalı bir mirasçı olduğunu öğrenmiş ve onu babasına fidye olarak vermek istemişti. Her iki durumda da kız ölecekti ve Brody bunu yaparken gözünü bile kırpmayacaktı ve bu Simon'ın suçu olacaktı.

Karşıdan karşıya geçerlerken Simon, Dunn'ın arabacının yanına giderken pantolonunun kemerinden bir tabanca çıkardığını gördü. Simon arabanın kapısını zorlayarak açtı. İçeride Brody'den başka kimse yoktu, o da Eliza'yı yakalamak için diğer kapıya doğru eğilmişti.

Simon düşünmeden tepki verdi. Brody'yi yakasından yakaladı ve arabanın içine geri çekti. Brody sol eliyle bir hamle yaparak Simon'ı suratının ortasından yakaladı ve vagonun duvarına çarparak yuvarlanmasına neden oldu. Bu, Brody'ye sağ eliyle silahını çekmesi için gereken saniyeyi verdi. Simon onu mu yoksa Eliza'yı mı vurmak istediğini bilmiyordu ama adama seçim yapması için zaman tanımaya da niyeti yoktu.

İki eliyle Brody'nin sağ elini kavradı ve silah için mücadele ettiler. Onlar boğuşurken sonraki saniyeler zihninde bir bulanıklıktı. Bir şekilde tabancanın namlusu yukarı, Brody'nin boynuna doğru döndü ve bir sonraki anda silah patladı.

Brody hareketsiz kaldı ve Eliza çığlık attı. Simon'ın onun vurulmadığını anlaması bir an aldı. Brody koltuğa doğru gevşekçe düştü. Silah yere düştü, Simon da

yola çıkardı. Sonra aceleyle arabanın diğ er tarafına geçti ve Eliza'yı kollarının arasına aldı. Aynı anda, Dunn ve Leigh'in etkisiz hale getirdiğı arabacıyı ve Eliza'yı takip eden adamı aradı.

Lord David ve Rothschild, aralarında bir adamı s ur kleyerek otelin kapısından hızla ıktılar. Adamın şapkası bariz bir itiş kakış sırasında kaybolmuştu, bu yüzden onu teşhis etmek kolaydı. Beck, pi kurusu.

Simon Eliza'yı kendine doğru çekti ve burnunu Eliza'nın boynuna gömdü. Kızın tatlı g l kokusu üzerine sinmişti.

"Bitti artık," diye fısıldadı. "Bizi bir daha tehdit edemeyecek." Bir dizi duygu hissetmeyi bekliyordu, ama sadece rahatlama hissetti, kemiklerine kadar inen derin bir rahatlama.

"Yaralandın mı?" Eliza ellerini göğsünde gezdirerek bir yara olup olmadığına baktı.

"Hayır." Adam onun boynunu öptü ve sonra başını kaldırmış yüzüne baktı. "Her şey bitti, Angel."

Kız kendini onun göğsüne attı ve adam güvende olduğu için Tanrı'ya şükretti.

OTUZ ALTI

TYEREL KAYIT MEMURU GÜVERCİNLER'E GELMEYE
IKNA EDİLMİŞTİ Otel süit için gerçekleştirmek ve
tören. Eliza inanıyordu o ve katılım
. a Dük ve iki earls yardım etti için
büyük ölçüde etki onun Karar. Bay Hathaway
Hathaway bir tür bağışta bulunmuş olabilirdi.
Bilmiyordu ve soru sormamaktan memnundu çünkü bu,
Simon'la otelin güvenli ortamında, herkesin meraklı bakışları
altında dışarı çıkmadan evlenebileceği anlamına geliyordu
Dün akşam olanlardan haberi olan.

Dün geceki yüzleşmenin ardından bir sorgulama yapılmıştı ama yaşananlar sır değildi. Pek çok tanık Beck'in onu kovaladığını söylemek için öne çıktı. Birkaç kişi de Brody'nin onu arabadan almaya çalıştığını gördüklerini söyledi. Brody'nin kendi silahıyla öldürülen tanınmış bir suçlu olduğu gerçeği, olayların başka türlü olabileceğinden daha çabuk sonuçlanmasına yardımcı oldu.

Simon ve Daisy'ye bu kadar acı çektiren adamın hayatlarından sonsuza dek çıkacağı için rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyordu. Her ikisi de hayatlarını onun karanlık gölgesinden uzakta yaşamayı hak ediyorlardı.

Eliza yatak odasında annesi ve kız kardeşleri giyinmesine yardım ederken öğleye yaklaşıyordu. Annesi

bir gün önce aradığı portakal çiçeklerini alıp saçlarının arasına sıkıştırdı. Cora, yeni bir gelinlik yaptırarak zamanları olmadığı için Eliza'nın giymesi için kendi gelinliğini getirmişti. Karmaşık dantel kenarları olan, güzel, saf beyaz bir ipekti ve Eliza'nın vücudunu okşayan katmanları vardı. Jenny, süitin misafir odasından kalan portakal çiçekleri ve birkaç zambakla taşması için bir buket hazırladı. Hepsini kurdeleyle birbirine bağladı.

"Seninle gurur duyuyorum, Eliza ve sen çok güzelsin." Fanny, Eliza'nın tuvalet masasındaki yansımasına bakarak gülümsedi. Arkasında durmuş, Eliza'nın saçını şekillendirirken yaptığı işi hayranlıkla seyrediyordu. Saçlarını yumuşak dalgalar halinde aşağıya bırakmış, portakal çiçeklerini bir ta gibi yerleştirdiği şakaklarından yukarıya doğru çekmişti.

"Umarım Simon da böyle düşünüyordur," dedi Eliza.

"Simon bir peri prensesiyle evlendiğini düşünecek," dedi Cora annelerine katılırken ve Eliza onlara doğru döndü.

"Bunun gerçekleştiğine inanamıyorum." Eliza bütün sabah kendini bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissetmişti. Hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu çünkü Simon artık onun olacaktı.

"İşte." Jenny buketi ona uzattı ve Eliza'nın duvağının kenarını dzelitti.

Başörtüsünü yüzüne değil de sırtına düşecek şekilde takmayı tercih etmişti ki bu bir gelenektir. Hayatındaki başka hiçbir şey geleneksel bir şekilde gerçekleşmemişti, bu yüzden kendisine uygun olduğunda gelenekleri iğnememek için bir neden görmüyordu. Simon'la arasına hiçbir şeyin girmesini istemiyordu.

"ok güzel görünüyorsun," diye ekledi

Jenny. "Bu konuda emin misin Jenny?"

"Evet, bana bunu sormayı keser misin?"

"Ama Brody artık bir tehdit değil. Mirasa ihtiyaçımız yok."

"İhtiyacın yok mu? Eliza, o *senin* mirasın." Daha yumuğak bir ses tonuyla ekledi, "Ayrıca, söz verdim ve Ğimdi geri çekilirsem, Bay Hathaway Mainwaring'i geri alabilmek için kesinlikle sizi durdurmaya çalığacaktır. Bu riski almaya değmez. Ayrıca, David ve ben bir anlaşmaya vardık. Her şey yoluna girecek; göreceksin. Şimdi bunu daha fazla düşünme ve git evlen, böylece düğün gecenin tadını çıkarabilirsin," dedi Jenny.

Cora düğün gecesi sözüne kıs kıs güldü. "Bunun onun için bir sorun olacağını sanmıyorum."

Eliza gözlerini devirdi ve, "O zaman başlayalım. Daha fazla bekleyemem."

Hepsi zamanın geldiği konusunda hemfikirdi ve kız kardeşleri onu kapıdan çıkardı. Fanny onları takip etmeden önce yanağına son bir öpücük kondurup fısıltıyla tebrik etti. Eliza en iyi şekilde görüldüğünden emin olmak için aynada son bir kontrol yaptığında fuaye boşalmıştı. Düğünün yapılacağı salona açılan orta kapı açıktı. Eşiğe doğru yürüdü ve bütün oda sessizleşti. Herkes çoktan ayağa kalkmıştı.

Simon pencerelerin önünde duruyordu. Kayıt memuruyla konuşuyordu ama kız görüldüğü anda sustu. Onu gördüğünde gözleri neredeyse takdir ve sevgiyle parlıyordu. Daha önce hiç görmediği bir takım elbise giymişti ama Montague Kulübü'nde geçirdiği süre boyunca diktirdiği en resmi takımlardan biri olduğuna şüphe yoktu. Güvercin grisiydi ve üzerine tam oturmuştu. Ödüllü dövüşten kalma mor gözü neredeyse tamamen solmuştu. Sadece gözünün altındaki ince deride küçük bir renk değişikliği vardı. Nefes kesiciydi.

Daisy'yi kollarının arasına aldı. D n onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki, dinleyen herkese babasının eve döndüğünü söylemişti. Bugün onu geri almış gibi görünüyordu. Eliza ona bu vesileyle giymesi için açık mavi saten bir elbise almış, Fanny de saçlarına portakal çiçeklerinden uyumlu bir ta  yapmıştı.  ocuk Eliza'yı görünce gülümseyerek, "Liza Teyze," diye bağırdı ve herkes kıkırdadı.

Eliza gözlerine hücum eden mutluluk gözyaşlarını kırıştırdı ve onlara doğru koştu. Eğılerek Daisy'yi yanağından öptü. "Bu düğün için hazır mısın?" diye sordu ona. Daisy başıyla onaylayınca Eliza dikkatini Simon'a çevirdi. "Ya siz Bay Cavell?"

Simon ona gülümsedi, yüz ifadesinde biraz da hayranlık vardı. "Beni se tiğın gerçeğini hâlâ aklımdan çıkaramıyorum. Fikrini değıştirmeden önce bu işi bitirmek istiyorum."

Kadın güldü ve adam, kayıt memurunun onaylamayan yüz ifadesinden önce onu öpmek için eğildi. Sonraki birkaç dakika hızla geçti. Nik h memurunun söylediğı yeminleri tekrarladılar ama Eliza'nın hatırladığı tek şey Simon'ın tüm bu süre boyunca onun elini tuttuğı ve ona aşık bir adam gibi baktığı oldu. İhtiyacı olan tek yemin buydu.

Bittiğinde Fanny alkışlamaya başladı ve salon da onu izledi. Bu Eliza'nın hayatının en mutlu anıydı.

Onu öptükten sonra, "Seni seviyorum Simon," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum Daisy." Kız kıkırdadı ve sonra Simon Daisy'nin yanağını öptü ve Daisy daha da çok güldü, bu da herkesi güldürdü.

Eliza bunun kendi hayatı olduğuna inanamıyordu. Kötü meleğini dinlediğı ve o gece Montague Kulübü'nde Simon'ı takip ettiğı için çok memnundu. O m nazarayı iyi meleğı kazanmış olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı

ve Şimdiye kadar tanıdığı en iyi adamı kaçırmış olacaktı.

Simon onun kendisini izlediğini gördü ve kolunu ona dolayarak yakınına çekti. "Seni hayatım boyunca seveceğim, Eliza Cavell," diye fısıldadı kulağına yakın bir yerden.

Bundan daha fazlasını isteyemezdi.

EPILOG

Montague Kulübü
Altı ay sonra

"*I* Artık sessizlik içinde dinleyemem. Sizinle, elinden geldiği kadarıyla konuşmalıyım. Sen benim Ruhum. Yarı ıstırap, yarı umut içindeyim. Söyle bana-"

"Yarı ıstırap, yarı umut!" Simon aniden doğrulup onun üzerine yuvarlandı ve *İkna* adlı romanı yatak odalarının zeminine düşürdü. Karyola bu hızlı hareketin altında gıcırdadı. "Çizgiyi çaldın."

Eliza güldü ve kendini savunabileceği tek yolla savundu; onu gıdıkladı. Adam güldü ama Eliza'nın ellerini hızla başının üzerinden çekerek onu kendisine karşı tamamen savunmasız hale getirdi.

Eliza her gece uyumadan önce kitap okumaktan hoşlanırdı. Bir keresinde, evliliklerinden birkaç hafta sonra, Simon ondan kendisine yüksek sesle kitap okumasını istemişti. Eliza hemen onun daha önce hiç kitap okumadığını tahmin etmişti. Birkaç yerinde soru onu Simon'ın aslında okuma konusunda pek de ileri olmadığı sonucuna götürmüştü. Envanter listelerini, oyun fişlerini ve ara sıra gelen mektupları okuyabiliyordu ama roman gibi daha derin bir kavrayış ve kelime dağarcığı gerektiren uzun bir metni okuyamıyordu. Bu beceriyi öğrenemediği için değil,

Çünkü bu kitabı edinme fırsatı hiç olmamıştı. Artık neredeyse her gece ona kitap okuyor, o da her zaman birlikte okudukları kitapta bundan sonra ne olacağını merakla bekliyordu. Noel'de ona kendi kitabını vermişti, Jones'a verdiği türden kısa bir macera romanı ve Montague Club'da çalışmadığı günlerde kendi başına okuyordu.

"Ödünç aldım," diye açıkladı. "*Çalmak* çok dramatik bir kelime. Ayrıca, duygularımı mükemmel bir şekilde özetliyordu."

Adam başını salladı. "Hırsızlık için uygun bir ceza olarak ne düşünüyorsunuz Bayan Cavell?"

Kadın onun sevgili yüzüne gülümsedi. "Emin değilim ama çekmecenizdeki o şeyin kalçama baskı yapmasıyla bir ilgisi varsa, o zaman cezalandırılmaya aç biriyim."

Sözlerini bitiremeden onu gıdıklamaya başladı ve sözleri yarı çılgılık, yarı kahkahayla son buldu.

"Hayır, bekle. Lütfen! Sana söylemem gereken çok ciddi bir şey var."

Onu serbest bıraktı ve zar zor da olsa üzerinden yuvarlandı. "Eğer bu bir numaraysa..." diye alay etti.

"Bu bir numara değil." Ayağa kalktı ve adamın gözlerinin geceliğinin göğsünü sıkıca sarışında nasıl oyalandığını fark etti. Adamın kendisine bakışından hiç sıkılacağını sanmıyordu.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve kulüpteki vardiyasından ancak çeyrek saat önce dönmüştü. Donuna kadar soyunup onunla birlikte yatağa girecek kadar uzun bir süre. Üniversitede kendisine verilen Roma tarihi kitabını okumayı bırakmış, şu anda birlikte okudukları Jane Austen'ın *İkna* kitabına geçmişti.

Camille ve Jacob onlara Montague Club'ın bitişindeki evde bir sit vermişti. Artık zamanlarının çoğunu Paris'te geçirdikleri için bu düzenleme iyi işliyordu.  yatak odası, bir misafir odası, bir salon ve bir çalışma odası vardı. Daisy odalardan birinde kalıyordu. Eliza derslerine, Simon da işine gittiğinde Daisy'ye bakması için gündüzleri bir dadı geliyordu. Bir gün kendi evlerini bulacaklardı ama burası şimdilik onlara yetiyordu.

Heni taşrada çok tavsiye edilen bir kız okuluna gitmeye karar vermişti ve tatillerde ve molalarda onlarla birlikte yaşamak için eve, kendi odasına geliyordu. Eliza'nın mirası sayesinde Whitechapel'deki kız okuluna birkaç burs sağlayabilmişlerdi. Önümüzdeki yıllarda çok daha fazlasını finanse etmeyi umuyordu. Ayrıca August, Violet ve kız kardeşleriyle birlikte, aksi takdirde işçi olmak zorunda kalacak olan daha büyük çocuklar için bir ticaret okulu açmak için çalışmaya başlamıştı.

Geniş yatak odalarında tuttuğu küçük yazı masasına geçti ve aradığı deri ciltli portföyü bulana kadar oradaki kitapları karıştırdı. Ona döndüğünde, adam yastıklara yaslanmış, bir kolunu başının arkasına koymuş, bariz bir takdirle onu izliyordu. Karnında gergin bir titreme oldu. August o gün dosyayı ona getirdiğinde iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi o kadar emin değildi.

Ya bilmek istemediyse? Ya her şeyi oluruna bırakmak en iyisiyse?

Yatağa doğru ilerledi ve onun yanına oturdu. "August Londra'nın yönetim kurulunda aktif olduğu için Genç Kadınlar Evi ve ona bağlı yetimhane, eski huzurevinin kayıtlarına bakmak için bağlantılarını kullanıp kullanamayacağını sordum."

Durdu ve bakışları kadının elindeki dosyaya kayd.

"Biraz zaman aldı ama sonunda kayıtların nerede saklandığını bulmayı başardı."

"Ne bulmuşlar?" diye sordu, sesi boğuklaşmıştı.

"İçine bakmadım çünkü bakmamı istemeyebileceğini ya da kendin bilmek istemeyebileceğini düşündüm. Ama istemeye karar verersen burada."

Kadının yatağın üzerine koyduğu dosyayı eline almadan önce uzun bir süre ona baktı. Sonra bir amaç ve verimlilikle hareket etti, görevi tamamlamaya kararlıydı. Onu işte de böyle görmüştü. Artık kulübe sınırsız erişimi olduğu için sık sık yaptığı bir şeydi bu.

El yazısıyla yazılmış birkaç kâğıt parçası çıkardı. Birinin üstünde kendi adı, diğerinde Mary'nin adı yazılıydı. "Aralık 1855'te bulunduğumuz yazıyor. Bırakıldığımızda benim dört aylık, Mary'nin ise bir buçuk yaşında olduğunu düşünüyorlar."

"Yani yirmi üç yaşındasınız." Başını salladı.

"O zaman belki de Ağustos'ta doğmuşsunuzdur?"

"Bu iyi bir tahmin olurdu." Sayfaları taradı ve "Başka pek bir şey yok gibi görünüyor. Bakmak ister misin?"

Kadın kâğıtları ondan aldı ve adam haklıydı. Onları bulan insanlar ifade vermişlerdi; başka tanımlayıcı bilgi yoktu ama en azından yaşını biliyordu.

Kâğıtları ve dosyayı bir kenara bırakarak, "Doğum gününü evlilik yıldönümümüzde mi kutlayalım, yoksa kendine ait bir gün mü istersin?" dedi.

Adam gülümsedi ve onu kucağına çekti. "Hayatımın en güzel gününü daha da güzelleştirmenin bir yolunu bulmuşsun."

"Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çekicisiniz Bay Cavell."

İkisi de nefes almak için kalkmak zorunda kalana kadar onu öptü ve "Şimdi şu cezaya gelince..." dedi.

"Yıllardır beni dizinin üstüne çöktürmekle tehdit ediyorsun. Sadece bir bahane arıyorsun."

"Görünüşe göre onu buldum," diye şakacı bir şekilde hırladı. "Şimdi sakın ol da bu işi bitirelim. Yüzbaşı Wentworth'un Anne'e yazdıklarının devamını öğrenmek istiyorum."

Kadın ciyakladı ve kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti. Yakalanmıştı ve her dakikasını seviyordu.

YAZARIN NOTU

Eliza ve Simon'ın hikayesini okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu hikayeyi oluştururken yaptığım araştırmanın bir kısmını sizlerle paylaşmak istiyorum. Tüm bunları çok etkileyici buluyorum, ancak siz bulmuyorsanız bunu atlamaktan çekinmeyin.

Her ne kadar The Heiress Gets a Duke kitabında ödüllü dövüş dünyasına girmiş olsam da, çıplak muşta dövüşü kültürünü istediğim kadar derinlemesine inceleyemedim çünkü o kitaptaki kahraman bir düktü. O da kavgaya katılmış ve hatta kendine bir isim yapmıştı ama o dünyanın dışında yaşıyordu. Whitechapel'de büyümüş ve bir süre geçimini yumruklarıyla sağlamış bir adam olan Simon ile o dünyaya dönmek beni heyecanlandırdı.

Bu kitaptaki ödüllü dövüş kültürünün büyük kısmının kurgusal olduğunu belirtmek önemlidir. Bu kitabın yazıldığı dönemde, çıplak muşta dövüşü için iki farklı ekol/kural vardı. Bunlar Londra Ödül Ringi Kuralları ve Queensbury Kurallarıydı. Georgian ve Regency dönemleri İngiltere'de çıplak muşta dövüşünün en popüler olduğu dönemlerdi, ancak Regency döneminin sonlarına doğru çok medeniyetsiz ve tehlikeli olarak görüldü ve üst ve orta sınıfların gözünden düştü. Londra Ödül Ringi Kuralları, İngiltere'de Viktorya döneminin başlarında geliştirildi ve yaklaşık yüz yıldır yürürlükte olan yazılı olmayan kuralların kodlanmış bir versiyonuydu. Bu, sporu "medenileştirmeye" yönelik ilk girişimdi. Bunu Queensbury Kuralları takip etti ve bir adım daha ileri giderek şunları gerektirdi

yastıklı eldivenler, zamanlanmış rauntlar için kurallar koymuş ve güreşi yasadışı hale getirmiştir. Bu kitaptaki ödüllü güreş, katılımcıların güvenliği için yalnızca en temel parametreleri belirleyen önceki kurallar dizisinden esinlenmiştir.

Kahvehaneler on yedinci ve on sekizinci yüzyıllarda Londra yaşamının büyük bir parçasıydı. Kahvehaneler insanların her türlü konuyu tartışmak için bir araya geldikleri yerlerdi, tıpkı bizim halk evlerini düşündüğümüz gibi. Bireysel kahvehaneler genellikle farklı sosyal sınıflar, meslekler ve siyasi eğilimlerle ilişkilendirilirdi, bu nedenle benzer düşünen insanları bulmak için nereye gideceğinizi bilirdiniz. On dokuzuncu yüzyılda çayın popülaritesinin artmasıyla birlikte kahvehanelerin popülaritesinin azaldığı doğrudur, ancak kahvehaneler hala varlığını sürdürmekte ve çalışan sınıflara hitap etme eğilimindeydi.

Kahvehaneler konusuna gelince, kitapta Mainwaring ve arkadaşlarının genelevler için bir kod kelime olan kahvehaneleri ziyaret ettikleri söyleniyor. Bu doğru. *Coffeehouse* bazen bir geneleve atıfta bulunmak için daha kibar bir yol olarak kullanılıyordu. Bu muhtemelen bir kahvehanenin zaman zaman genelev işi de yapmasından kaynaklanıyordu. Sabahın çok erken saatlerinde, işçilerin kafein almak isteyecekleri pazarların açılışına denk gelecek şekilde açık olurdu. Ancak bu aynı zamanda genç erkeklerin dışarıda geçirdikleri bir gecenin ardından evlerine döndükleri zaman da olabilirdi. Bu, her iki müşteri grubuna da hizmet etmenin bir yoluydu.

Bunların en ünlülerinden biri on sekizinci yüzyılda Covent Garden'da bulunan Tom King's Coffee House'du. Karı koca Tom ve Moll King tarafından işletiliyordu. Kahvehaneleri bölgedeki fuhuşa yardım ve yataklık etmekle ünlüydü. Genelev işletmekle suçlanan çift, delil yetersizliği nedeniyle yargılanmaktan kurtuldu. İşletmelerinde gerçek fuhuşun yapılabileceği hiçbir oda ya da yatak yoktu.

gerçekleşiyordu. Bunun yerine, işletmeleri fahişeler ve müşterileri için bir buluşma yeri olarak hizmet veriyordu. Bir anlaşmaya varıldığında, fahişe ve müşteri işlemi tamamlamak için başka bir yere taşınıyordu.

Whitechapel bölgesinin zengin tarihine dalmak ve onu hayata geçirmeye çalışmak beni heyecanlandırdı. Orada geçen sahnelerde, Eliza ve Simon gece dışarı çıktıklarında sokaklarda yürürken mevcut olan manzara ve gerçek binalar yer alıyor. Örneğin Aziz Mary Matfelon Kilisesi, Simon Eliza'ya gösterdiğinde hâlâ ayakta idi. Bir önceki kilise yangında yok olduktan sonra 1877 yılında yeniden açılmıştı. Ne yazık ki, bu versiyon birkaç yıl sonra 1880'de çıkan yangında büyük ölçüde tahrip olmuş ve yeniden inşa edilmişti. Bu kilise İkinci Dünya Savaşı'ndaki saldırı sırasında yıkılmıştır. Bu kez yıkım temizlenmiş ve alan bir bahçeye dönüştürülmüştür.

Wilton's Music Hall, Graces Alley'de gerçek bir mekândı. Binanın bir kısmı aslında on yedinci yüzyılda da vardı. John Wilton 1859'da orijinal yapıya ek olarak bir tiyatro inşa ettiğinde genişletildi. Burası, çalışan kadın ve erkeklerin mesailerini bittikten sonra yiyecek, içecek ve eğlence için geldikleri bir pub salonu örneğidir. Wilton, Doğu Yakası'nın işçi sınıfına Batı Yakası'nın eğlence kalitesini getirmek istedi. Bu amaçla, aralarında George Leybourne'un da bulunduğu tanınmış şovmenler sık sık sahneye davet ediliyordu. Orijinal müzikhol 1877 yılında çıkan bir yangın sonucu tahrip oldu ve bu hikayenin yazıldığı sırada yeniden inşa ediliyordu, ancak böylesine ilginç bir yer hakkında yazmadan edemedim.

George Leybourne dünyaca ünlü bir müzikhol sanatçısıydı. Birçokları onun ilk başarılı müzikhol sanatçısı olduğunu söyler. 1866'da piyasaya çıkan "Champagne Charlie" adlı şarkısı, Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğu kadar

İngiltere'de birçok şarkıcı zaman zaman bu şarkıyı seslendirmiştir. Simon kitapta bir başka şarkısı olan "If Ever I Cease to Love "ı da seslendiriyor. İlginçtir ki bu şarkının bazı dizeleri skandal olarak değerlendirilmiştir. Ancak, 1872'de New Orleans'ta bir Mardi Gras marşı haline geldi ve bugün hala orada duyulabiliyor.

Bu dönemde Londra'nın Doğu Yakası sakinleri için çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olduğundan bahsetmezsem ihmalkârlık etmiş olurum. Ne yazık ki toplum, zamanın başlangıcından beri kadınları ve çocuklarını nasıl yetiştirdiklerini yargılıyor. Viktorya dönemi İngiltere'sinde kadınlar, doğurdukları bebeklerden kaç tanesinin olgunluğa eriştiğine bakılarak değerlendirilirdi. Eğer biri ölürse, o zaman anne suçlanırdı. Günün popüler düşüncesine göre Kraliçe Victoria dokuz çocuk doğurmuş ve hiçbirini kaybetmeden büyüttü, bu nedenle de kadınların örnek alması gereken bir kadınlık timsali haline gelmişti. Kraliçe çocuklarını emzirmediklerine ve hatta bu uygulamayı akıllı bir kadın için yıkıcı bulduğuna göre, doğru kadın da emzirmemeliydi. Ne yazık ki pek çok kadının sütanne tutacak imkânı yoktu. Bu da derme çatma mama kullanımının yaygınlaşması anlamına geliyordu. Bu, bugün bildiğimiz besin açısından dengeli bir mama değil, genellikle pap olarak bilinen un (veya ekmek), süt ve su karışımıydı.

Whitechapel'de çalışan bir kadın için durum daha da kötüydü. Doğumdan hemen sonra uzun saatler çalışmaya geri döneceği için muhtemelen emzirip emzirmeme gibi bir seçeneği olmayacaktı. Ayrıca kendisi de emziremeyecek kadar yetersiz beslenmiş olabilirdi. Bu bebeklere verilen pap, maliyetten tasarruf etmek için genellikle süttan daha fazla su ile yapılırdı. Bunu, Doğu Yakası'nda bulunan ve daha ucuz olduğu için sık sık tebeşir katkısıyla değiştirilen unla birleştirin.

Buğday ve oradaki bebekler neredeyse hiç beslenemiyordu.

Viktorya dönemindeki yüksek bebek ve çocuk ölüm oranlarının çoğu yetersiz beslenmeye bağlanmaktadır. Bir başka neden de bebeklere mama yedirmek için kullanılan aletlerdir. Bazen cam bir pap tekne kullanılırdı. Bu, bir ucunda ağzı olan, kayık şeklinde küçük bir tabaktı, böylece mama bebeğin ağzına dökülebiliyordu. Ancak kauçuk emzik ve biberon giderek daha popüler hale geliyordu ve bu ürünlerin pazarlanması kadınlara emzirmeyi ve sütanneliği bırakmaları için daha fazla baskı yapıyordu. Ne yazık ki bunlar bugün bildiğimiz meme uçları ve biberonlar değildi. Modern biberon şeklinin evrimleşmesi birkaç on yıl aldı. Orijinal şişe, temizlenmesini çok zorlaştıran bir eğime sahip banjo şeklindeydi, bu nedenle bakteriler şişenin dibine yerleşiyordu. Kauçuk nipel bir uzun kauçuk tüp bağlı için ve Şişe; her ikisi de gözenekli olduklarından bakterileri emerlerdi. Aslında, kauçuk aletlerin çoğu temizlenmiyor ve sadece birkaç hafta kullanıldıktan sonra atılıyordu. Bakteriler bebeklerin ciğerlerine sızarak zatürreye ya da bağırsaklarına sızarak dizanteri gibi hastalıklara neden oluyordu. (*The Stranger I Wed* kitabını okuduysanız, dönemin bazı politikacılarının, zengin toprak sahiplerinin kanalizasyon ve sağlık sistemlerini modernize etmeye zorlanmaması için mikrop teorisini hala inkar ettiklerini biliyorsunuzdur. Yine de bu politikacılar, mikrop teorisini inkâr ederken, annelerin bebeklerinin ölümünde kişisel sorumluluk almalarının önemini rahatlıkla vurguluyorlardı ve sağlıklı yaşam koşullarını daha da kötüleştiriyor).

Bu yüzden Simon'a Daisy için çok pahalı olmasına rağmen bir sütanne tutturdum. Pap ve o şişelerle büyümesi düşüncesine dayanamıyordum. Sorun o kadar kötüydü ki kauçuk hortum ve banjo tarzı şişe

kombinasyonu sonunda "cinayet şişesi" olarak anılmaya başlandı.

Son olarak, Bedford College İngiltere'de kadınlara yönelik ilk yüksek öğretim okuluydu. Elizabeth Jesser Reid tarafından kurulan bu okulun amacı, o dönemde kadınlar için yaygın eğitim olan tipik mürebbiyelik eğitiminin ötesine geçen akademik dersler vermektir. Başlangıçta profesörlerin hepsi erkekti, bu nedenle okul, derslere girmeleri ve kız öğrencilere eşlik etmeleri için "Leydi Ziyaretçiler" adını verdikleri kadınları işe aldı. Ayrıca kadınların heykellerden öğrenmek yerine canlı figürler çizmelerine izin vererek kaşları kaldırdılar. Eliza'nın orada akademik çalışmalarını tamamladıktan sonra dünyaya açılacağını hayal etmek hoşuma gidiyor.

TEŞEKKÜRLER

Editörüm Sarah Blumenstock'a sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Anlayışınız ve geri bildiriminiz benim için paha biçilemez. Bu hikayelerin kalbini bulmama yardımcı oluyorsun ve her yönüyle harika bir editörsün. Birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım menajerim Kevan Lyon'a teşekkür ederim. Kitaplarımı parlatmak için çok çalışan Berkley'deki ekibime kocaman bir teşekkür. (Ve özellikle de tüm hatalarımı yakalamak zorunda olan çilekeş redaktörüme!) Kız kardeşim Gertrude'lara teşekkür ederim: Marielle ve Vik. Beyin fırtınası yapmama yardımcı oluyor ve hikâyelerim hakkında sızlandığımda beni her zaman dinliyorsunuz. Bana rehberlik eden ve sınırsız destek sunan tüm yazar arkadaşlarıma, siz olmadan bunu yapamazdım.

Son olarak, hikayelerimi okumak için geri gelmeye devam eden okuyucularıma teşekkür ederim. Karakterlerimi en az benim kadar sevmenize bayılıyorum.

Cora'nın hikayesine göz atmak için sayfayı
çevirin

EVLENDİĞİM YABANCI

Berkley Romance'dan şimdi çıktı!

Oxfordshire, İngiltere
1878 Baharı

TITLE AVI WAS DEĞİLİÇİN THE soluk . kalp. Bu meslek çok fazla analiz, odaklanma ve detaylara dikkat etmeyi gerektiriyordu ki Cora Dove'un bu üç özelliği mükemmelleştirmekten başka şansı yoktu. İdeal koca adayını seçerken stratejik davranmak gerekiyordu. Herkes biliyordu ki mükemmel damat için a başlık avcı oldu a servet Avcı. Ancak, bu o kadar kolay değildi. Çok fakirleşirseniz evlilikten elde ettiğiniz servet bir elekten geçirin.

Cora evleneceği adamın kumarbaz olmamasına, en azından aşırıya kaçmamasına kararlıydı. Hiç kumar oynamayan bir aristokrat bulma olasılığı, yüzmeyen bir balık bulmaya benzerdi. Başka hususlar da vardı. Aslında bir liste yapmıştı. Çok gençse muhtemelen küstah ve asi olurdu. Çok yaşlı ve bir eşin rolü hakkında modası geçmiş fikirlere sahip olabilirdi. Çok huysuz ya da çok kötü niyetli olursa onu idare etmek zor olurdu. Çok çekici olursa kalp kırıklığı kaçınılmaz olurdu - bu listeye en son girecek olanıydı. Cora yakışıklı erkeklerden oldukça hoşlanıyordu ve onlardan biriyle evlenmekten çekinmezdi. Ancak yakışıklı erkeklerin nitelikleri konusunda ondan daha bilgili olan kız kardeşi Jenny

Israrcı oldu, bu yüzden şart listeye girdi. Yalnızca bir aptal en yüksek unvanı hedefler ve başka pek çok husus varken bunu öylece bırakırdı.

Cora aptal değildi. Artık değildi. Geçen hafta annesi ve Eliza'yla birlikte New York'tan gelen vapurdan indiğinde aklının bir köşesinde bir görev vardı. Ünvanlı bir koca bulmak ve yaza kadar onunla evlenmek. Neyse ki bu görevle tek başına yüzleşmeyecekti. Hereford Düşesi Camille, kız kardeşlerin unvanlı kocalar bulmalarına yardımcı olmak için bir tür aracı olarak hareket etmeyi kabul etmişti.

Cora'nın en küçük kız kardeşi Eliza, "Camille, inançsızlığımı bağışla ama burada talipler olması mümkün değil," dedi, kaşları belirgin bir hoşnutsuzlukla çatılmıştı.

Üçü tren garının merdivenlerinden indiler, bahar çiseleyen yağmurla mücadele etmek için ellerinde şemsiyeler vardı. Tren arkalarında raylar üzerinde uzanıyor, serin havaya buhar püskürtüyordu. Küçük bir köydeydiler - Cora adını çoktan unutmuştu- Camille'in Oxfordshire'daki malikânesinden çok uzakta değildi. Kasaba demiryolu boyunca bir duraktan biraz daha fazlasıydı, ama Cora'nın çoğu İngiliz köyünü bulduğu gibi tuhaf ve pitoreskti. Yaşlılıktan kaynaklanan bir çekiciliğe sahiptiler ve memlekette ortaya çıkan sanayi kasabalarının çoğunda bu özellik yoktu. Taştan ya da dal örgüden yapılmış binalar, New York'taki taş evlerinden yüzyıllardır daha uzun süredir ayakta duruyordu. Bu kalıcılıkta rahatlatıcı bulduğu bir güvenlik vardı.

"Çok hoşuma gitti," dedi Cora.

"Ben de öyle," diye onayladı Camille.

Cora ve kız kardeşleri Camille'le yıllar önce, Bay Hathaway ve Fanny hâlâ birlikteyken tanışmışlardı ama ilişkileri can çekişiyordu. Camille'in babası ve Bay Hathaway bir çeşit bitirmişti.

Birlikte bir iş anlaşması yapmışlar ve Bridwell'lerle yazlık evlerinde bir hafta geçirmek üzere davet edilmişlerdi. Garip bir hafta olmuştu ve Cora şimdi bunun nedeninin Bayan Bridwell'in onların orada bulunmasını onaylamaması olduğunu anlıyordu, her ne kadar Bay Bridwell şirketinin kârını sosyal olarak kabul edilebilir olanın önüne koymaktan çekinmemiş olsa da. Cora ve Camille zamanlarının çoğunu dışarıda birlikte yüzerek ve ip salıncaklarda oynayarak geçirmişlerdi. Neyse ki Camille onu hatırlamış ve Cora evlilik planıyla ilgili olarak onunla temasa geçtiğinde harika bir destek kaynağı olmuştu.

Düşes, Amerikalı varislerle yoksul asilzadeler arasında giderek yaygınlaşan para karşılığı evliliklerin taraftarı değildi. Kendi ailesi onu açık artırmayla en yüksek unvana satmıştı ve çok daha yaşlı dük ölüp onu özgür bırakana kadar bu evlilik son derece mutsuz geçmişti. Şimdi Jacob Thorne ile birlikteydi, sevdiği bir adamla. Cora'nın Camille'i bu evliliğin istediği şey olduğuna ve annesi tarafından zorlanmadığına ikna etmesi için birkaç mektup ve birkaç telgraf alması gerekmişti. Bu tür bir evliliği gerekli kılan ihmalkâr efendisiydi ama Cora bunun üzerinde durmamayı tercih ediyordu.

Bunun yerine, uyanık olduğu her anı mükemmel kocayı bulmaya adanmıştı. Bu iş için özel bir günlüğü vardı ve Camille'in kendisine teklif ettiği her erkekle ilgili notları özenle doldurmuştu. Yaşlarını, yakın aile üyelerini ve günlerini nasıl geçirdiklerini biliyordu. Belki de daha önemlisi, ailelerinin kendi servetlerini nasıl kaybettiklerini biliyordu. Bu çok önemli bilgi, rahat bir gelecek ile üç kuruşa talim edilen bir gelecek arasındaki farkı belirleyebilirdi.

Ceplerini derin tutan endüstriyel çıkarları olan yeni paralı ailelerden gelen diğer Amerikalı varislerin aksine, Cora ve kız kardeşleri gayri meşruydu. Sadece sosyal statü için evlenmiyorlardı, gerçi bu bir nimet olurdu; küçük ailelerinin hayatta kalması için evleniyorlardı.

"O halde burada ikamet edebilecek herhangi bir beyefendiyle evlenebilirsiniz. Ben Londra'da yaşayan birini seçeceğim." Eliza kesin bir ifadeyle başını salladı ve Cora sırtıtışını gizledi. Keşke seçim yapmak bu kadar kolay olsaydı.

"Koşulların ideal olmadığını anlıyorum," dedi Camille, onları yolun çamur ve balçığının etrafından dolaştırarak kenardaki daha yüksek toprak yığınınına götürürken. Kasabanın merkezine doğru değil de, diğer yöne, rayları takip eden dar bir şerit boyunca ilerliyor gibi görünüyorlardı. "Ama bu adamları normal sosyal koşulların dışında gözlemleyebilmek size nadir bir içgörü kazandıracaktır. Sizi henüz tanımadıkları ve izlediğinizi bilmedikleri için, kendileri olmaya daha meyilli olacaklar. Ev partisine geldiklerinde, hepsi en iyi davranışlarını sergileyecek ve siz sadece onların görmenize izin verdiği şeyleri göreceksiniz."

Bu kesinlikle doğrudu. Camille'in Stonebridge Cottage'daki ev partisine davet ettiği on erkekten beşini, onlar farkında olmadan gözlemleyebilmişlerdi. Önce Göller Bölgesi'ne gitmişler ve orada bir olta balıkçılığı turnuvasına katılan iki taliplerini gizlice değerlendirmişlerdi. Cora'nın şimdiye kadar karşılaştığı en sıkıcı iki kişiydiler. Sıkıcılık Cora'nın listesinde yer almadığı için testi geçmişlerdi. Daha sonra British Museum'daki bir konferansa gitmişler ve öğretim görevlisiyle biraz tartışan üçüncü bir kişiyi bulmuşlardı. Onun adının üzerine bir çizgi çekmişti. O bir kabalığını kabul etmezdi.

Kocası. Oradan, Hyde Park'ta sessizce iki kişiyi daha gözlemlemişlerdi. İkisi de biraz züppe tavırlıydı, bu yüzden Cora isimlerinin yanına bir soru işareti koymuştu. Bugün, gelecek hafta başında ev partisi başlamadan önceki son gezintileriydi. Bir futbol maçı izlemek için buradaydılar.

"Korkarım maç çoktan başladı, ancak sportmenliklerini değerlendirmek için yeterince şey görebileceğiz. Bunun listenizde olmadığını biliyorum ama bir insanın takım arkadaşlarına ve rakiplerine nasıl davrandığından çok şey öğrenebilirsiniz," diye devam etti Camille. "Belki de halk evine uğrayıp maçtan sonra onları izleyebiliriz ama bu biraz zorlama olabilir."

Düşesi kimsenin tanınması mümkün değildi. Kız kardeşlerin Amerikan aksanlarını duyduklarında, sade kıyafetlerle gizlenmeleri, kimliklerini müstakbel taliplerinden saklamak için oldukça yararsız olacaktı. Tüm tarafsızlık ortadan kalkacak ve onları habersizce gözleme şanslarını kaybedeceklerdi.

"Belki bir süre izleyebiliriz," dedi Cora.

Bir sıra küçük evin ardından köşeyi dönerek bir sahaya açılan dar bir toprak yola girdiler. Sahadaki yaklaşık iki düzine adamla birlikte maç çoktan başlamış gibi görünüyordu. Yarısı yeşil, diğer yarısı sarı gömlek kolları giyyordu. Her ikisi de çamurdan bir daha asla beyaz olmayacak pantolon ya da pantolonlar, yüksek çoraplar ve deri botlar giymişlerdi ve başları çıplaktı. Beklediğinden çok daha fiziksel bir maçta sahada yuvarlak deri bir topu kovalıyorlardı.

Camille özellikle derin bir su birikintisini göstererek, "Adımlarına dikkat et, hayatım," dedi ve Cora yavaşça etrafından dolaştı. Cora kendini toparladığında, düşes ve Eliza oyuncuları alkışlamak için toplanan kalabalığın bulunduğu sol tarafa doğru yollarına devam ediyorlardı.

Cora sahada yaşanan dramın fizikselliği karşısında donup kalmıştı. Bir adam topa vurmak için acele ediyor, bir diğeri ona çarpıp neredeyse sıırıslıklam olmuş zeminde kaymasına neden olunca homurdanıyordu. Topa sadece bir bakış atılmıştı ve bu da topu birkaç metre öteye göndermişti. Altın sarısı saçları ter ve yağmurdan ıslanıp yüzüne dökülen bir başka adam küfretti ve ardından birkaç rakibinin arasından geçip topla iyi bir temas kurmayı başardığında zafer çığlıkları atarak topu bir yay çizerek kaleye doğru gönderdi. Oyuncular hep birlikte döndü ve o yöne doğru koşmaya başladı. Aralarında herhangi bir koordinasyon varsa bile Cora bunu göremiyordu. Hepsi topu almak için çılgınca bir gayret içinde görünüyordu.

Bir an için adamların iriliğine ve atletizmine hayran kaldı. Üzerlerinde onları gizleyecek bir palto olmadığı için omuzları ekstra geniş görünüyordu, koşarken gömleklerinin ince kumaşının altında kasları çalışıyordu, yağmur kumaşı onlara yapıştırıyordu. Göğüsleri kalın ve sinirli görünüyordu. İyi bir Topluluğun neden bir erkeğin her zaman ceketini giymesi konusunda ısrarcı olduğu birden anlaşıldı. Aksi takdirde çok dikkat dağıtıcı olabilirdi. Gerçi tanıştığı çoğu sosyete erkeği biraz yumuşaktı. Bu adamlar gibi değillerdi.

Kendi kendine gülümsedi ve Camille ile Eliza'nın seyircilerin arasına karıştığı yere doğru ilerlemeye başladı. Ancak, topa vuran adama dönüp bakmaktan kendini alamadı. Uzun boylu ve kaslıydı, çenesi kare şeklinde ve sertti, gözleri kısılmış, topun gruptan kurtulduğunda hangi yöne gideceğini izliyordu. Takım arkadaşlarına doğru rahatça koştu, uzun bacakları nefes nefese görünmeden mesafeyi kat etti. Muhtemelen çok fazla şey umuyordu.

taliplerinden biriydi, ancak bu kadar yakışıklı olması listesindeki bir kuralı ihlal ettiği anlamına geliyordu ve yine de onu düşünmemeliydi.

Kız ona bakarken, top aniden sahadaki kaostan kurtuldu ve ona doğru savruldu. Aşağı yukarı kendi boyunda bir oyuncu ona doğru koşarak geldi, gözleri vahşetten çılgına dönmüştü ve avını yakalamak üzere olan bir yırtıcının zafer çığlıklarını atıyordu. Hayranlıkla izlediği adam "Briggs!" diye bağırarak dikkatini tekrar ona çekmeden önce ona zar zor bakabildi. Hızını arttırmış, görünüşte takım arkadaşının onu dümdüz etmesini engellemek için tam gaz onlara doğru koşmaya başlamıştı.

Topu savuşturdu, bir şekilde Briggs'i ıskalamayı başardı ama altın saçlı adamın yoluna çıktı. Adam durmaya çalıştı ama momentumundaki değişiklik onu bir çamur parçasının üzerinden kayarak doğrudan ona çarpmasına neden oldu. İlk temasta nefesi kesildi, şemsiyesini ve günlüğünü havaya fırlattı ve kendi ayakları çamura takıldı ve birlikte yere yuvarlandılar. Düşüşün etkisiyle iki büklüm oldu ama vıcık vıcık çimenlerin üzerinde durmadan önce birkaç kez daha yuvarlandılar. Oyuncular hâlâ topu takip ediyordu ve bir sığır sürüsü gibi ses çıkararak yaklaştıklarında, kendisinin ve adamın üzerine düşmelerini bekleyerek gözlerini kapattı. Sahada koşmaya devam ettiklerinde beklenen felaket hiç gerçekleşmedi. Gözlerini açtığında adamın kendisine baktığını gördü. Zümrüt gibi yeşildiler ve endişeyle doluydular. Bir kedi dışında hiçbir şeyde böyle bir renk görmemişti.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Nefes aldı ve hiçbir yerinin acımadığını görünce şaşırdı. "Hiç sanmıyorum." Sesi soluk soluğa çıkmıştı.

Elini göğüs kafesinde ve göğsünde gezdirirken ona doğru eğildi. Adam bastırdıkça nefesi kesildi, şüphesiz bir yara arıyordu, ama meme ucu adamın dokunuşu altında aynı şekilde gerildi ve kanı uygunsuz bir şekilde ısındı. Sert bir nefes çekti. "Affedersiniz!"

"Yaralısın."

"Hayır!" Adamın elini çekip aldı.

Kaşları çatıldı, kızın öfkesi karşısında şaşkına döndü. "Hayır mı?"

Belki de eliyle göğsünü okşadığını fark etmemişti. Bir nefes daha aldı ve daha sakin bir tonda konuşmayı başardı. "Ben yaralanmadım." Utanç duygusu ağır basmaya başlayınca doğrulmaya çalıştı ama adamın kalçasının kendi kalçasının üzerindeki ağırlığının altında kaldı

-Çok büyük, çok sağlam kalçası. Aslında, tüm vücudu onun üzerinde çok büyük ve çok sağlam görünüyordu. Kendini daha fazla dışlanmış hissetmesi gerekirdi ama birdenbire onun altında bu şekilde yatmaktan pek de rahatsız olmadı.

"Kalkmana yardım edeyim," dedi, tam da kız onun ilgisine alışmaya başlamışken. Kendini ondan uzaklaştırarak ona elini uzattı.

Kadın elini tuttu, hâlâ fiziksel anlamda onun farkındaydı. Kalbi hızla çarparken yanaklarına sıcaklık yayıldı. Tam boyunda, neredeyse ondan bir baş daha uzun duruyordu. Gövdesi onunkinin iki katı genişliğinde olabilirdi. Birkaç dans dışında, daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı, hele bu kadar çekici olanına hiç.

"Bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat edebilirsin." Sanki tarlada koşan kendisiymiş gibi nefesini tutmaya çalışıyordu. Elini geri çektiğinde eli titriyordu, bu yüzden titremesini gizlemek için bedenine yapışmış ot parçalarını sildi. Adamın elleri de onu takip etti, döküntüleri silmesine yardım etti ve sinir uçlarının çılgınca sallanmasına neden oldu.

Kız itiraz etmek için kendini toparlayamadan -ki bir parçasının bu ilgiden hoşlandığını düşünürsek bu biraz zaman almış olabilir- adam, "Sahadan uzak durabilirdin," dedi.

Sözleri kadının içindeki kargaşayı yarıp geçti. "Sahada değildim. Kenardaydım. Arkadaşın Briggs sınırın dışındaydı."

"Futbol oynuyorsun, değil mi?" Bakışları bariz bir kızgınlıkla daraldı.

"Hayır, ama her oyunun bir sınır çizgisi vardır. Ben sizinkinin dışındaydım." Bu gerçeği belirtmek için döndü ama aslında herhangi bir sınırı belirleyen bir çizgi yok gibiydi.

Kaşları şüpheyile kalktı.

"Beni ezdiğin için beni mi suçluyorsun?" diye sordu.

Adamın dudakları bastırılmış bir sırıtış gibi gerildi. "Hayır, elbette suçlamıyorum."

"Güzel." Eteğini sildi.

Günlüğünü ve şemsiyesini almak için gerekli olan birkaç adımı yürüdü ve bunları ona geri verdi. Kadın onları aldıktan sonra, adam saçlarını yüzünden kazıyarak yanaklarından aşağı su damlaları akıttı. Elinde olmadan bir tanesinin alt dudağının üzerinden yumuşak bir şekilde kayarak ağzına doğru ilerleyişini izledi.

"Belki bir dahaki sefere topu ve sana doğru gelen koca bir takımı gördüğünde, kendini oyun alanından uzaklaştırmayı düşünebilirsin."

Gözlerinde, sözlerini bir şekilde yumuşatan bir mizah kıvılcımı vardı. Sonuç olarak hafifçe sinirlenmiş ama büyük ölçüde meraklanmış hissetti. "Belki de topunuzu ve adamlarınızı sahada tutmayı düşünebilirsiniz."

Gülümsedi ama sadece bir saniyeliğine, biri "Dev!" diye seslenmeden ve kafası o yöne dönmeden önce.

Biraz ayıldı, onlara doğru koşmakta olan Camille ve Eliza'ya bakarken neşesi s6nd6 ve "A m e r i k a l ı s ı n , değil mi?" diye sordu.

Lanet olsun. Kimseyle konuşmaması gerektiğini unutmuştu. "Evet, arkadaşlarımı ziyaret ediyorum."

Camille'i 6l66p bi6iyor gibiydi ve sonra bir kez daha Cora'ya baktı. Başını sallayarak, m6cadeleye katılmak i6in sahaya geri koştu.

"Cora!" Eliza koşarak geldi ve yağmurun 6iselemesini engellemek i6in şemsiyesini ikisinin 6zerine tuttu.

"Korkun6 g6r6n6yordu. Yaralandın mı?" Camille bir mendille Cora'nın eteğindeki 6imen ve 6amuru sildi, bu sırada neredeyse şapkasını ve pe6esini kaybediyordu.

"66r6k gururumu saymazsanız hayır." Cora g6l6msedi ve onları alandan uzaklaştırdı.

"Kaburgalarını kırabilirdi," dedi Eliza, biraz da onun adına 6fkelenerek.

"Ama kırmadı."

"Tanrıya ř6k6r," diye ekledi Camille, boyunun 6l66s6n6 almış, dikkati h6l6 devam etmekte olan oyuna geri d6nm6řt6. "Ev partisine katılacağını hen6z teyit etmedi. Eğer kaburganı kırsaydı, hi6 gelmeyeceğinden ř6pheleniyorum."

Cora arkadaşına bakmak i6in arkasını d6nd6ę6nde Dev adındaki adamı oyuncuların arasında buldu. Takım arkadaşı gol atınca sevin6le ellerini başının 6zerine kaldırdı. "Dev," diye fısıldadı. Sonra daha y6ksek sesle, "Devonworth?"

"Evet, o Devonworth Kontu'ydu," diye onayladı Camille.

Bu isim onun g6nl6ę6nde vardı. Aile 6yelerini, aile ge6mişini ve Parlamento'daki koltuğuna tutkuyla bağlı olduğu ger6ęini yazmıştı. Camille'e g6re

ideal bir koca adayı olabilirdi çünkü tüm gereklilikleri karşılıyordu. Ama şimdi onun yakışıklı olduğunu biliyordu. Fazla yakışıklı, gerçekten. Son kuralı tamamen ihlal etmişti.

Cora ilk kez Jenny'nin bu kuralda neden ısrar ettiğini anlamıştı. Bu kadar cazip bir adamdan boşanmak çok zor olacaktı.

Harper St. George, Alabama'nın kırsal kesimlerinde ve tarih sevgisinin başladığı kuzeybatı Florida kıyılarında büyüdü. Şimdi Atlanta bölgesindeki evinde Viking Dönemi'nden Yıldızlı Çağ'a kadar çeşitli zaman dilimlerinde geçen tarihi kurgu romanlar yazıyor. Romanları on dile çevrilmiştir.

YAZARI ÇEVİRİMİÇİ ZİYARET EDİN

HarperStGeorge.com

[f](#) [HarperStGeorge](#) [@](#)

[HarperStGeorge](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

